

Het Boek van de Hemel

Deel 3

Oproep aan de mensen om terug te keren naar
de plaats, de rang en het doel
waarvoor zij door God geschapen werden.

Luisa Piccarreta

De Kleine Dochter van de Goddelijke Wil

**Deze tekst is een voorlopige
vertaling van het Italiaanse Manuscript,
met imprimatur.**

**Wij wachten op de officiële Tekst
Van het Vatikaan.**

**Studie – uitgave
Voor privé-gebruik**

**SG- de Goddelijke Wil
Lumen Luminis**

BvdH – Deel 3

BvdH 3 - 1 - 1 november 1899 - De ellendige toestand van de Kerk. Zuivering van de Kerk. Haar steun: de slachtofferzielen.

Ik was in mijn gebruikelijke toestand. En ik bevond mij buiten mezelf binnen in een kerk waar een priester het H. Misoffer opdroeg.

Terwijl Hij dit deed, weende Hij bitter en **Hij zei:**
“De ziel van mijn Kerk heeft geen basis”.

Toen Hij dit zei zag ik een zuil.

Zij reikte tot in de Hemelen en aan de voet van deze zuil stonden priesters, bisschoppen, kardinalen en andere bekleders van hoge posities die de zuil ondersteunden.

Maar toen ik beter keek, zag ik tot mijn verbazing dat:

- sommigen van deze mensen zeer zwak waren,
- anderen half in ontbinding waren,
- nog anderen zonder ruggengraat,
- sommigen waren onder het slijk.

Er waren er maar zo weinig die in staat waren steun te bieden.

Dus *deze arme zuil* helde over, niet in staat stil te blijven staan, vanwege de zovele trillingen die vanuit de basis kwamen.

Bij deze zuil was bovendien *de Paus* die,

- met gouden kettingen en
- stralend vanuit zijn hele persoon

zoveel mogelijk deed

- om die zuil recht te houden en
- om de mensen aan de basis vast te houden en bij te lichten.

Sommigen vluchtten echter weg, als om gemakkelijker te ontbinden en bedekt te worden met slijk.

De Paus deed niet enkel dit: hij spande zich in om de hele wereld vast te houden en bij te lichten.

Terwijl ik dit zag riep de priester die de H. Mis opdroeg

(ik weet niet zeker of het een priester was of onze Heer. Het leek mij dat het Jezus was. maar ik kan het niet met zekerheid zeggen.)

mij dichterbij en **Hij zei:** “Mijn dochter,

zie toch in welke hartverscheurende toestand mijn Kerk verkeert!

Juist degenen die worden verondersteld haar te ondersteunen trekken zich terug. Met hun activiteit slaan zij haar neer.

Zij vallen haar aan en maken haar uiteindelijk zwart.

Het enige redmiddel is dat Ik zoveel bloed laat vergieten om in dat bloedbad dat rottende bederf weg te wassen en hun diepe wonden te genezen.

Dan zullen zij:

- genezen, gesterkt en mooier gemaakt in dat bloed, instrumenten worden om haar stabiel en sterk te houden”.

Hij vervolgde: “Ik heb je geroepen om je te zeggen: “Wil je offerziel zijn, en aldus steunpilaar om deze zuil recht te houden in deze onverbeterlijke tijden?”

Er ging eerst een huivering door me heen, uit angst dat ik daartoe niet de kracht zou hebben. Ik bood echter mezelf onmiddellijk aan en sprak mijn “fiat”.

Op dat moment zag ik me omringd door vele

- heiligen, engelen,
- zielen van het vagevuur,

die mij kwelden met zwepen en andere instrumenten.

Eerst voelde ik een zekere angst

Maar hoe meer ik leed hoe meer ik wilde lijden.

En ik had vreugde in het lijden alsof het de zoetste honing was

Ik had ook vreugde omdat een gedachte bij mij binnen kwam:

“Wie weet zijn deze pijnen het middel om mijn leven te beëindigen, zodat ik mijn vleugels uit kan slaan voor de laatste vlucht naar mijn hoogste en enige Goed?”

Na die bittere pijnen zag ik tot mijn grote spijt dat die pijnen mijn leven niet beëindigden.

O God, wat een ellende: dat dit kwetsbare vlees mij belet me te verenigen met mijn eeuwige goed!

Hierna zag ik het bloedbad aangericht onder de mensen die zich aan de basis van de zuil bevonden. Wat een afschuwelijke ramp!

Hoe weinigen werden geen slachtoffer.

Zij hadden de misdadige moed om te pogen de Paus te vermoorden.

Daarna leek het mij dat dit vergoten bloed en de tot bloedens toe gekwetste slachtoffers de overgeblevenen sterk maakten. Zij konden de zuil steunen. En zij bewoog niet meer heen en weer.

O, wat een gelukkige dagen!

Hierna zullen dagen komen van triomf en vrede.

Het aanschijn van de aarde lijkt vernieuwd te worden.

De zuil zal zijn oorspronkelijk aanzien en pracht opnieuw terug krijgen.

O, gelukkige dagen! Ik juich u toe van ver: dagen

- die mijn Kerk zullen verheerlijken en

- die grote Glorie aan God zullen brengen die haar Hoofd is.

BvdH 3 - 2 - 3 november 1899 - Jezus vermaakt zich met Luisa.
--

Deze morgen kwam mijn lieve Jezus en Hij bracht me buiten mezelf binnen in een kerk. Toen verdween Hij en ik bleef alleen achter.

In tegenwoordigheid van het Allerheiligst Sacrament begon ik zoals gewoonlijk met mijn aanbidding.

Terwijl ik dit deed, spande ik mij in om mijn lieve Jezus te zien.

Op dat ogenblik zag ik Hem op het altaar als een kindje dat mij wenkte met zijn lieflijk handje. Wat was ik tevreden!

Ik vloog naar Hem toe en zonder aan iets anders te denken, omhelsde en kuste ik Hem.

Toen ik dat deed keek Hij zeer ernstig. Hij maakte duidelijk dat Hij mijn kussen niet waardeerde. En Hij begon mij af te weren.

Ik lette hier niet op en ik vervolgde:

“Mijn liefste kleine, mijn mooiste kindje, gisteren wilde U uzelf in mij uitstorten, met kussen en omarmingen, en ik gaf U alle vrijheid.

Vandaag wil ik me in U uitstorten

O alstublieft, geef me daartoe de vrijheid.

Maar Hij bleef me afwijzen.

En toen hij zag dat ik niet ophield verdween Hij.

Wie kan begrijpen hoe vernederd en bezorgd ik achterbleef toen ik me weer in mezelf bevond.

Nadien echter kwam Hij terug.

Toen ik vergiffenis wilde vragen voor mijn onbeschaamdheid, vergaf Hij mij door zich te willen uitstorten in mij.

Terwijl Hij mij kuste **zei Hij**:

“Geliefde van mijn hart, mijn Godheid verblijft in jou.

En zoals jij nieuwe dingen blijft uitvinden opdat Ik vreugde in jou zou vinden, zoek Ik nieuwe wegen om jou vreugde te bereiden

Dat doen we dus wederzijds”.

Hieruit concludeerde ik dat Jezus een grapje had willen uithalen.

BvdH 3 - 3 - 4 november 1899 - De aanwezigheid van Jezus en van de duivel hebben verschillende innerlijke effecten..

Jezus kwam deze morgen niet.

De duivel probeerde echter zijn gestalte aan te nemen en zich dan te laten zien. Ik zag echter de gewone effecten van zijn komst.

Dus begon ik te twifelen en maakte een kruisteken

– over mezelf en over hem.

En toen hij zag dat hij dat kruisteken kreeg beefde hij.

Onmiddellijk keerde ik me van hem af zonder nog maar naar hem te kijken.

Even daarna kwam mijn lieve Jezus en uit angst dat het terug die slechte geest was, probeerde ik hem te negeren, terwijl ik de hulp inriep van Jezus en de koningin Moeder.

Maar om mij te verzekeren dat het niet de duivel was, **zei Hij**:

“Mijn dochter, om er zeker van te zijn dat Ik het ben, moet je letten :

- op de innerlijke effecten,
- of zij in de richting van deugd of ondeugd gaan.

Omdat Ik van nature deugd ben, maak Ik mijn kinderen enkel tot erfgenamen van deugd.

Je kunt dit ook uitleggen vanuit de menselijke natuur die bestaat uit vlees. Als er wonden ontstaan, gaat het vlees rotten.

En je kan zeggen dat het niet langer vlees is.

Op dezelfde wijze kan mijn natuur zelfs niet het geringste spoor van ondeugd bevatten.

Dan zou Hij geen God meer zijn – wat nooit mogelijk is”

BvdH 3 - 4 - 6 november 1899 - Zuiverheid van intentie.
--

Deze morgen toen mijn aanbiddelijke Jezus mij buiten mezelf bracht, toonde Hij me straten vol menselijk vlees. Wat een meedogenloze slachtpartij! Het is afgrijselijk om erover te denken.

Toen toonde Hij me hoe er iets in de lucht gebeurde en velen stierven plotseling. Ik heb dit ook gezien in de afgelopen maand maart.

Ik begon op mijn gebruikelijke manier te smeken dat Hij zou bedaren. En dat Hij zijn beelden van wrede kwellingen en zo bloedige oorlogen zou beperken.

Hij droeg een doornenkroon. Om Hem tot rust te brengen, nam ik haar van zijn Hoofd om haar op mijn hoofd te zetten. Tot mijn grote spijt zag ik dat bijna al de doornen, afgebroken, in zijn allerheiligste Hoofd bleven zitten en er zo weinig voor mij overbleef om te lijden.

Jezus keek zo ernstig, bijna zonder aandacht aan mij te besteden. Hij legde mij opnieuw op bed. Mijn armen lagen op het kruis lagen en ik onderging de pijnen van de kruisiging die Hij ervoor met mij had gedeeld. Hij nam mijn armen, bracht hen samen en bond hen met een gouden koordje.

Zonder aandacht te besteden aan wat dit kon betekenen zei ik, om zijn ernstig voorkomen wat op te vrolijken:

“Mijn liefste Liefde, ik offer U deze bewegingen van mijn lichaam,
- die Uzelf doet en
- ook al de andere die ikzelf kan doen,
enkel om U te blij te maken en U te verheerlijken.

O ja, ik wil dat de beweging van

- mijn oogleden, mijn ogen, mijn lippen en
- alles in mij enkel dient om U blij te maken.

O goede Jezus, maak dat al mijn beenderen en zenuwen samen mogen echoën en met heldere stemmen mijn liefde voor U mogen bewijzen”.

Hij zei: “Alles wat wordt gedaan enkel om Mij plezier te doen, straalt zodanig, dat het mijn goddelijke Blik aantrekt. Ik bemin dit zozeer dat Ik deze daden,
- al is het maar het knippen van de wimpers,
de waarde schenk alsof zij door Mij werden gedaan.

Die andere daden daarentegen,
- goed in zichzelf en zelfs groots,
die niet enkel voor Mij gedaan worden, zijn
- als goud maar slijkerig en
- vol roest en niet stralend.
Ik kijk er zelfs niet naar”.

En ik: “Ach Heer,
hoe gemakkelijk worden onze daden bevuild door stof”.

En Hij: je hoeft je geen zorgen te maken over stof, want dat kan worden afgeschud. Je moet echter bekommerd zijn om de intentie”.

Terwijl wij dit zegden was Jezus bezig mijn armen samen te binden.
Ik zei Hem: “O alstublieft Heer, wat doet U?”
En Hij: “Ik doe dit omdat je mij zult afremmen als je gekruisigd wordt. Ik bind jouw armen samen omdat Ik de mensen wil kastijden.”
Nadat Hij dit gezegd had verdween Hij.

BvdH 3 - 5 - 10 november 1899 - Gehoorzaamheid aan de biechtvader.

Na een paar dagen van meningsverschillen met Jezus: ik wilde losgemaakt worden en Hij wou niet. Nu eens verscheen Hij slapend, dan weer wilde Hij me het zwijgen opleggen.
Deze morgen toen ik Hem zag, zag ik ook mijn biechtvader die mij nadrukkelijk, meer dan eens beval dat Jezus mij zou losmaken.
Jezus wilde echter niet luisteren.

Verplicht door de gehoorzaamheid **zei ik Hem**: “Mijn lieve Jezus, wanneer hebt U zich ooit verzet tegen de gehoorzaamheid!

Ik wil niet losgemaakt worden.

Mijn biechtvader wil echter dat U me de kruisiging niet laat ondergaan.

Geef U daarom over aan deze deugd

- die zo door U wordt aangemoedigd,
- die uw hele leven verfraait en
- die de laatste schakel vormt, die alles met elkaar verbindt tot één geheel en U tot het Kruisoffer bracht.”

En Jezus: “Je wil me echt onder druk zetten door die schakel ter sprake te brengen

- die de Godheid en de Mensheid verbond en
 - één geheel vormde
- nl. gehoorzaamheid”.

Terwijl Hij dit zei nam Hij de gedaante aan van de Gekruisigde en bijna gedwongen door het priesterlijk gezag liet Hij mij delen in de pijnen van de kruisiging.

Moge de Heer altijd gezegend zijn en moge alles zijn voor zijn glorie. Dus leek het mij dat ik losgemaakt werd.

BvdH 3 - 6 - 11 november 1899 – De Gehoorzaamheid belet Luisa zich neer te leggen bij de Gerechtigheid.
--

In mijn gebruikelijke toestand bevond ik me buiten mezelf en het kwam me voor dat ik rondom de aarde bewoog.

O, hoe werd die overspoeld met allerlei ongerechtigheden.

Het is afschuwelijk om erover te denken!

Welnu, terwijl ik rondging kwam ik op een plaats waar ik een heilig levende priester aantrof en op een andere plaats een onschuldige, heilig levende maagd.

We kwamen met ons drieën bij elkaar en begonnen te spreken over de vele kastijdingen die de Heer ons zendt en de vele die Hij nog van plan is te zenden.

Ik zei hun: “En u, wat doen jullie? Hebben jullie je misschien neergelegd bij de goddelijke Gerechtigheid?”

En zij: “Het is noodzakelijk is in deze tijden,
De mens geeft zich niet over al zou er zelfs een apostel terug komen
of een St. Vincentius Ferrer die met wonderen en wonderbare
tekenen hen zou aanzetten tot bekering.
integendeel, wij zien dat de mens zo halsstarrig is en als krankzinnig.
Zelfs de kracht van wonderen maakt hem nog ongeloviger.
Het is dus noodzakelijk
- voor de redding van de mensen,
- om deze rottende vloed die het aanschijn van de aarde overspoelt,
- voor de glorie van onze God die zo beledigd wordt.
Daarom hebben wij ons neergelegd bij de Gerechtigheid.

Maar wij bidden en bieden ons aan als slachtofferziel,
zodat deze kastijdingen mogen leiden tot de bekering van de mensen.
En jij, wat doe jij? Heb jij niet hetzelfde gedaan als wij?”

En ik: “O, nee! Dat kan ik niet omdat de gehoorzaamheid dat niet
toestaat, zelfs hoewel Jezus wil dat ik me er bij neerleg.
Maar omdat de gehoorzaamheid het niet wil, en zij boven alles gaat,
word ik aangespoord om het altijd oneens te zijn met mijn gezegende
Jezus, wat mij zeer bedroeft”.

En zij: “**Als het om gehoorzaamheid gaat, moet je je daar zeker niet bij
neerleggen.**”.sicuro che non bisogna aderire

Hierna bevond ik me weer in mezelf. Ik zag mijn liefste Jezus maar
eventjes en ik wilde weten waar die priester en die maagd vandaan
kwamen. Hij zei dat zij uit Peru kwamen.

BvdH 3 - 7 - 12 november 1899 - Jezus staat Luisa toe om een kastijding te voorkomen.
--

Deze morgen kwam mijn lieve Jezus en bracht mij buiten mezelf.
Ik zag hoe iets vanuit de hemelen de aarde moest raken.
Ik was zo bang dat ik schreeuwde en ik zei Hem:
“o, alstublieft, o, alstublieft Heer, wat doet U?”

Hoeveel puin ontstaat hierdoor als dit gebeurt!
U zegt dat U van me houdt en dan wilt U toch dat ik zo bang ben.
U hebt het toch gemerkt, nietwaar?
Doe het niet, nee, nee! U kunt het niet doen want ik wil het niet”.

En **Jezus**, vol medelijden met mij **zei**: Mijn dochter, wees niet bang.
En bovendien, wanneer heb je ooit gewild dat Ik iets deed?
Als Ik mensen kastijd laat Ik jou daar niets van zien,
anders leg je Mij aan banden.
Welnu, Ik zal je hart versterken.
Ik zal er iets als een stam laten uit op rijzen om zo te kunnen
verdragen wat je allemaal ziet.
En dan zal Ik zoveel genaden in jou uitstorten om aldus in staat te zijn
Mij en mijn kinderen te voeden”.

Op dat ogenblik kwam er iets als een stam uit mijn hart te voorschijn
met bovenaan twee takken die in de lucht staken in de vorm van een
vork. En tussen die takken was er iets dat op het punt stond te
bewegen maar toch werd vast gehouden op één punt.
Verder weg leek het de aarde te raken.
Nadien bevond ik me weer in mezelf en ik smeekte Hem zich te
kalmeren. Het leek me dat Hij zich volledig overgaf.
En Hij deelde met mij de Pijnen van het kruis. Toen verdween Hij.

**BvdH 3 - 8 - 13 november 1899 - Jezus lijdt als Hij schepselen ziet
lijden. Luisa biedt zich aan om Hem te troosten.**

Deze morgen leek mijn aanbiddelijke Jezus zeer rusteloos.
Hij deed niets anders dan komen en opnieuw weggaan.
Nu eens bleef Hij wat bij mij, dan weer ging Hij,
- gedreven door zijn zo vurige liefde voor zijn schepselen,
kijken wat zij deden.
En met zijn gehele Wezen leed Hij met hen mee,
- alsof Hij zelf en niet zij, door dat lijden getroffen werd.

Verschillende keren zag ik hoe mijn biechtvader Jezus vanuit zijn
priesterlijk gezag aanzette dat ik zijn Lijden zou doorstaan om Hem
wat te kunnen kalmeren.
Het leek erop dat Hij niet gekalmeerd wilde worden, maar Hij toonde

zich dankbaar en dankte van harte degene die zich inspande om zijn verontwaardiging te temperen.

Een dus liet Hij me af en toe delen in zijn Lijden.

O, hoe aandoenlijk en ontroerend was het Hem in die toestand te zien! Mijn hart brak van medelijden.

Een paar keer **zei Hij**:

“Leg je toch neer bij mijn Gerechtigheid, want Ik houd het niet vol. Ach, de mens is zo ondankbaar en hij dwingt Mij bijna van alle kanten om hem te tuchtigen. Hij grijpt de kastijdingen zelf uit mijn handen. Als je eens wist hoeveel Ik lijd als Ik mijn Gerechtigheid laat gelden... Maar het is de mens zelf die geweld uitoefent op Mij.

Ach, als Ik enkel zijn vrijheid had gekocht tegen de prijs van mijn Bloed zou hij nog altijd dankbaar moeten zijn. Niettegenstaande dit blijft hij nieuwe wegen vinden om de prijs die Ik betaald heb waardeloos te maken”.

Terwijl Hij dit zei weende Hij bitter. En om Hem te troosten **zei ik**:

“Mijn lieve hoogste Goed, kwel U zelf toch niet zo. Ik zie dat U het meeste lijdt omdat U zich gedwongen voelt om de mensen te kastijden. Ach, nee dit zal niet gebeuren! Als U alles voor mij bent, wil ik alles voor U zijn.

Geef mij die kastijdingen maar – hier is het slachtoffer, altijd bereid en steeds beschikbaar voor U. U kunt mij laten lijden zoals U wil. En dan zal uw Gerechtigheid wat gekalmeerd worden en de pijn die U voelt als U schepselen ziet lijden zal wat gemilderd worden.

Mijn bedoeling is altijd geweest om mij niet neer te leggen bij de Gerechtigheid, omdat U, als de mens lijdt, meer lijdt dan hij”.

Terwijl ik dit zei, **kwam onze koningin Moeder**.

Ik herinnerde me dat toen ik mijn biechtvader had gevraagd of ik me uit gehoorzaamheid moest neerleggen bij de Gerechtigheid, hij me had gezegd om aan de allerheiligste Maagd te vragen of zij wilde dat ik er mij bij neerlegde.

Dus vroeg ik het Haar en **Zij zei**: “Nee, nee! Maar bid, mijn dochter, en

probeer Hem deze dagen zoveel mogelijk bij jou te houden en Hem te kalmeren want er zijn veel kastijdingen voorbereid.”

BvdH 3 - 9 - 17 november 1899 - Het priesterlijk gezag moet samenwerken met de slachtofferziel.
--

Mijn lieve Jezus bleef gekweld verschijnen.

Deze morgen kwam onze koningin Moeder met Hem mee en het kwam mij voor dat Zij Hem naar me toe bracht, zodat ik Hem zou kalmeren en Hem samen met Haar zou smeken dat Hij mij zou laten lijden om de mensen te sparen.

Ze vertelde me dat als ik deze afgelopen dagen niet tussen beide was gekomen, en als mijn biechtvader geen gebruik had gemaakt van zijn priesterlijk gezag met de bedoeling mij te laten lijden, er vele rampen hadden plaats gevonden.

Ondertussen zag ik mijn biechtvader en onmiddellijk bad ik voor hem tot Jezus en de koningin Moeder.

Jezus zei, één en al welwillendheid: “In de mate waarin hij zorg draagt voor mijn belangen door mij te smeken en ook door zich te verplichten zijn voornemen weer op te nemen om jou te laten lijden om het volk te ontzien, in die mate zorg Ik voor hem en zal Ik hem ontzien. Ik ben bereid om dit met hem overeen te komen”.

Hierna keek ik naar mijn lieve en hoogste Goed.

Ik zag dat Hij *twee bliksemflitsen in zijn Handen* had:

- In de ene Hand had Hij – het leek wel een soort uitrusting – een hevige aardbeving en een oorlog,
- in de andere hand had Hij vele vormen van een plotselinge dood en besmettelijke ziekten.

Ik begon Hem te smeken mij te treffen met deze bliksemflitsen en ik wilde die bijna uit zijn Handen nemen.

Maar om me dit te beletten begon Hij zich van mij te verwijderen.

Ik probeerde Hem te volgen en bevond me buiten mezelf.

Maar Jezus ging weg van mij en ik bleef alleen achter.

Toen ik zag dat ik alleen was, ging ik een beetje rond en ik bevond me op een plaats waar ze in dit seizoen aan het oogsten waren. Het leek of zich daar oorlogsgeweld afspeelde en ik wilde die arme mensen gaan helpen, maar de demonen beletten me daar naar toe te gaan. Zij vielen me zodanig aan dat ik niet kon helpen of hen belemmeren in hun listen. Zij gebruikten zoveel geweld dat ik me terug moest trekken.

BvdH 3 - 10 - 19 november 1899 - Het kwaad van de hoogmoed.

Mijn aanbiddelijke Jezus blijft komen en omdat ik, voor Hij kwam, bezig was met bepaalde dingen die Jezus me in de afgelopen jaren had verteld en die ik me niet zo goed herinner, zei Hij me, bijna om mijn geheugen op te frissen:

“Mijn dochter, hoogmoed tast de genade aan.

In het hart van de hoogmoedige is er enkel een leegte vol rook,
- die blindheid teweeg brengt.

Door hoogmoed maakt je een afgod van jezelf en dus heeft de hoogmoedige ziel haar God niet bij zich.

Door de zonde heeft ze geprobeerd Hem te vernietigen in haar hart en na een altaar aangebracht te hebben in haar hart, neemt zij zelf daarop plaats en zij aanbidt zichzelf”.

O God, wat een afschuwelijk monster is deze ondeugd.

Het lijkt me dat als de ziel er op let dat deze niet bij haar binnenkomt, zij vrij is van alle andere ondeugden

Als zij er zich echter, tot haar ongeluk, door laat beheersen, zal zij, omdat het een monsterlijke en slechte moeder is, ondeugende kinderen ter wereld brengen, en dat zijn de andere zonden.

Ach Heer, spaar me daarvoor.

BvdH 3 - 11 - 21 november 1899 - Jezus wil zich verheugen in het zich weerspiegelen in Luisa, die wordt geholpen door de allerheiligste Maagd.

Toen mijn geliefde Jezus deze morgen kwam, **zei Hij onmiddellijk**:
“Mijn dochter, je moet al jouw vreugde vinden in het jezelf
weerspiegelen in Mij.

Als je dit altijd doet zal je al mijn kwaliteiten, mijn Gelaat en mijn
Gelaatstrekken in jezelf in beeld brengen.

En Ik zal mezelf weerspiegelen in jou als een antwoord en daarin al
mijn smaak en hoogste tevredenheid vinden”.

Hierna verdween Hij en ik mijmerde over de woorden die Hij zojuist tot
mij gesproken had.

Plotseling kwam Hij terug en Hij legde zijn heilige hand op mijn hoofd,
draaide mijn gezicht naar zich toe en **Hij vervolgde**: “Vandaag wil Ik
een beetje vreugde vinden in de weerspiegeling van Mijzelf in jou”.

Er liep een rilling over mijn rug. Ik had zo’n schrik alsof ik ging sterven.
Ik zag immers dat Hij naar mij keek en zijn vreugde wilde vinden door
zich in mij te weerspiegelen:

- in mijn gedachten, blik, woorden,
- en in al het overige.

Ik bleef inwendig herhalen:

“O God, ben ik in staat uw vreugde te zijn of zal ik U verbitteren?

“Intussen kwam **onze lieve koningin Moeder** mij helpen

Zij had een zuiver wit kleed over haar arm

Eén en al Liefde, **zei Zij**: “Dochter, wees niet bang!

Ik zelf zal alles herstellen voor jou door je te bekleden met mijn
onschuld. Zo zal mijn Zoon, als Hij zich weerspiegelt in jou, de
grootste vreugde genieten die in een menselijk schepsel te vinden is”.

Dus bekleedde Zij me met dat gewaad en **Zij bood mij aan** mijn
hoogste goed Jezus aan **met de woorden**: “Aanvaard haar uit
eerbied voor Mij, o lieve Zoon, en verheug U in haar”.

Zo verdween alle angst en Jezus verheugde zich in mij en ik in Hem.

BvdH 3 - 12 - 24 november 1899 - Luisa wil de bitterheid van Jezus op zich nemen.
--

Deze morgen kwam mijn lieve Jezus en Hij bracht me buiten mezelf. Omdat ik Hem vol bitterheid zag, bleef ik hem smeken om die in mij uit te storten Maar hoezeer ik ook smeekte, ik kon Hem niet bewegen dat te doen. Toen ik dicht bij zijn mond kwam om zijn bitterheid over te nemen, kwam er mij nochtans een bittere adem tegemoet kwam.

Terwijl ik dit deed zag ik een stervende priester, maar ik herkende hem niet. Er was nog een zieke priester voor wie ik wilde bidden, maar ik wist niet of hij het was die ik zag. Ik raakte in de war.

Dus zei ik tegen Jezus: “Heer, wat doet U?

Ziet U niet hoeveel gebrek aan priesters er is in Corato, dat U er nog meer weg wil nemen van ons! Jezus besteedde geen aandacht aan mij en Hij zei met een dreigend gebaar: “Ik zal er meer verdelgen”.

BvdH 3 - 13 - 26 november 1899 - Vreugde bij de H. Drie-eenheid vanwege het lijden van Luisa.

Daar ik heel veel leed, kwam mijn liefste Jezus en hield zijn arm onder mijn hoofd om me te ondersteunen.

Zo dicht bij Hem begon ik al zijn heilige lichaamsdelen te aanbidden, zoals gewoonlijk te beginnen met zijn allerheiligst Hoofd.

Terwijl ik dit deed zei Hij:

“Mijn geliefde, Ik heb dorst, laat Me mijn dorst lessen aan jouw liefde, want Ik kan mezelf niet meer bedwingen”. En Hij nam de gestalte van een baby aan, stortte zich in mijn armen en begon te drinken.

Hij leek er intens van te genieten; Hij was helemaal opgefrist en zijn dorst werd gelest.

Hierna doorboorde Hij, bijna schertsend, met een lans die Hij in zijn hand hield, mijn hart door en door. Ik voelde een zeer felle pijn, maar – o hoe gelukkig was ik te mogen lijden, vooral omdat het de handen waren van mijn enige en hoogste Goed die mij dat aandeden.

En ik drong aan me meer te kwellen, zo groot was de vreugde en de zoetheid die ik voelde.

Om mij nog meer tevreden te stellen trok mijn gezegende Jezus mijn

hart uit mijn lichaam. Hij nam het in zijn handen en met die zelfde lans sneed Hij het middendoor. Hij trof er een stralend, zuiver wit kruis aan. Hij nam het vol vreugde in zijn handen en **Hij zei**:

“Dit kruis ontstond door de liefde en de zuiverheid waarmee je lijdt. Ik ben zo blij met de manier waarop je lijdt, dat Ik niet alleen ben. Ik roep immers de Vader en de H. Geest om mijn vreugde te delen.

Ik keek een moment om me heen en ik zag de Drie Personen die rondom mij, vol vreugde naar dit kruis keken.

Ik klaagde echter: “Grote God, ik lijd niet genoeg, ik ben niet tevreden met enkel het kruis, maar ik wil ook de doornen en de spijkers. En als ik dit niet waardig ben, kunt U me zeker waardig maken.

Jezus zond me een straal verstandelijk licht en Hij liet me verstaan dat Hij wilde dat ik mijn zonden beleet.

Ik voelde me bijna neergeworpen voor de Drie goddelijke Personen. Maar de Mensheid van onze Heer boezemde me vertrouwen in. Dus keerde ik me tot Hem en bad het confiteor. Daarna begon ik mijn zonden te belijden.

Terwijl ik nu helemaal opging in mijn ellende **sprak een Stem** uit hun midden: “Wij vergeven je, zondig niet meer”.

Ik verwachtte de absolutie van onze Heer, maar Hij verdween plots. Even later kwam Hij terug als de Gekruisigde en Hij liet me delen in de pijnen van het kruis.

BvdH 3 - 14 - 27 november 1899 – De Genade maakt de ziel gelukkig.

Deze morgen kwam mijn lieve Jezus niet.

Na vele moeilijkheden, zag ik Hem heel eventjes.

Klagend over zijn lange wegblijven **zei ik**: “Gezegende Heer, waarom bent U zo laat? Bent U misschien vergeten dat ik niet zonder U kan of ben ik misschien uit de gratie gevallen dat U niet komt?”

Hij onderbrak mijn klagen:

“Mijn dochter, weet je wat mijn Genade doet?

Mijn Genade maakt de zielen van de heiligen gelukkig.

En zij maakt de pelgrim zielen gelukkig.

Er is echter een verschil:

- de heiligen genieten de zaligheid in vreugde, terwijl
- de pelgrim zielen werken en de vreugde verspreiden.

Dus iemand die de Genade bezit heeft het Paradijs binnenin zich.

De Genade bezitten is immers niets anders dan Mij bezitten.

En alleen Ik ben het verrukkelijke Centrum dat het hele Paradijs in verrukking brengt en de hele zaligheid vormt van de heiligen.

De ziel die de Genade bezit leeft in haar Paradijs waar ze ook is.

BvdH 3 – 15 - 28 november 1899 - Luisa aanvaardt lijden in het vagevuur om enkele zielen daaruit te bevrijden.

Mijn geliefde Jezus kwam bij me, één en al minzaamheid

Hij leek een intieme vriend met vele liefdeblijken voor zijn vriend om hem zijn liefde te bewijzen.

De eerste woorden die **Hij sprak** waren:

“Mijn geliefde, als je eens wist hoezeer Ik je bemin....

Ik voel me zo gedreven om je te beminnen: mijn telkens uitstellen om te komen doet Me geweld aan. Zij zijn extra redenen om te komen en je te vervullen met nieuwe Genaden en hemelse Geschenken.

Als je maar eens kon begrijpen hoeveel Ik je bemin, zou je jouw liefde maar net kunnen waarnemen vergeleken met de Mijne”.

En ik: “Mijn lieve Jezus, wat U zegt is waar, maar ik voel ook dat ik U zeer veel bemin. Als U zegt dat mijn liefde, vergeleken met de uwe in het niet valt, is dat omdat uw vermogen grenzeloos is, terwijl het mijne begrensd is. Daarom kan ik alleen iets doen in de mate U mij het vermogen schenkt.

Dit is zo waar dat, wanneer ik meer wil lijden om U mijn liefde meer te bewijzen, ik niet in staat ben te lijden als U mij de pijnen niet schenkt. En ik ben gedwongen ook hierin te berusten, en dat nutteloos wezentje te zijn dat ik vanuit mezelf altijd ben geweest.

U daarentegen, hebt het lijden in uw macht en U kunt uw liefde tonen op de manier die U wenst. Mij geliefde, geef mij de kracht en ik zal U tonen waartoe ik in staat ben uit liefde voor U.
Want in de mate U aan mij geeft, in die mate zal ik U geven.

Hij luisterde met grote vreugde naar mijn mateloos spreken en bijna om me te testen bracht Hij me buiten mezelf, dicht bij een diepe krater, vol vloeibaar vuur en duisternis. Enkel het zien ervan riep afschuw en angst op.

Jezus zei me: “Hier is het vagevuur, en er komen zeer veel zielen in dit vuur terecht. In deze plaats zal je lijden om de zielen die Ik uitkies te bevrijden. Je zal dit doen uit liefde voor Mij”.

Ofschoon ik een beetje beefde, **zei ik onmiddellijk:** “Alles uit liefde voor U! Ik ben bereid, maar U moet meegaan, anders, als U me verlaat, kan ik U niet meer vinden en dan doet U me zeker wenen”. **En Hij:** “Als Ik mee ga, wat is dan je vagevuur?”

In mijn tegenwoordigheid veranderen die pijnen in vreugde en weldaden voor jou”.

En ik: “Ik wil niet alleen gaan. Maar als we dat vuur ingaan, blijft U dan vlak achter mij, zodat ik U niet zie en dan zal ik dit lijden aanvaarden”.

Dus ging ik die ruimte binnen vol dichte duisternis en Hij kwam achter me aan. Uit angst dat Hij me zou verlaten, zocht ik naar zijn handen en hield die op mijn schouders stevig vast.

Toen ik daar beneden aankwam...

Wie kan beschrijven hoe die zielen lijden!

Het is onbeschrijfelijk voor mensen die nog in het lichaam zijn.

Maar toen ik dat vuur binnenging,
werd het vuur gedoofd en de duisternis verdween.

Vele zielen kwamen eruit en anderen werden opgebeurd.

Na ongeveer een kwartier gingen we eruit en Jezus was zeer droevig.

Direct zei ik: “Zeg me toch, mijn hoogste Goed, waarom treurt U?”

Mijn lief Leven, ben ik misschien de oorzaak geweest, omdat ik niet zonder U dat oord van pijnen wilde binnengaan?

O zeg me toch, heeft U erg geleden bij het zien van die lijdende zielen?” Hoe voelt U zich?

En Jezus: “Mijn geliefde, Ik voel me zo vol bitterheid dat Ik het niet langer kan verdragen en Ik sta op het punt het over de aarde uit te

storten”.

En ik: “Nee, nee, mijn zoete liefde, U stort die over mij uit, hè?

En Hij kwam dicht bij mijn mond en stortte een bitter vocht uit in zo’n overvloed dat ik het niet kon bevatten. En ik smeekte Hem om kracht te krijgen om het te verdragen, omdat ik anders zelf zou doen wat onze Heer niet mocht doen, nl. het uitstorten over de aarde, hetgeen ik zeer spijtig zou vinden.

Hij leek me echter kracht te geven, hoewel het lijden zo groot was, dat ik bijna het bewustzijn verloor.

Maar Jezus nam me in zijn armen, Hij ondersteunde me en Hij zei: “Bij jou wordt men gedwongen tot overgave. Je blijft zo aandringen dat Ik het bijna noodzakelijk vind je tevreden te stellen”.

BvdH 3 - 16 - 30 november 1899 - Zieke en gezonde ledematen van het Mystieke Lichaam van Christus.

Mijn aanbiddelijke Jezus blijft komen.

Deze keer zag ik Hem aan de schandpaal.

Hij maakte zichzelf los en wierp zich in mijn armen om door mij getroost te worden.

Ik trok Hem naar me toe en ik begon zijn haar vol gestold bloed wat te schikken en zijn ogen en gezicht af te drogen.

Ik kuste Hem ook en ik gaf Hem eerherstel. gaf Hem eerherstel.

Toen ik bij zijn handen kwam en de boeien afdeed, zag ik tot mijn grote verbazing dat het Hoofd van onze Heer was, maar de ledematen van vele andere mensen, vooral God-gewijden.

O, hoeveel bedorven ledematen die meer duisternis afgeven dan licht!

Aan de linkerkant bevonden zich de ledematen die Jezus groter lijden bezorgden: zieke ledematen met diepe wonden vol wormen en andere die enkel nog maar met een zenuw aan het lichaam vastzaten O, hoe leed dat goddelijk Hoofd en hoe wiebelde het boven die ledematen!

Aan de rechterkant bevonden zich de betere, de gezonde ledematen, oplichtend, vol bloemen en hemelse dauw, welriekend, en deze ledematen verspreidden een vage geur.

Dit Goddelijke Hoofd boven deze ledematen leed zeer veel.

Het is waar dat er enige lichtende ledematen waren die bijna leken op het licht van het Hoofd en die het opmonterden en verheerlijkten.

Maar het aantal bedorven ledematen was groter.

Jezus opende zijn zeer lieve mond en **Hij zei**:

“Mijn dochter, hoeveel pijn bezorgen deze ledematen Mij!

Zie je, dit lichaam is het mystieke lichaam van de Kerk.

En Ik beroem Me erop dat Ik haar Hoofd ben.

Maar hoeveel wrede kwellingen veroorzaken deze ledematen in dit lichaam. Het lijkt wel of zij elkaar aansporen om te zien wie Mij de grootste kwelling kan bezorgen”.

Toen zei Hij nog andere dingen over dit Lichaam die ik me niet zo goed kan herinneren. Daarom houd ik hier op.

BvdH 3 - 17 - 2 december 1899 - Welsprekende Lofzang op het Kruis.

Ik was zeer bedroefd was over bepaalde dingen die hier niet moeten vernoemd worden. Mijn lieve Jezus kwam omdat Hij mijn droefenis wilde verzachten, in een heel nieuwe gedaante.

Hij leek gekleed in een lichtblauw gewaad, versierd met kleine gouden belletjes die als ze elkaar raakten een origineel geluid teweeg brachten. Toen Jezus verscheen met die heerlijke klanken was ik verrukt en mijn droefheid smolt weg als sneeuw voor de zon.

Ik voelde de vermogens van de ziel zo verrukt en overweldigd, dat ik was blijven zwijgen, als **de gezegende Jezus** de stilte niet verbroken had, **met de woorden**: “Mijn geliefde dochter, al deze belletjes zijn vele stemmen die tot jou spreken van mijn Liefde en je vragen Mij lief te hebben.

Welnu, toon Mij hoeveel belletjes jij hebt, die spreken van jouw liefde voor Mij en Mij vragen jou te beminnen”.

En met een hoogrode kleur **zei ik**: “Maar Heer, wat zegt U?

Ik heb niets. ik heb alleen maar tekortkomingen.

Jezus vol medelijden met mijn ellende, **vervolgde**:

“Je hebt niets, dat is waar. Welnu, Ik wil je tooien met mijn eigen belletjes, zodat je veel stemmen hebt om Mij te roepen en Mij jouw liefde te betuigen”.

Het leek mij dat Hij mij een ceintuur om het middel deed, versierd met deze belletjes.

Hierna zweeg ik en **Hij ging verder**: “Vandaag wil Ik zeer graag tijd doorbrengen met jou. Vertel me eens iets”.

En ik: “U weet dat heel mijn geluk ligt in het samen zijn met U. En als ik U heb, heb ik alles. Dus als ik U bezit heb ik niets meer te wensen of te zeggen”.

En Jezus: “Laat Me je stem horen, dat streelt mijn oor.

Laten we een beetje samen praten.

Ik heb vele keren tegen jou gesproken over het Kruis.

Laat Mij vandaag jou horen spreken over het Kruis”.

Ik was helemaal in de war. Ik wist niet wat te zeggen.

Hij zond me echter een straal verstandelijk licht en **zo begon ik** om Hem tevreden te stellen:

“Mijn geliefde, wie kan U zeggen wat het kruis is! Alleen uw mond kan waardig spreken over de verhevenheid van het Kruis.

Maar omdat U wilt dat ik spreek zal ik het doen.

Uw Lijden op het Kruis

- verlost mij van de slavernij van de duivel en
- verbond mij in de echt met de Godheid met een onverbreekbare band.

Het Kruis is *vruchtbaar* en liet de Genade in mij geboren worden.

Het Kruis is *Licht*: het bevrijdt me van de illusie van wat tijdelijk is en openbaart me wat eeuwig is.

Het Kruis is *vuur* en

- verbrandt tot as alles wat niet van God is en
- maakt mijn hart leeg van alle gehechtheid, tot aan het kleinste grassprietje.

Het Kruis is *een munt van onschatbare waarde*.

Als ik het geluk heb om die te bezitten, o heilige bruidegom, zal ik verrijkt zijn met eeuwige munten en zo de rijkste worden in het paradijs. De munteenheid van de Hemel is immers: het kruis dat op aarde gedragen is.

Het Kruis leert me ook *mezelf kennen*,
maar vooral geeft het me *kennis van God*.
Het kruis prent alle deugden bij mij in.

Het kruis is de edele preekstoel van de ongeschapen Wijsheid, die me

- de hoogste,
- de meest verfijnde en
- de meest verheven leerstellingen onderwijst.

Enkel het kruis zal mij openbaren:

- de meest verborgen mysteries,
- meest geheime dingen,
- de perfecte volmaaktheid,

die verborgen blijven voor de meest onderlegden en geleerden van de wereld.

Het kruis is als weldoend water

- dat me reinigt en
- dat me niet enkel het voedsel schenkt voor de deugden.

Het doet me groeien en het verlaat mij enkel wanneer het me terugbrengt in het eeuwig leven.

Het kruis is als hemelse dauw,

die de prachtige lelie van de zuiverheid behoedt en verfraait.

Het kruis is het voedsel van de hoop.

Het kruis is het baken van het werkzame geloof.

Het kruis is als hard hout wat het vuur van de liefde behoedt en altijd brandend houdt.

Het kruis is als droog hout dat al de rook van hoogmoed en bluf verdrijft en op de vlucht jaagt. En het doet het deemoedig viooltje van de nederigheid in de ziel ontstaan.

Het kruis:

- is het machtigste wapen tegen de demonen en
- verdedigt me tegen hun klauwen.

Daarom wekt de ziel die het kruis bezit:

- de jaloezie en bewondering van de engelen en heiligen en
- de woede en verontwaardiging van de duivelen.

Het kruis is mijn paradijs op aarde in die zin dat:

- het paradijs van de heiligen daarboven bestaat uit vreugde,
- het paradijs hier beneden bestaat uit lijden.

Het kruis is de ketting van het zuiverste goud,
dat me aan U, mijn hoogste goed, vastbindt.

Het geeft de meest intieme vereniging die maar mogelijk is,
zo innig, dat het mijn wezen lijkt te doen verdwijnen.

En het transformeert me in U, mijn geliefde,

- zodat ik me in U verloren voel en
- zodat ik leef van uw Leven”.

Ik weet niet of dit nonsens is.

Maar nadat ik dit zei werd mijn lieflijke Jezus terwijl Hij naar mij
luisterde, zo blij. En gedreven door het enthousiasme van zijn Liefde
kuste Hij me overal en Hij zei:

“Bravo, bravo, mijn geliefde – goed gesproken!

Mijn Liefde is Vuur maar geen aards vuur. Waar het ook binnendringt,
maakt het de dingen steriel en herleidt alles tot as.

Mijn Vuur is vruchtbaar en maakt alleen steriel wat niet-deugd is.

Aan al het andere geeft het leven:

- het doet mooie bloemen tot bloei komen,
- het doet de heerlijkste vruchten rijpen en
- het doet de heerlijkste hemelse tuin ontstaan.

Het kruis is zo machtig en Ik heb het zoveel genade verleend,
dat het meer teweeg brengt dan de Sacramenten.

Bij het ontvangen van het Sacrament van mijn Lichaam zijn de goede
gesteltenis en zelfverloochening nodig om mijn genaden te kunnen
ontvangen. En dikwijls **ontbreekt** het daar aan.

Het kruis heeft echter de kracht om de ziel geschikt te maken voor de
genade”.

**BvdH 3 - 18 - 21 december 1899 - Luisa spreekt over
maagdelijkheid en zuiverheid.**

Deze morgen verbrak mijn lieve Jezus de stilte en Hij zei:

“Ik ben **receptacle** – **Fruchtboden** - il ricettacolo de vruchtbare bodem van zuivere zielen”.

In zijn Woorden ontving ik een verstandelijk Licht waardoor ik veel begreep over zuiverheid. Maar ik kan weinig of niets verwoorden van wat ik ervaar in mijn verstand,

Toch wil de zeer eerwaarde Vrouwe gehoorzaamheid dat ik iets neerschrijf, al is het nonsens. En om haar tevreden te stellen zal ik mijn onzin verwoorden over de zuiverheid.

Het lijkt mij dat *de zuiverheid het edelste juweel* is dat de ziel kan bezitten.

De ziel die de zuiverheid bezit wordt bekleed met zuiver Licht.

Als de gezegende God naar haar kijkt, dan ziet Hij zijn eigen beeld.

Hij voelt zich zo tot haar aangetrokken dat het zover komt dat Hij in vervoering geraakt, op haar verliefd wordt en Hij haar zijn allerheiligste Hart als woning schenkt.

Enkel wat puur en zeer zuiver is gaat binnen in God.

Niets wat bevlekt is kan in die aller zuiverste Boezem binnengaan.

De ziel die de zuiverheid bezit houdt haar oorspronkelijke pracht, die God haar gaf toen Hij haar schiep

Niets is misvormd of ontaard in haar.

Integendeel zij bewaart haar adel als een koningin die verlangt naar haar huwelijk met de hemelse koning, totdat deze edele bloem wordt overgeplant in de hemelse tuinen.

O, wat een speciale geur geeft deze maagdelijke bloem!

Zij stijgt altijd uit boven alle andere bloemen en zelfs boven de engelen. Zij onderscheidt zich door veelzijdige schoonheid.

Dus allen hebben achting en liefde voor haar en geven haar alle ruimte om bij haar goddelijke bruidegom te geraken.

Aan deze edele bloemen komt de eerste plaats toe bij onze Heer.

En onze Heer wandelt met grote vreugde te midden van deze leliën die hun geur verspreiden over Hemel en aarde.

En zijn vreugde te midden van deze lelies is zelfs groter omdat Hij als eerste edele lelie het voorbeeld is en het model is voor alle anderen.

O, hoe mooi is het een maagdelijke ziel te zien!
Haar hart ademt alleen zuiverheid en oprechtheid
Er is zelfs geen zweem van enige andere liefde die niet God is en
zelfs haar lichaam draagt een geur van zuiverheid.

Alles is zuiver van haar: haar stappen, haar werk, haar spreken, haar
kijken en ook haar bewegen.
Reeds op het eerste zicht ervaart je de goede geur en herken je de
ziel die waarlijk zuiver is.

Welke charisma's, welke genaden, welke wederzijdse liefde en liefde-
schatten stromen er tussen deze ziel en haar bruidegom Jezus. Alleen
iemand met ervaring kan er iets over zeggen.
Je kan er zelfs niet alles over vertellen en ik voel me ook niet verplicht
hierover te spreken. Daarom zwijg ik en ge verder.

**BvdH 3 - 19 - 22 december 1899 - Hoe God onze liefde voor Hem
probeert te winnen op drie manieren en hoe Hij zich op deze
manieren aan de ziel openbaart.**

Deze morgen is mijn aanbiddelijke Jezus niet gekomen.
Na eindeloos wachten liet Hij zich verschillende keren maar heel
eventjes zien als een bliksemflits.

Maar ik leek eerder een licht te zien dan Jezus.
En de eerste keer dat dit licht kwam zei een stem in dat licht:
“Ik spoor je aan om Mij te beminnen op drie manieren:
- door weldaden,
- door sympathie en
- door overreding.”

Wie kan zeggen hoeveel ik begreep door deze drie woorden?
Het leek mij dat de gezegende Jezus,
- om mijn liefde en ook die van de andere mensen te verkrijgen,
ons weldaden schenkt voor ons heil.
En als Hij ziet dat deze stortvloed van weldaden onze liefde niet wint,
dan toont Hij zeer veel sympathie.

En wat is die sympathie?

Dat zijn de Pijnen die Hij uit Liefde voor ons leed,

- tot de Dood toe,
- tot het Bloed vergieten op het kruis.

Daar toonde Hij zoveel sympathie dat Hij zelfs de liefde won van zijn beulen en zijn wreedste vijanden.

Sterker nog, om ons meer aan te trekken en onze liefde sterker en standvastiger te maken, liet Hij ons het Licht na van zijn voorbeeld van Heiligheid, verenigd met zijn hemelse leer.

Als het licht, verdrijven zij voor ons de duisternis van dit leven.

En zij leiden ons naar de eeuwige redding.

De tweede keer dat dit licht kwam hoorde ik:

“Ik openbaar Mijzelf aan de ziel op drie verschillende wijzen:

- door mijn Almacht,
- door nieuwe Waarheden
- door mijn Liefde”

De Almacht is de Vader.,

De nieuwe Kennis is het Woord.

De Liefde is de H. Geest”.

O, hoeveel meer begreep ik!

Maar hoe weinig kan ik duidelijk maken.

Het dunkt mij dat God zich aan de ziel bekend maakt in de hele schepping door zijn Almacht: van in het eerste tot het laatste schepsel wordt de Almacht van God zichtbaar

De hemel, de sterren en al de andere schepselen spreken,

- zij het dan stilzwijgend
- van een Opperwezen, een ongeschapen Wezen, van zijn Almacht.

In feite kan de grootste geleerde met al zijn wetenschap er niet in slagen de meest armzalige mug te scheppen.

Dit betekent dat er een zeer machtig ongeschapen Wezen moet bestaan dat

- alles geschapen heeft en leven geeft en
- alle schepselen in stand houdt.

O, hoe spreekt het hele universum ons in klare bewoordingen en onuitwisbare merktekens van God en van zijn Almacht.
Wie Hem niet ziet is daarom moedwillig blind!

Wat betreft **een nieuwe Kennis**:

Het lijkt mij dat de gezegende Jezus door zijn neerdaling vanuit de Hemel persoonlijk naar de aarde kwam om ons een kennis te brengen over wat onzichtbaar is voor ons.

Op hoeveel manieren openbaarde Hij zichzelf!

Ik denk dat iedereen het overige zelf kan begrijpen.

Daarom spreek ik niet verder.

BvdH 3 - 20 - 25 december 1899 - Jezus verlangt van de ziel een voortdurende offergezindheid.

Gedurende verscheidene dagen moest ik mijn hoogste en enig Goed bijna volledig missen:

- dagen vol hardheid van mijn hart,
 - zelfs zonder dat ik kon wenen om mijn groot gemis,
- al kon ik dat gemis aanbieden met de woorden:

“Heer, neem het aan als een offer.

U alleen kunt mijn zo hard hart verzachten”

Na lang lijden kwam eindelijk mijn lieve koningin Moeder met de hemelse Baby op haar arm, gewikkeld in een doek, rillend over al zijn ledematen. Zij gaf Hem mij in mijn armen en Zij zei:

“Mijn dochter, verwarm Hem met je genegenheid.

Mijn Zoon werd immers geboren in een uiterste armoede, totaal verlaten door de mensen en in de grootste ontbering”.

O. hoe schattig was Hij, zijn hemelse schoonheid!

Ik nam Hem in mijn armen en klemde Hem tegen me aan om Hem te verwarmen, omdat Hij bijna verkleumd was van de kou, daar Hij niets anders aan had als een windeltje.

Nadat ik Hem zoveel mogelijk had opgewarmd kwamen de paarse lippen van mijn tedere baby in beweging en **Hij zei**:
“Beloof je Me altijd een slachtoffer van liefde voor Mij te zijn, net zoals Ik dat voor jou ben?”

En ik: “Ja mijn kleine schat, dat beloof ik!”

En Hij: “Ik ben niet tevreden met enkel een woord!
Ik verlang een eed, en ondertekend met je bloed”.

En ik: “Als de gehoorzaamheid dat vraagt, zal ik dat doen”.

Hij leek zeer tevreden en **Hij vervolgde**:

“Vanaf mijn geboorte bood Ik mijn Hart voortdurend aan als offer,
- om de Vader te verheerlijken en
- voor de bekering van de zondaars en
- voor de mensen rondom Mij die Mij zeer trouw nabij waren in mijn pijnen.

Op dezelfde wijze verlang Ik dat jouw hart voortdurend deze intentie heeft, vol offerzin voor deze drie doeleinden”.

Terwijl Hij dit zei wilde de koningin Moeder de Baby voeden met haar zeer zoete melk. Ik gaf Hem aan Haar terug en Zij ontblootte haar borst en gaf deze in de mond van haar goddelijke Baby.

En ik, slim als ik was, hield voor de grap ook mijn mond er bij om ook te zuigen. Ik zoog een paar druppels op.

En terwijl ik dit deed, gingen Zij weg van mij weg,
- mij tegelijkertijd tevreden en ontevreden achterlatend.

Moge alles bijdragen tot de glorie van God en tot de schaamte van deze ellendige zondares.

BvdH 3 - 21 - 27 december 1899 - Liefde moet als een mantel elke handeling omhullen.

Hij bleef zich tonen, nu eens als een schaduw, dan als een lichtflits. Terwijl ik vanwege zijn afwezigheid baadde in een zee van bitterheid, liet Hij zich plotseling zien en **Hij zei**:

“Liefde moet als een mantel al je handelingen omhullen, zodat alles volmaakte Liefde uitstraalt.

Waarom ben je zo misnoegd als je niet lijdt?
Jouw liefde is niet volmaakt.
Lijden uit liefde voor Mij en niet lijden uit liefde voor Mij,
-zonder jouw wil in te zetten,
is precies hetzelfde”.

En Hij verdween, mij meer verbitterd achterlatend dan voordien
Want Hij raakte een thema aan dat te gevoelig voor me lag
en dat Hijzelf in mij had ingebracht.

Na mijn bittere tranen om mijn ellendige toestand en om de
afwezigheid van mijn aanbiddelijke Jezus, kwam Hij terug en **Hij zei:**

“Tegenover rechtvaardige zielen handel Ik vanuit de Gerechtigheid.
Of beter gezegd, Ik beloon hen dubbel voor hun Gerechtigheid
- door hen te begunstigen met grotere genaden en
- door met hen te spreken over rechtvaardige woorden en heiligheid”.

Ik voelde me echter zo verward en zo slecht dat ik geen woord durfde
te zeggen. ik bleef maar wenen over mijn ellende.

Jezus wilde me wat vertrouwen geven en hield zijn hand onder mijn
hoofd om het op te tillen. Dat ging uit zichzelf niet.
Hij voegde er aan toe: “Vrees niet, Ik ben een schild in tegenspoed”.
En Hij verdween.

BvdH 3 - 22 - 30 december 1899 - Uitwerking van vernedering en versterving.
--

Deze morgen zag ik mijn aanbiddelijke Jezus maar eventjes.
Omdat de gehoorzaamheid me vroeg voor een bepaalde persoon te
bidden, beval ik haar aan bij Jezus toen Hij kwam.

Hij zei: “Vernedering moet niet alleen aanvaard worden, maar ook
bemind. Zodat je haar kauwt als voedsel.
En net zoals bitter voedsel naarmate je meer kauwt, bitterder
smaakt, op dezelfde wijze doet vernedering, wanneer die goed wordt
gekauwd, de versterving groeien.
En vernedering en versterving zijn twee zeer machtige middelen om

bepaalde moeilijkheden te boven te komen en die genaden te verkrijgen die nodig zijn.

Net zoals bitter voedsel meer lijkt te schaden dan goed te de doen, omdat het schadelijk lijkt voor de natuur van de mens,
- zo lijkt dit ook zo voor nederigheid en versterving.

Maar dat is niet het geval. Hoe meer een stuk ijzer geslagen wordt op het aambeeld des te meer spat het vuur eraf en wordt het gezuiverd. Hetzelfde voor de ziel: hoe meer ze wordt vernederd en geslagen op het aambeeld van de versterving, des te meer spat het hemels vuur eraf en wordt ze gezuiverd.

Dit gebeurt als ze werkelijk de weg van het Goede wil gaan.
Als ze niet oprecht is, dan gebeurt het tegenovergestelde”.

BvdH 3 – 23 - 1 januari 1900 - De Besnijdenis van Jezus. Hoe meer de ziel zich vernedert en zichzelf kent, hoe dichter zij bij de waarheid komt.

Zeer gekweld vanwege het missen van mijn hoogste en enige Goed, zag ik Hem tenslotte, na eindeloos wachten, wenend uit mijn hart komen.

Met zijn Ogen maakte Hij me duidelijk dat Hij pijn had aan de wonde van de Besnijdenis. Hij weende en Hij verwachtte van mij dat ik het bloed dat uit die wonde stroomde zou deppen en zo de pijn van die snede zou verzachten.

Ik voelde tegelijkertijd medelijden en verwarring, zodat ik het niet durfde. Ik werd echter gedwongen door de liefde en ik vond, ik weet niet hoe, een doekje in mijn hand. Ik veegde hiermee zo goed mogelijk het bloed van de wonde van het kindje Jezus af.

Terwijl ik dit deed voelde ik me zo zondig en ik dacht dat ik de oorzaak was van de pijn van Jezus. O, hoe erg vond ik het voor Hem! Ik voelde me doordrongen van die bitterheid.

Het heilig Kindje had medelijden met mij in die ellendige toestand en **Hij zei**: “Hoe meer de ziel zich vernedert en zichzelf kent, hoe dichter ze bij de waarheid komt.

En als ze in de waarheid is, probeert ze zich een weg te banen op het

pad van de deugd waar ze nog zo ver vandaan is.

En als ze merkt dat ze het pad van de deugd betreedt, beseft ze direct hoeveel haar nog te doen staat, omdat deugd eindeloos is.

Net zo oneindig als Ik ben.

Dus als ze in de waarheid is probeert de ziel altijd zichzelf te vervolmaken, maar zij zal nooit zover komen dat ze zichzelf ziet als volmaakt. En dit is goed voor haar en het zorgt ervoor dat zij verder werkt in haar streven naar volmaaktheid, zonder tijd te verspillen in ledigheid.

Ik ben blij met haar werk en Ik werk haar telkens een beetje bij om mijn gelijkenis in haar te scheppen.

Daarom wilde Ik besneden worden:

om een voorbeeld te geven van de diepste nederigheid,

- die de engelen in de Hemel verstomd deed staan”.

BvdH 3 - 24 - 3 januari 1900 - Vrede onder alle omstandigheden.

Ik bleef mezelf zien vol ellende; en dat niet alleen, maar ook rusteloos. Het kwam mij voor dat mijn hele innerlijk verontrust was over het verlies van Jezus. Ik bleef maar denken dat ik door mijn grote zonden bewerkt had dat mijn aanbiddelijke Jezus me verlaten had en ik Hem hierdoor nooit meer zou zien.

O, hoe dodelijk is deze wrede gedachte voor mij.

Of liever gezegd, ze is meedogenlozer dan welke dood dan ook!

“Jezus niet langer meer zien! Zijn vriendelijke stem niet meer horen! Degene verliezen waar mijn leven van afhangt en van wie alle goeds voortkomt! Hoe kan ik zonder Hem?

Ach, alles is voorbij voor mij, als ik Jezus verlies.”

Deze gedachten brachten me in doodsangst

Alles in mij kwam in opstand want ik wilde Jezus.

In een lichtflits toonde Hij zich aan mijn ziel en **Hij zei:**

“Vrede, vrede, breng jezelf niet in verwarring. Net zoals een zeer

welriekende bloem haar geur verspreidt in de ruimte waarin zij staat, zo vervult mijn vrede de ziel die haar bezit, met God".
En Hij ontglipte me als in een flits.

O Heer, hoe goed bent U voor deze zondaar!
Maar ik zeg U ook in vertrouwen: "Hoe onbeschaamd bent U, want al zou ik U verliezen, dan zelfs wilt U niet dat ik in verwarring raak en rusteloos word. En als ik dat word doet U me verstaan dat ik mezelf van U verwijder, omdat ik,
- als ik in vrede ben, vervuld wordt met God, en
- als ik in verwarring ben, duivelse verleidingen naar me toe trek."

O, mijn lieve Jezus! Hoeveel geduld is er nodig met U .
Immers, wat er ook met mij gebeurt, ik kan niet eens kwaad of verontrust worden. U wil dat ik in volmaakte kalmte en vrede blijf.

BvdH 3 - 25 - 5 januari 1900 - De effecten van de zonde en van de biecht.
--

In mijn gebruikelijke toestand voelde ik dat ik uit mezelf trad en ik vond mijn aanbiddelijke Jezus
Maar – oh, hoe vol zonden zag ik mezelf in zijn tegenwoordigheid!
Inwendig voelde ik een sterke drang om mijn biecht te spreken bij onze Heer.
Ik keerde me dus naar Hem en begon mijn zonden te belijden.
Jezus luisterde naar mij. Toen ik ophield met spreken, keerde Jezus vol droefheid zijn gelaat naar mij toe en **Hij zei:**

"Mijn dochter, de zonde is een giftige en dodelijke greep op de ziel en niet alleen op haar, maar ook, als het een zware zonde is, op alle deugden in de ziel.
Als het dagelijkse zonden zijn is het een greep die verwondt, die de ziel erg verzwakt en samen met haar verzwakken dan ook de deugden die ze had verworven.

Wat is de zonde een dodelijk wapen!
Enkel de zonde alleen kan de ziel verwonden en haar doden.

Niets anders kan haar schaden.

Enkel de zonde maakt haar voor mij schandelijk en verfoeilijk”.

Terwijl Hij dit zei begreep ik het afschuwelijke van de zonde en ik voelde een onuitsprekelijke pijn.

Jezus zag mijn wroeging, hief zijn gezegende rechterhand op en sprak de woorden van de absolutie uit. **Dan voegde Hij eraan toe:**

“Net zoals de zonde verwondt en de ziel doodt,

zo geeft het sacrament van de biecht leven.

Zij heelt de wonden en geeft de deugden weer levenskracht, min of meer volgens de gesteltenis van de ziel - zo werkt het Sacrament.

Het leek of mijn ziel nieuw leven had ontvangen

Ik voelde niet langer de last van ervoor, nadat Jezus me de absolutie gaf. Moge de Heer altijd gedankt en verheerlijkt worden.

BvdH 3 - 26 - 6 januari 1900 - Vertrouwen, de ladder om op te stijgen naar de Godheid.

Deze morgen ontving ik de Communie.

Toen ik met Jezus verenigd was, was de koningin Moeder er ook.

En – oh wonder – toen ik naar Haar keek kon ik zien hoe Haar hart overgeplaatst werd in het kindje Jezus.

Ik keek naar de Zoon en ik zag de Moeder in het Hart van het Kindje.

Tegelijkertijd besepte ik dat het vandaag Driekoningen is.

Naar het voorbeeld van de drie koningen moest ik het kindje Jezus iets aanbieden. Maar ik zag dat ik niets had om te geven.

Terwijl ik mijn ellende zag, kreeg ik de gedachte:

- mijn lichaam aan te bieden *als mirre* met al het lijden van de twaalf jaren die ik in bed doorbracht, bereid om zo lang Hij wilde te lijden en in bed te blijven;
- *als goud* de pijn die ik voel als Hij me berooft van zijn tegenwoordigheid, wat het meest pijnlijke en verdrietigste voor mij is.
- *als wierook* mijn schamele gebeden verenigd met die van de koningin Moeder zodat zij het kindje Jezus meer plezier zouden doen.

Ik bood dit alles aan met het volste vertrouwen dat het Kindje alles zou aanvaarden..

Jezus leek mijn armzalig offer met grote vreugde te aanvaarden. Maar wat Hem het meest verheugde was *het vertrouwen* waarmee ik alles had aangeboden.

Dan zei Hij: “Vertrouwen heeft twee armen:
- *met de ene* omhelst het *mijn Mensheid* en gebruikt het mijn Mensheid als ladder naar mijn Godheid,
- *met de andere arm* omhelst het mijn *Godheid* en trekt stromen hemelse genaden naar zich toe, zodat de ziel helemaal ondergedompeld blijft in het goddelijk Wezen.

Als de ziel vol vertrouwen is krijgt ze zeker wat ze vraagt.
Ik voel me verplicht haar te laten doen wat ze ook wil.
Ik laat haar binnendringen in mijn hart.
En ik laat haar zelfs nemen wat ze Mij heeft gevraagd.
Als Ik dit niet doe, doe Ik Me geweld aan”.

Terwijl Hij dit zei stroomde uit de borst van het Kindje en de Moeder een drank (ik noem het drank, maar ik kan echt niet zeggen wat het was) die mijn ziel totaal overspoelde.
Toen verdween de Koningin Moeder.

Hierna ging ik samen met het Kindje op weg naar het hemelgewelf.
Ik zag hoe bedroefd zijn lieve gezichtje was en ik zei bij mezelf:
“Misschien wil Hij melk, daarom is Hij bedroefd”.

Dus zei ik: “Wil U bij mij drinken omdat de koningin Moeder er niet is?”
Maar voor ik dit zei werd ik bang dat het misschien de duivel was.
Dus om zeker te zijn gaf ik Hem verschillende keren een kruisje.
En ik zei: “Bent U werkelijk Jezus de Nazarener, de tweede Persoon van de Allerheiligste Drie-Eenheid, Zoon van de Maagd Maria, Moeder van God?”

en het Kindje verzekerde dat Hij het was.
Zeker van de zaak, legde ik Hem daarom aan mijn borst.
Het kindje leek te herleven, keek vrolijk en ik zag dat Hij wat van die drank opzoog waarmee Hij mij zelf had overspoeld.

En terwijl Hij dit deed voelde ik hoe er aan mijn hart getrokken werd, alsof die melk die Jezus bij mij dronk uit mijn hart kwam.
Wie kan zeggen wat zich afspeelde tussen het Kindje en mij!

Ik heb geen taal om dit duidelijk te maken, geen woorden om dit te beschrijven.

BvdH 3 - 27 - 8 januari 1900 - De zogenaamde dwalingen in deze Geschriften zullen het Goede bewerkstelligen. Vastberadenheid en standvastigheid bij het werk.

Ik dacht bij mezelf: “Wie weet hoeveel nonsens, hoeveel dwalingen deze dingen die ik schrijf bevatten”.

Op dat moment verloor ik het bewustzijn en de gezegende Jezus kwam bij me en **Hij zei:**

“Mijn dochter, ook dwalingen zullen het Goede bewerkstellingen: en wel om duidelijk te maken dat er geen listigheid van jou aan te pas komt, en dat je geen geleerde bent.

Want als je dat zou zijn, zou je zelf beseffen welke fouten je maakte. Dit zal ook duidelijk maken dat Ik het ben die tot je spreekt, door het zo eenvoudig te bezien.

Ik verzeker je echter dat ze geen spoor van ondeugd of iets wat geen deugd is zullen vinden, omdat Ik zelf je hand leid als je schrijft. Hoogstens kunnen ze misschien op het eerste gezicht een paar dwalingen aantreffen. Maar als ze die nauwkeuriger bekijken zullen ze de waarheid ontdekken”.

Na dit gezegd te hebben verdween Hij. Maar na een paar uur kwam Hij terug. Ik voelde me onzeker en bezorgd over de woorden die Hij had gesproken en **Hij vervolgde:**

Mijn erfdeel is *vastberadenheid en standvastigheid*.

Ik ben niet onderhevig aan enige verandering.

En hoe dichter de ziel Mij nadert en verder gaat op het pad van de deugd, des te sterker en stabielere voelt zij zich bij het goede dat zij doet.

En hoe verder ze van Mij verwijderd blijft, des te meer zal ze onderhevig zijn aan verandering en schommelingen:

- nu eens in de richting van het goede,
- dan weer in de richting van het kwaad.

BvdH 3 - 28 - 12 januari 1900 - Verschil tussen zelfkennis en nederigheid. Alleen Jezus kan zich beroemen op ware nederigheid.

In mijn gebruikelijke toestand kwam mijn aanbiddelijke Jezus naar mij toe in een toestand die medelijden opwekte.

Zijn handen waren stevig vastgebonden, zijn Gelaat was bedekt met spuug en vele mensen sloegen Hem zeer hard.

Hij bleef rustig, vreedzaam,

- zonder één beweging of klacht;
 - zonder zelfs een spier te vertrekken,
- om duidelijk te maken dat Hij deze wandaden vrijwillig wilde ondergaan; en niet alleen uitwendig maar ook inwendig.

Wat een ontroerend tafereel, als om de meest verharde harten raken! Hoeveel maakte dit Gelaat duidelijk: vol spuug, bevuild door het slijk! Ik was met afschuw vervuld.

Ik beefde en vergeleken bij Jezus zag ik mezelf vol hoogmoed.

In die omstandigheid **zei Hij me**:

“Mijn dochter, enkel de kleinen laten zich zo behandelen.

- niet degenen met weinig menselijk intellect,
- maar degenen die klein zijn en begaafd met goddelijke Wijsheid.

Ik alleen kan zeggen dat Ik nederig ben. Bij de mens van wie gezegd wordt dat hij nederig is, kan je eerder spreken van zelfkennis. En wie zichzelf niet eens kent maakt is op het slechte pad.”

Jezus zweeg een paar minuten en ik bleef daar naar Hem kijken.

Terwijl ik dit deed zag ik een Hand die een Licht vasthield, dat

- in mijn binnenste, op de meest intieme verborgen plaatsen, wilde ontdekken of zelfkennis en liefde voor vernederingen, verwarring en smaad in mij aanwezig waren.

Dat Licht vond een leegte in mijn binnenste dat,
- en ook ik zag het-,
gevuld was met vernederingen en verwarring,
- zoals bij de gezegende Jezus.

O, hoeveel maakte dat Licht en het heilig Aangezicht van Jezus daar
vóór mij, me duidelijk. Ik zei bij mezelf:

- “Een God, vernederd en gekweld uit liefde voor mij en ik een zondaar zonder deze tekenen.
- Een God, standvastig, sterk bij het verdragen van zoveel beledigingen, zodat Hij geen vin verroert, ook niet om het walgelijke spuw van zich af te schudden.

O, zijn innerlijk voor God en zijn gedrag ten opzichte van mensen worden mij duidelijk. En toch, als Hij zichzelf had willen bevrijden, had Hij dat gekund, omdat niet de kettingen Hem boeiden, maar zijn sterke Wil die tot elke prijs de mensheid wilde redden.

En ik? En ik? Waar zijn mijn vernederingen?
Waar is mijn sterkte en standvastigheid om het goede te doen uit liefde voor mijn Jezus en mijn naaste?
Ach, hoe verschillend zijn wij als slachtoffer: - ikzelf en Jezus.
Ach, wij zijn helemaal niet dezelfde!

Mijn hersentjes waren hiermee bezig.

Mijn aanbiddelijke Jezus zei mij :

“Enkel mijn Mensheid werd overladen met smaad en vernederingen, zo vele, dat deze naar buiten stroomden.
Daarom beven Hemel en aarde voor mijn deugden.
En de zielen die Mij liefhebben gebruiken mijn Mensheid als een ladder om naar boven te stijgen en gretig een paar druppels van mijn deugden in zich op te nemen.

Zeg me eens: vergeleken met mijn nederigheid, waar is die van jou?
Ik alleen kan Mij beroemen op ware nederigheid.

Mijn Godheid, verenigd met mijn Mensheid, kon wonderen doen bij iedere stap, woord of werk.
Nochtans heb Ik me vrijwillig opgesloten in de cirkel van mijn

Mensheid. Ik rekende Mezelf tot de armste en ging zover dat Ik omging met zondaars.

Ik had het werk van de Verlossing in zeer korte tijd kunnen doen, zelfs met één enkel Woord.

Toch wilde Ik gedurende vele jaren met veel ontbering en lijden, wou ik de ellende van de mens tot de Mijne maken.

Ik wilde Me bezig houden met verschillende werkzaamheden,
- zelfs de nederigste,
zodat de mens volkomen vernieuwd zou worden en vergoddelijkt.

In feite kregen zij nadat Ik, God en mens, Mij daarmee had bezig gehouden, nieuwe heerlijkheid en het zegel van goddelijke Daden.

Mijn Godheid, verborgen binnen mijn Mensheid,

- wilde zich verlagen tot dit niveau,
- wilde zich onderwerpen aan het verloop van menselijke handelingen terwijl Ik met één enkele daad van mijn Wil oneindige werelden had kunnen scheppen.

Ik voelde de ellende en de zwakte van anderen alsof het de Mijne waren. Ik zag Mezelf ten overstaan van de goddelijke Gerechtigheid bedekt met alle zonden van de mensen. En Ik moest voor hen boeten met onverdraaglijke pijnen en met het vergieten van al mijn Bloed.” Aldus volbracht Ik voortdurende daden van diepe en heldhaftige nederigheid.

O dochter, dit is het onmetelijk verschil tussen mijn nederigheid en de nederigheid van mensen, zelfs die van mijn heiligen die slechts een schaduw is vergeleken bij mijn nederigheid.

De mens blijft immers altijd een schepsel en hij weet niet,, zoals Ik, hoe zwaar de zonde weegt.

Hoewel zelfs heldhaftige zielen, die mijn voorbeeld volgen, zich aangeboden hebben om de pijnen van anderen te verduren, zijn hun pijnen niet anders dan die van de andere schepselen. Zij zijn niet nieuw voor hen, omdat zij gemaakt zijn van dezelfde klei.

Bovendien is alleen al de gedachte dat die pijnen nieuwe verdiensten opleveren en dat zij God verheerlijken, een grote eer voor hen.

Verder wordt de mens begrensd door de cirkel waarin God hem heeft geplaatst. En hij kan niet buiten die grenzen gaan, die door God voor hem zijn vastgesteld.

O, als het in hun vermogen lag om dingen al of niet te doen, hoeveel andere dingen zouden zij doen – iedereen zou de sterren raken!

Maar mijn vergoddelijkte Mensheid kende geen grenzen.

En toch beperkte Zij zich vrijwillig. En dit was de verwevenheid van al mijn Werken met heldhaftige Nederigheid.

Gebrek aan nederigheid : dat was de oorzaak van al het kwaad dat de aarde overspoelt. En door deze Deugd te beoefenen kon Ik alle Goeds bekomen van de goddelijke Gerechtigheid.

Ach ja,

- geen genaden komen van mijn Troon tenzij door nederigheid,
- geen toegangsbewijs krijg je van Mij,
zonder de stempel van nederigheid.

Ik luister niet naar een gebed en mijn hart kent geen medelijden als het niet gepaard gaat met de geur van nederigheid.

Als de mens er niet toekomt het zaad van eer en achting te vernietigen, - en dat kan vernietigd worden als zij komt tot liefde voor verachting, vernedering en schaamte,-

zal zij een vlechtwerk van doornen rondom haar hart voelen.

Zij zal een leegte in haar hart voelen die haar altijd zal bezwaren en haar veel minder zal doen lijken op mijn allerheiligste Mensheid.

Als zij niet komt tot liefdevolle vernedering, zal ze hoogstens zichzelf een klein beetje leren kennen, maar zij zal niet stralend voor Mij verschijnen in een kleed van nederigheid, mooi en beminnewaardig”.

Wie kan zeggen hoeveel ik begreep van

- deze deugd en

- **het verschil tussen zelfkennis en nederigheid.**

Het komt mij voor dat ik het verschil tussen deze twee deugden lijk te voelen, maar ik kan het zelf niet verwoorden.

Om toch iets te zeggen zal ik een beeld gebruiken.

Bijvoorbeeld een arme man zegt dat hij arm is, en hij komt ook eerlijk

uit voor zijn armoede, ook bij mensen die hem niet kennen en die misschien denken dat hij iets bezit.

Je zou kunnen zeggen dat hij zichzelf kent en de waarheid vertelt. Daardoor wordt hij meer bemind: hij beweegt anderen tot medelijden met zijn ellendige toestand en iedereen helpt hem. Dat is zelfkennis.

Als die arme man, te beschaamd om zijn armoede te tonen, opschept dat hij rijk is, terwijl iedereen weet dat hij zelfs geen kleren heeft om aan te trekken en de hongerdood sterft – wat gebeurt er dan? Iedereen veracht hem, niemand helpt hem en hij wordt bespot en belachelijk gemaakt door iedereen die hem kent. En het gaat met die ongelukkige van kwaad tot erger tot hij tenslotte sterft.

Zo vergaat het *de hoogmoed* ten overstaan van God en ook van andere mensen. En zo verlaat iemand die zichzelf niet kent het pad van de waarheid en vervalt in bedrog.

Welnu, dit is het verschil met *nederigheid*, hoewel het me toeschijnt dat zelfkennis en nederigheid gezusters zijn, geboren uit dezelfde schoot en je kan nooit nederig zijn als je jezelf niet kent.

Bijvoorbeeld, een rijke doet, uit liefde voor de vernedering, zijn voorname kleren uit en bedekt zich met miserabele lompen. Hij leeft in het verborgene en maakt zich aan niemand bekend. Hij begeeft zich onder de armen, hij leeft met hen alsof hij één van de hunne is en schept vreugde in smaad en verwarring.

Dit is *nederigheid*. Zij is de mooie zuster van de zelfkennis.

O ja, *nederigheid* trekt genade aan.

Nederigheid verbreekt de sterkste ketens, de zonde.

Nederigheid beklimt de scheidsmuur tussen de ziel en God en brengt haar terug bij Hem.

Nederigheid is een klein plantje, maar altijd groen en vol bloemen, niet aangetast door wormen. Wind hagel of hitte zal het niet kunnen schaden, of doen verwelken, zelfs niet een beetje.

Hoewel het kleinste plantje is, brengt het sterke takken voort, die zelfs doordringen tot in de Hemel, als een vlechtwerk rond het Hart van onze Heer. En enkel de takken van deze plant hebben vrije toegang tot dit aanbiddelijk Hart.

Nederigheid is het anker van de vrede te midden van de stormachtige golven op de zee van dit leven.

Nederigheid is het zout dat alle deugden op smaak brengt en de ziel behoedt voor het bederf van de zonde.

Nederigheid is het plukje gras dat opkomt langs de weg van de pelgrims; als er over gelopen wordt verdwijnt het, maar spoedig ziet men het weer opkomen, mooier dan tevoren.

Nederigheid is een mooi stekje dat een wilde plant intoomt.

Nederigheid is de zonsondergang van de schuld.

Nederigheid is de nieuwgeborene van de genade.

Nederigheid is als de maan die ons begeleidt in de duisternis van de nacht van dit leven.

Nederigheid is als een schrandere koopman die heel goed weet te onderhandelen met de rijken en geen cent verkwist van de genade die hem wordt gegeven.

Nederigheid is de sleutel van de Hemelpoort, waarlangs niemand kan binnengaan als hij deze sleutel niet goed beheert.

Tenslotte – anders houd ik nooit op en zou het te lang worden – *nederigheid* is de glimlach van God en van de hele Hemel en het is de noodkreet van de hele hel.

BvdH 3 - 29 - 17 januari 1900 – De boosaardigheid en de sluwheid van de mens.
--

Deze morgen kwam en ging mijn aanbiddelijke Jezus, maar volkomen in stilte. Toen voelde ik me uit mezelf treden en ik voelde Jezus achter mij.

Hij zei: “*De mens zegt:*

‘Er is geen oprechtheid meer, en zo lang het zo gaat, zullen we feitelijk geen succes hebben:

- laat ons daarom deugdzaamheid voorwenden,
- laten we net doen of we rechtschapen zijn,
- laten we ons voor de buitenwereld voordoen als trouwe vrienden want zo zal het makkelijker zijn anderen om de tuin te leiden en hen te vangen in onze netten.

En als we hen willen beroven en benadelen, zullen we hen

gemakkelijker zonder verzet in handen krijgen, omdat iedereen gelooft dat we vrienden zijn. Kijk hoever de sluwheid van mensen gaat!”.

Hierna leek het of de gezegende Jezus,
- aangezien Hij een speciale daad van eerherstel wenste,
mijn leven wilde beëindigen en
me aan de goddelijke Gerechtigheid wilde aanbieden.

Terwijl Hij dit deed, dacht ik dat Jezus me wilde laten sterven.
Daarom zei ik: “Heer, ik wil niet in de Hemel aankomen zonder uw ordetekenen: kruisig mij eerst en neem me dan tot U”.

Dus doorboorde Hij mijn handen en voeten met de spijkers,
maar tot mijn grote verdriet verdween Hij.
En ik bevond me terug in mezelf.

Ik zei bij mezelf: “Ik ben hier nog. Ach, hoe dikwijls hebt U me dit aangedaan, mijn liefste Jezus .

U past een speciaal kunstje toe, want U doet me geloven dat ik moet sterven en dus lach ik om de wereld, de pijnen en zelfs om U, omdat de periode van onze scheiding ten einde komt en er geen perioden van scheiding meer zullen zijn.

Maar van zodra het lachen begint, en ik me weer geketend voel aan de muur van dit kwetsbare lichaam, zonder besef dat ik maar net begon te lachen, ga ik terug verder met wenen, klagen en zuchten omwille van mijn gescheiden zijn van U.

Ach Heer, haast U, want ik voel me onweerstaanbaar gedwongen om te komen”.

BvdH 3 - 30 - 22 januari 1900 - Beantwoording aan de genade.

Na zeer bittere dagen van gemis werd mijn arm hart heen en weer geslingerd tussen angst dat ik Hem kwijt was en de hoop dat ik Hem, wie weet, terug zou zien.

O God, wat een bloedige strijd moest dit arme hart van mij ondergaan. De pijn was zo groot dat het nu eens ijskoud was, dan weer uitgeperst zodat er bloed uitkwam.

In deze toestand voelde ik mijn lieve Jezus dicht bij mij
Hij nam een sluier weg die me belette Hem te zien
Dus kon ik Hem tenslotte zien.

Onmiddellijk zei ik Hem: “Ach Heer, U bemint mij niet meer!”

En Hij: “Jawel, jawel...”

wat Ik je aanraad is beantwoording van mijn Genade.

En om trouw te zijn moet je zijn zoals een echo zijn die weerklinkt in een lege ruimte: direct nadat er een stem weerklinkt, kun je zonder enige tussenpauze een echo horen die hier op volgt.

Op dezelfde wijze moet jij, als je mijn Genade krijgt, zonder zelfs te wachten tot Ik gedaan heb met geven, direct beginnen met de echo, dat is de beantwoording van die Genade”.

BvdH 3 - 31 - 27 januari 1900 - De orde van de deugden in de ziel.

Ik blijf bijna altijd zonder mijn lieve Jezus.
het leven vloeit uit me weg vanwege de pijn
Ik ben het leven moe, de saaiheid, de verveling...

Ik blijf maar zeggen in mezelf: “O, mijn ballingschap blijft maar duren!
O, wat zou ik gelukkig zijn als ik de banden van het lichaam zou kunnen loslaten zodat mijn ziel haar vleugels vrij zou kunnen uitslaan op weg naar mijn hoogste Goed!”

Een gedachte kwam bij me op: “En als je nu naar de hel gaat?”
Om de duivel niet uit te dagen om met mij te vechten, zette ik dit onmiddellijk van me af door te zeggen: “Ach kom, zelfs van uit de hel zal ik mijn lieve Jezus verzuchtingen toefluisteren, zelfs van daar uit wil ik Hem liefhebben”.

Vol van deze en andere gedachten,
- het verhaal zou te lang worden als ik alles zou willen verhalen –
toonde mijn lieve Jezus zich heel even, maar zeel ernstig en Hij zei:
“Jouw tijd is nog niet gekomen”.

Toen liet Hij me verstaan via een verstandelijk Licht dat alles in de ziel geordend moet zijn!

De ziel heeft veel kleine vertrekken waar elke deugd zijn intrek neemt,

hoewel je zelfs kunt zeggen, dat één enkele deugd alle andere bevat en dat de ziel in het bezit van slechts één enkele deugd, begiftigd zal worden met alle andere deugden.

Desondanks verschillen zij echter zoveel van elkaar dat elk zijn eigen plaats heeft in de ziel.

En zo hebben alle deugden hun oorsprong in het mysterie van de allerheiligste Drie-eenheid:

terwijl Zij één zijn, zijn Zij drie onderscheiden Personen en terwijl zij drie Personen zijn, zijn Zij één.

Ik begreep ook dat deze vertrekken in de ziel vol zijn van een deugd of van de ondeugd tegenovergesteld aan die deugd
En als er noch deugd, noch ondeugd is, blijven die leeg.

Het kwam mij voor dat het huizen zijn met vele kamers.:

- sommige zitten vol slangen,
- andere vol modder;
- sommige staan vol meubilair onder het stof en
- andere zijn donker.

Ach Heer, U alleen kunt mijn arme ziel ordenen.

BvdH 3 - 32 - 28 januari 1900 - Wat versterving doet.
--

Het gaat verder op dezelfde wijze.

Deze morgen bracht Jezus mij buiten mezelf.

Na een lange tijd, leek ik Jezus zeer klaar te zien

Ik beschouwde mezelf echter als zo slecht, dat ik geen woord durfde zeggen. Wij keken naar elkaar, maar in stilte.

Doorheen die wederzijdse blikken begreep ik dat mijn goede Jezus vol bitterheden was, maar ik durfde niet zeggen: “Stort het in mij”.

Hijzelf kwam dichterbij en begon zijn bitterheden in mij uit te storten.

Ik was echter niet in staat hen in mij op te nemen en zij kwamen op de grond terecht.

Hij zei: Wat doe je nu? Wil je niet meer delen in mijn bitterheden!
Wil je mijn pijnen niet langer verlichten!”

En ik: “Heer, dit is niet wat ik wilde.
Ik weet zelf niet wat me overkwam.
Ik voel me zo vol dat ik niet weet waar ik het moet laten.
Alleen een wonder van U kan mij van binnen meer ruimte geven,
zodat ik uw bitterheden kan opnemen.

Toen gaf Jezus mij een groot kruisteken en Hij stortte hen opnieuw uit in mij. Nu leek ik dit te kunnen inhouden

Toen voegde Hij er aan toe:

“Mijn dochter, versterving is als een vuur, dat alle sappen doet verdrogen. Zo verdroogt versterving al de slechte sappen in de ziel en overspoelt haar met een heiligmakend sap, dat de mooiste deugden doet ontspruiten.

BvdH 3 - 33 - 31 januari 1900 - Genade en het antwoord erop.

Nadat Hij een paar keer was gekomen, weliswaar in stilte, voelde ik een leemte en een pijn.
Ik kon immers de zeer lieve stem van mijn zoete Jezus niet horen.
Toen kwam Hij terug, bijna om me tevreden te stellen. En Hij zei:
“Genade is het leven van de ziel.
Net zoals de ziel leven geeft aan het lichaam,
zo geeft genade leven aan de ziel.

Om echter in leven te blijven is de ziel niet genoeg voor het lichaam.
Het lichaam heeft ook voedsel nodig om zich te voeden en uit te groeien tot haar eigen gestalte.
Zo ook is voor de ziel de Genade niet genoeg om te leven.
Zij moet ook gevoed worden en uitgroeien tot wat ze moet zijn.

En wat is dit voedsel? Het is de beantwoording aan de genade.
Dus de Genade en het antwoord op die Genade,
zijn de schakels van de ketting die haar leidt naar de Hemel.
En in de mate de ziel beantwoordt aan de genaden,
blijft zij schakels vormen voor deze ketting”.

Toen voegde Hij er aan toe:

“Wat is het paspoort voor het koninkrijk van de Genade?”

Het is de nederigheid.

Door nederigheid, door altijd te kijken naar haar nietigheid,

- dat zij niets is dan stof of wind,
- zal de ziel al haar vertrouwen stellen op de Genade,
- zodat deze haar leraar wordt.

En als de Genade totaal heerst over de ziel, zal zij haar leiden over het pad van de deugd naar het toppunt van volmaaktheid”.

Wat is een ziel zonder Genade?

Ze lijkt me een lichaam zonder ziel dat begint te stinken en **waar aan** alle kanten wormen en verrotting ontstaat, zodat het voor de mens afschuwelijk is om naar te kijken.

Op dezelfde manier wordt de ziel zonder Genade walgelijk om te zien -maar dan niet voor de mens, maar voor de driemaal heilige God.

Ach Heer, bevrijd mij

- van zulk een ramp en
- van het afschuwelijk monster van de zonde!

BvdH 3 - 34 - 4 februari 1900 - Ontmoediging.

Ik was totaal ontmoedigd, vooral vanwege het missen van mijn hoogste Goed deze morgen

Terwijl Hij zich maar heel even liet zien **zei Hij**:

“Ontmoediging is een besmettelijk sap,

- dat de mooiste bloemen en de aantrekkelijkste vruchten aantast en
- dat dóór dringt tot het uiteinde van de wortel.

Indien dat besmettelijk sap de gehele boom binnendringt, doet het hem verdorren en aftakelen. En indien je dit niet behandelt met een tegengif, omdat het slechte sap diep in de wortel is doorgedrongen, zal het de wortel aantasten en de boom zal omvallen.

Dat overkomt ook de ziel die doorweekt geraakt met dit besmettelijke sap van de ontmoediging”.

Desondanks voelde ik me nog steeds ontmoedigd, enkel met mezelf bezig . En ik vond mezelf zo slecht dat ik niet tegen mijn lieve Jezus durfde aanleunen.

Ik werd totaal in beslag genomen door de gedachte dat het voor mij nutteloos was verder te hopen op zijn regelmatige bezoeken zoals voordien, op zijn genade, op zijn charisma's. Alles was voorbij voor mij.

En als om mij te berispen, **ging Hij verder**:

“Wat doe je toch! Wat doe je toch!

Weet je dan niet dat gebrek aan vertrouwen de ziel te gronde richt!

Door de gedachte dat ze moet sterven, denkt ze aan niets anders:

- niet aan vooruitgang of ergens naartoe gaan,
- noch zich wat opknappen of haar ziekte bestrijden.

Zij denkt aan niets anders dan dat alles voorbij is voor haar”.

Ach Heer, ik zie dit spook van het gebrek aan vertrouwen voor me:

- goor, vermagerd, vol angst en beven

En met geen ander middel dan alleen de angst, leidt het

meesterschap van dit spook zielen naar het graf.

Maar wat erger is: Dit spook doet zich niet voor als een vijand,

- zodat de ziel grijnslacht over die angst,

maar hij toont zich als een vriend

En hij dringt stillekes aan binnen in de ziel.

En als de ziel niet aandachtig is en hem ziet als een trouwe vriend die

samen met haar bang is en zelfs samen met haar sterft,

zal zij zich nauwelijks zal kunnen bevrijden uit zijn listig meesterschap.

BvdH 3 - 35 - 5 februari 1900 - De cirkel van de waarheid van de zelfkennis.

In dezelfde toestand maar met een beetje meer moed, hoewel ik me niet volkomen vrij voelde, **zei mijn liefste Jezus** toen Hij kwam:

“Mijn dochter, soms wordt de ziel geconfronteerd met een of andere deugd en al haar kracht verzamelend, overleeft de ziel die confrontatie en dan komt die deugd meer tot bloei en wortelt in de ziel.

Toch moet de ziel erg waakzaam zijn om te vermijden dat ze zelf het touw aanreikt waardoor ze wordt vastgebonden door gebrek aan vertrouwen.

En zij zal dit doen door altijd binnen de cirkel van de waarheid te blijven zonder die ooit te verlaten.

En die cirkel is het besef van haar nietigheid.”

BvdH 3 - 36 - 12 februari 1900 - Vrijwillige tekortkomingen vormen wolken.

Verlaten door mijn aanbiddelijke Jezus had ik het gevoel dat mijn arm hart verpletterd werd door de pijn als door een pers.

O God, wat een onbeschrijfelijke pijn! In deze toestand zag ik mijn liefste Goed bijna als een schaduw, maar niet duidelijk

Ik zag enkel duidelijk één Hand die een lamp leek vast te houden die was aangestoken. Hij hield zijn vinger bij de lamp en balsemde de streek van mijn hart, volledig met bitterheid gevuld door de pijn Hem te moeten missen.

Op dat moment hoorde ik **een stem die zei:**

“De Waarheid is het Licht dat het Woord op de aarde bracht.

Net zoals de zon de aarde verlicht, leven geeft en vrucht doet dragen, zo geeft het Licht van de Waarheid Leven en Licht en doet zielen deugden voortbrengen.

Ofschoon veel wolken dit Licht van de Waarheid verduisteren, dit zijn de ongerechtigheid van de mensen, toch houdt het niet op van achter de wolken vandaan, zwak schijnsel van leven gevend licht te verspreiden als om de zielen te verwarmen.

En ook al zijn dit wolken van onvolmaaktheid en onvrijwillige gebreken, toch doet dit Licht, dat hen doorstraalt met haar warmte, die verdwijnen en doordringt zo zonder hindernis de ziel”.

Ik begreep dat de ziel moet opletten om zelfs niet in een schaduw van vrijwillige tekortkomingen te vallen. Want dat zijn die gevaarlijke wolken die beletten dat Goddelijk Licht binnenkomt.

BvdH 3 - 37- 13 februari 1900 - Versterving is als een citroen.

Deze morgen na de Communie zag ik mijn aanbiddelijke Jezus.
Maar Hij zag er gans anders uit.
Hij leek ernstig, afstandelijk, alsof Hij me iets verweet.
Wat een kwelling, die verandering!

In plaats van opgelucht voelde mijn hart zich meer bezwaard,
doorstoken door zulk een ongewone aanwezigheid van Jezus.
Ik voelde een grote behoefte aan wat verlichting van de pijn van de laatste dagen van Hem te moeten missen.
Hierdoor leek ik te leven, maar vol doodsangst en voortdurend onderhevig aan geweld.

Maar de gezegende Jezus wilde me verwijten dat ik zocht naar wat verlichting in zijn aanwezigheid, terwijl ik enkel moest uitkijken naar lijden.

En Hij zei: “Net zoals **la calce, leim**, de eigenschap heeft alles wat je er in gooit uit te koken, zo ook heeft *versterving* het vermogen al de onvolmaaktheden en gebreken die in de ziel aanwezig zijn, er uit te koken.

En uiteindelijk transformeert zij ook het lichaam, omgeeft het als een cirkel en verzegelt alle deugden erin.

Als versterving je nog niet heeft uitgekookt

- zowel je ziel als je lichaam is uiteindelijk tot niets herleid,
kan Ik in jou niet het volmaakte zegel van mijn Kruisiging geven”.

Hierna doorboorde iemand mijn handen en voeten:

- ik kan niet precies zeggen wie, maar het leek een engel.

En Jezus doorboorde mijn hart met een lans die uit zijn Hart kwam

Dit was buitengewoon pijnlijk.

Toen verdween Hij en liet mij meer gekweld achter dan ervoor.

O hoe goed begreep ik de noodzaak van de versterving,

- mijn onafscheidelijke vriend.

En er was zelfs geen spoor van vriendschap met de versterving te

bespeuren in mij. Ach, Heer, wilt Uzelf mij met onverbreekbare banden verbinden met deze goede vriend, want uit mezelf kan ik alleen maar grofheid aan de dag leggen.

Omdat hij zich niet echt welkom voelt, houdt hij veel rekening met mij. En hij blijft mij ontzien, bang dat ik hem tenslotte helemaal de rug toekeer.

Daarom schakelt hij voor mij nooit zijn goede en majesteitelijke bekwaamheid in. Zijn wonderbare handen kunnen me immers niet bereiken zolang we wat afstand van elkaar houden.

Dan kan hij met mij niet werken en hij kan mij niet aanbieden aan U als een werk dat zijn zeer heilige handen waardig is.

BvdH 3 - 38- 16 februari 1900 - Versterving moet de adem van de ziel zijn.

Het gaat bijna altijd op dezelfde wijze verder.

Deze morgen **zei Hij**, nadat Hij de pijnen van de kruisiging in mij herhaald had: “Versterving moet de adem van de ziel zijn.

De ademhaling is nodig voor het lichaam

En het geraakt ontstoken of gezuiverd, afhankelijk van de goede of slechte lucht die het inademt. Tevens kan je uit de ademhaling afleiden of de mens van binnen gezond of ziek is en of alle vitale onderdelen in harmonie zijn met elkaar.

Dit geldt ook voor de ziel:

als ze de lucht van de versterving inademt,

- zal alles in haar gezuiverd worden,
- zullen al haar zintuigen in harmonie met elkaar weerklinken.

Er zal een balsemende heilzame, versterkende adem naar buiten komen.

Als ze de lucht van de versterving niet inademt,

- zal alles in de ziel onharmonisch zijn,
- zal zij een stinkende walgelijke adem verspreiden

Terwijl zij bezig is een hartstocht te beheersen, zal een andere de kop opsteken... kortom, haar leven zal niets zijn dan een kinderspel”.

Het leek wel of ik *de versterving zag als een muziekinstrument*:

- als de snaren de juiste sterkte en spanning hebben, brengen ze een harmonieuze en mooie klank voort.

- Maar als de snaren niet goed zijn, moet men er soms één vast zetten, dan weer één stemmen.

Dan gaat alle tijd naar het stemmen, maar nooit naar het spelen.

Hoogstens zal het een vals en onaangenaam geluid voortbrengen.

Dus er zal nooit iets goeds uit voortkomen.

BvdH 3 - 39 - 19 februari 1900 - De eeuw van de hoogmoed. Jezus wil de harten van de zielen helemaal alleen voor Zich.

Deze morgen kwam mijn aanbiddelijke Jezus bij mij en Hij bracht me buiten mezelf. Ik kon veel mensen zien, allen in beweging.

Ik kan het niet met zekerheid zeggen, maar het leek oorlog of revolutie en zij vlochten enkel doornenkronen voor onze Heer

Terwijl ik er één wilde verwijderen duwden zij een meer pijnlijke op zijn Hoofd. Ach, het lijkt echt of deze eeuw van ons berucht zal blijven om zijn hoogmoed.

De grootste ramp is je hoofd te verliezen

Als je je hoofd met de hersenen eenmaal kwijt bent, dan functioneren de andere lichaamsdelen immers niet meer,

ofwel ze worden je eigen vijanden en de vijanden van anderen.

En dan maakt iemand ruimte voor alle andere ondeugden.

Mijn geduldige Jezus verdroeg al die doornenkronen en ik had nauwelijks tijd om hen weg te nemen.

Toen keerde Hij zich naar hen en **Hij zei**: “Jullie zullen sterven:

- sommigen in de oorlog,

- anderen in de gevangenis en

- nog anderen tijdens aardbevingen

Er zullen slechts weinigen overblijven.

De hoogmoed bepaalt het verloop van jullie leven en de hoogmoed zal ook jullie dood zijn”.

Hierna haalde de gezegende Jezus me weg bij die mensen

Hij werd een baby en ik droeg Hem in mijn armen om Hem te laten rusten. Hij vroeg wat te drinken en wilde mijn zuigeling zijn.

Ik was bang dat het de duivel was en gaf Hem verscheidene kruisjes.
Toen zei ik Hem: “Als U echt Jezus bent, laat ons dan samen het Weesgegroet bidden voor onze koningin Moeder”
En Jezus bad het eerste deel en ik de rest van het Weesgegroet.

Toen wilde Hij zelf het Onze Vader bidden. O hoe ontroerend was zijn bidden! Het raakte me zo diep dat mijn hart leek te smelten.

Toen vervolgde Hij: “Dochter, in tegenstelling tot anderen leefde Ik vanuit mijn Hart.

En dat is één reden waarom mijn Hart wijd open staat voor de zielen. Ik ben steeds geneigd naar de harten te zoeken en Ik verdraag zelfs geen schaduw van wat Mij niet toebehoort.

Dus wat er is tussen jou en Mij wil Ik uitsluitend voor Mijzelf.
En wat jij schepselen wilt geven zal alleen dat zijn, wat overblijft als wij elkaar alles aan liefde gegeven hebben”.

BvdH 3 - 40 - 20 februari 1900 - Jezus is de lamp van allen in de Hemel.

Mijn welwillende Jezus blijft komen.

Na de Communie hernieuwde Hij in mij de pijnen van de kruisiging, En ik bleef zo verstijfd achter, dat ik behoefte had aan enige verlichting, maar ik durfde er niet om te vragen.

Even daarna kwam Hij terug als baby en Hij kuste me overal.
De melk vloeide van zijn lippen, en ik dronk gretig die zeer zoete melk van zijn zeer zuivere lippen.

Welnu, terwijl ik dit deed **zei Hij:**

“Ik ben de bloem van het hemelse Eden en de geur die Ik verspreid is zo intens dat de hele Hemel geboeid blijft door mijn parfum.

Ik ben de Lamp die het licht naar allen toe zendt,
zodat allen er helemaal in opgaan.

En alle heiligen steken hun kleine lampen aan bij Mij. Er is geen licht in de Hemel dat niet ontstoken wordt aan deze Lamp”.

O ja. Er is zelfs geen schijn van deugd zonder Jezus.
En zelfs in het hoogste van de Hemel is er geen licht zonder Jezus!

BvdH 3 - 41 - 21 februari 1900 - Zuiverheid wordt verkregen door versterving, en versterving maakt de ziel beminnenswaardig.

Deze morgen kwam mijn lieve Jezus zoals gewoonlijk niet meteen. Moge Hij altijd gezegend zijn, want Hij begint altijd bij het begin! Het vraagt inderdaad het geduld van een heilige **om Hem te verdragen**; En je moet met Hem te maken hebben gehad om te weten hoeveel geduld het vraagt!

Iemand die het niet ervaren heeft, kan het niet geloven, en het is bijna onmogelijk geen conflicten met Hem te hebben.

Na geduldig eindeloos wachten op Hem, kwam Hij dan toch.

Hij zei: “Mijn dochter, de gave van zuiverheid is geen natuurlijk gave, maar een genade die je krijgt.

Zij wordt verkregen op basis van de liefde.

De ziel wordt zuiver door versterving en lijden.

O, hoe beminnenswaardig wordt de ziel door versterving en lijden. O, hoe trekt zij Mij aan!

Ik voel zo’n liefde dat Ik haar vurig bemin en Ik geef haar wat ze maar wil. Wanneer je Mij mist, verdraag die kwelling dan uit liefde voor Mij, juist omdat het de pijnlijkste kwelling voor je is.

En Ik zal meer liefde voor je voelen dan ervoor en je nieuwe geschenken geven”.

BvdH 3 - 42 - 23 februari 1900 - Het teken dat duidelijk maakt of iets de Wil van God is.

Deze morgen toen ik de hoop al had opgegeven dat de gezegende Jezus nog zou komen, kwam Hij plotseling toch.

Hij herhaalde in mij de pijnen van de kruisiging en **Hij zei:** “De tijd is gekomen, het einde nadert, maar het uur is nog niet bepaald”.

Ik besteedde geen aandacht aan de woorden die Hij sprak en bleef twifelen of die sloegen op mijn volledige kruisiging of op de kastijdingen.

Dus zei ik Hem: “Heer, ik ben zo bang dat mijn toestand niet Gods Wil is” En Hij: “Het zekerste teken dat een toestand mijn Wil is, is als men de kracht voelt om die toestand te verdragen”.
En ik: “Als het uw Wil was, zou deze verandering er niet zijn:
- dat U niet komt zoals altijd.”

En Hij: “Als iemand meer eigen wordt met een gezin, dan zijn die formaliteiten niet meer nodig die toen hij een nog vreemde was, in acht genomen werden was. Zo doe Ik ook.
Maar niettemin is dit geen teken dat die familie die persoon
- niet bij zich wil hebben, of
- hem niet langer zo graag heeft als te voren.
Bewaar dus je vrede, laat Mij begaan.
Pijnig je hersenen niet en laat de vrede in je hart niet verstoord worden. . Op het gepaste ogenblik zal je mijn werk verstaan”.

BvdH 3 - 43 - 24 februari 1900 - Luisa verzet zich tegen de gehoorzaamheid.
--

Deze morgen was ik één en al angst.
Ik geloofde dat alles fantasie was, dat de duivel me wilde misleiden.
Dus wat ik ook zag, ik wees het af en ik was misnoegd.

Ik zag dat mijn biechtvader de intentie had dat Jezus de pijnen van de kruisiging in mij zou hernieuwen. Ik probeerde me te verzetten. Eerst verdroeg de gezegende Jezus dat.
Maar omdat mijn biechtvader herhaalde wat hij wou, zei Jezus:
“Mijn dochter, deze keer gaan we echt te kort schieten in gehoorzaamheid. Weet je niet
- dat gehoorzaamheid de ziel een stempel geeft en
- dat gehoorzaamheid de ziel moet maken tot zachte was, zodat de biechtvader haar kan omvormen tot wat hij wil”.

Niet lettend op mijn weerstand, liet Hij me delen in de pijnen van de

kruisiging. Niet langer in staat alles te weerstaan wat ik niet wou,
- uit angst dat het niet Jezus zou zijn,
werd ik gedwongen de hevige pijnen te ondergaan.

Moge Hij altijd gezegend zijn.
En moge alles zijn voor zijn Glorie, in alles en altijd.

BvdH 3 - 44 - 26 februari 1900 - De Goddelijke Wil is de gelukzaligheid van allen.

Na verschillende dagen van gemis:
- Hij verscheen soms hoogstens als een schaduw en
- Hij was dan opnieuw verdwenen,
voelde ik zo'n pijn dat de tranen me overweldigden.

Uit medelijden met mijn verdriet kwam de gezegende Jezus.
Hij keek steeds naar mij.

Toen zei Hij: "Mijn dochter wees niet bang want Ik verlaat je niet.
Wanneer je echter niet in mijn aanwezigheid bent, wil Ik niet dat je de
moed verliest.

Vanaf vandaag wil Ik, als je Mij moet missen:
- dat je Mijn Wil neemt en daarin jouw vreugde vindt,
- dat je Me lief hebt en Me verheerlijkt in mijn Wil en
- dat je vasthoudt aan Mijn Wil als aan mijn Persoon.

Zodoende zal je Mij letterlijk in je handen houden.
Wat is de gelukzaligheid van het Paradijs?
Dat is toch zeker mijn Godheid.
Welnu wat is de gelukzaligheid van mijn lievelingen op aarde?
Dat is zeer zeker mijn Wil!

Mijn Wil kan je niet verliezen. Je zal Hem altijd bezitten.
En als je binnen de cirkel van mijn Wil blijft, zal je daar de meest
onuitsprekelijke vreugde en de zuiverste blijdschap beleven.

Door niet buiten de cirkel van mijn Wil te gaan,
- wordt de ziel edel en vergoddelijkt.
Al haar werken worden weerspiegeld in het middelpunt van de

goddelijke Zon, net zoals de zonnestralen weerkaatsen op het oppervlak van de aarde:

- niet één ervan treedt buiten het centrum, dat God is.

De ziel die mijn Wil doet is de edele koningin die zich voedt vanuit mijn adem. Zij neemt haar eten en drinken nergens enkel uit mijn Wil. Door zich te voeden vanuit mijn zeer heilige Wil zal zeer zuiver bloed in haar aders stromen. En haar adem zal een welriekende geur verspreiden die mij helemaal zal opvrolijken, omdat hij is ontstaan uit mijn eigen Adem.

Daarom wil Ik niets anders van jou dan dat je je gelukzaligheid vindt in de cirkel van mijn Wil, zonder daar ooit buiten te gaan, zelfs niet voor eventjes”.

Terwijl Hij dit zei werd ik innerlijk ongerust.

En ik was bang dat wat Jezus zei kon betekenen

- dat Hij niet zou komen en

- dat ik vrede moest vinden in zijn Wil.

O God, wat een dodelijke pijn!

Wat raakte mijn hart bevangen!

Maar **Jezus**, altijd welwillend, **vervolgde**:

“Hoe kan Ik je verlaten terwijl je een slachtofferziel bent?

Als je ophoudt slachtoffer te zijn, enkel dan zal Ik niet komen.

Maar zo lang je slachtoffer bent zal Ik Me altijd gedwongen voelen om te komen”.

Aldus leek het dat ik de vrede had bewaard. Ik voelde me als het ware omgeven door de aanbiddelijk Wil van God. Ik kon dan ook geen opening vinden om eruit te gaan. Ik hoop dat Hij me altijd binnen deze cirkel zal houden die mij volledig met God verenigt.

BvdH 3 - 45 - 27 februari 1900 - De Goddelijke Wil bindt Jezus aan de ziel. Het grote kwaad van kletsen over iemand.

Ik had me helemaal aan de lieve Wil van onze Heer overgegeven. En innerlijk en uiterlijk zag ik mezelf helemaal omgeven door mijn lieve

Jezus.

Door de overgave aan Hem, had ik de indruk dat mijn wezen doorzichtig was geworden.

Waarheen ik ook keek, kon ik mijn hoogste Goed zien.

Maar wat me verbaasde was dat mijn arm wezen, mijn wil,
- terwijl ik me innerlijk en uiterlijk omgeven zag door Jezus,
Jezus omgaf als met een cirkel.

Zo kon Hij geen opening vinden om er uit te geraken.

Mijn wil, verenigd met de Zijne, hielden Hem gebonden,

- zonder enige mogelijkheid om aan mij te ontsnappen.

O wonderbaar geheim van de Wil van God:
onbeschrijflijk is uw geluk!

In deze toestand **zei mijn gezegende Jezus:** “Mijn dochter,
in de ziel die volkomen getransformeerd is in mijn Wil, vind Ik een
zoete rust. Haar ziel wordt voor Mij als een zacht voorwerp, dat
iemand die wil rusten geen hinder bezorgt.

Integendeel, zelfs als de mensen moe zijn en pijn hebben,
schenkt de zachtheid en de vreugde van die voorwerpen,
- wanneer zij hen gebruiken om te rusten,
hen als ze ontwaken sterkte en gezondheid.

Zo is voor Mij de ziel die zich schikt in mijn Wil. Als beloning laat Ik Mij
binden door haar wil. En Ik laat de goddelijke Zon in haar schijnen als
op het warmste moment van de dag”.

Toen Hij dit gezegd had verdween Hij.

Later, nadat ik de Communie had ontvangen kwam Jezus terug.
Hij bracht me buiten mezelf. Ik kon veel mensen zien en **Jezus zei:**

“Zeg hen, wat een groot kwaad zij doen door te kletsen over elkaar.
Zij wekken mijn verontwaardiging en terecht
Ik zie immers dat zij, terwijl zij dezelfde ellende en zwakheid hebben,
niets anders doen dan een oordeel uitspreken over elkaar.

Als zij dit elkaar aandoen, wat moet Ik, die zuiver en heilig ben,
dan met hen doen? In de mate van hun liefde voor elkaar,
in die mate wil Ik barmhartig zijn jegens hen”.

Jezus zei dit aan mij. En ik herhaalde het voor die mensen.
Toen trokken Wij ons terug.

BvdH 3 - 46 - 2 maart 1900 - De vereniging van wil bindt de ziel het meest aan Jezus.
--

Deze morgen na de Communie verscheen mijn lieve Jezus aan het kruis. Ik voelde me inwendig gedwongen mij in Jezus te spiegelen om te kunnen worden als Hij. En Jezus weerspiegelde zich in mij, om mij meer op Hem te doen gelijken.

Ondertussen voelde ik de pijnen van mijn gekruisigde Heer, die Hij bij mij liet binnendringen. Vol Goedheid **zei Hij**:

“Ik wil dat lijden je voedsel is,

- niet alleen als lijden,
- maar als de vrucht van mijn Wil.

De innigste kus die onze vriendschap hechter maakt is onze eenheid van Wil. En de niet los te maken band, een voortdurende omhelzing, zal het onophoudelijk lijden zijn”.

Terwijl Hij dit zei,

- maakte de gezegende Jezus de spijkers los,
- nam zijn Kruis en legde dat binnen in mijn lichaam.

Ik werd zo uiteen getrokken dat ik voelde hoe mijn beenderen werden ontwricht. Bovendien doorboorde een hand,

- maar ik kan niet met zekerheid zeggen wiens hand het was, mijn handen en voeten.

Jezus die op het kruis zat dat binnen in mij lag, had veel welbehagen in mijn lijden en in degene die mijn handen doorboorde.

Hij vervolgde: “Nu kan Ik rusten. Ik hoef zelfs niet de moeite te doen om je te kruisigen, omdat de gehoorzaamheid alles zelf wil doen. En Ik laat je graag achter in de handen van de gehoorzaamheid”.

Hij kwam vlug van het kruis af en Hij legde zich te rusten op mijn hart. Wie beschrijft hoeveel ik leed in die houding!

Na lange tijd in zo'n toestand deed Jezus geen moeite om zoals anders mij terug te brengen in mijn natuurlijke staat.

Ik kon die hand zien die mij aan het kruis had vastgemaakt niet meer zien. Ik zei dit aan Jezus.

Hij antwoordde: “Wie legde je op het kruis? Deed Ik dat misschien? Het was de gehoorzaamheid. En de gehoorzaamheid moet jou eraf nemen”. Het leek deze keer een grapje. En door zijn zeer grote genade verkreeg ik dat de gezegende Jezus mij bevrijdde.

BvdH 3 - 47- 7 maart 1900 - De ziel die zich richt naar de Goddelijke Wil bindt God aan zich.
--

Deze morgen was ik buiten mezelf en ik moest overal rondgaan om mijn gezegende Jezus te vinden. Gelukkig kwam ik terecht in een kerk en ik vond Hem op een altaar waar het Misoffer werd opgedragen.

Ik rende direct op Hem toe, omhelsde Hem en **ik zei:** “Eindelijk heb ik U gevonden! U liet me overal zoeken zodat ik er doodmoe van werd en U bent hier”.

Hij keek ernstig naar mij, niet met de gewone welwillendheid.

En Hij zei:

“Deze morgen voel Ik Me erg verbitterd en Ik voel me genoodzaakt om kastijdingen te zenden om Me van deze last te bevrijden”.

Ik reageerde onmiddellijk: “Mijn liefste, geen probleem! Dat zullen we vlug oplossen. U stort uw bitterheid uit in mij en zo wordt U bevrijd van deze last, nietwaar!”

Hij reageerde minzaam op mijn woorden en Hij stortte zijn bitterheid in mij uit. Nadien omhelsde Hij me innig.

Het was alsof Hij zich bevrijd had van een zware last.

En Hij vervolgde: “De ziel die zich richt naar mijn Wil, kan binnendringen in mijn Almacht om Mij volledig aan zich te binden. Naargelang haar wensen ontwapent zij Mij als zij dat wil.

Ach, dochttertje – hoe dikwijls kan jij Mij vastbinden!”

Terwijl Hij dit zei, zag Hij er opnieuw lief en welwillend uit zoals gewoonlijk.

BvdH 3 - 48 - 9 maart 1900 - Genade is als de zon.

Ik was een beetje verward omwille van iets dat niet nodig is om hier te vertellen. Mijn geest wou een beetje verstrooiing om mijn verwardheid te kalmeren en mijn vrede te bewaren.

Dee gezegende Jezus wilde echter tegen mijn wil ingaan en Hij verhinderde dat ik zag wat ik wou zien

Omdat ik er bleef naar verlangen om het te zien, zei Hij:

“Waarom wil je verstrooiing?

Weet je niet dat iemand die mijn Wil verlaat, weg gaat van het Licht en zich opsluit in de duisternis?”

Hij wou me afleiden van wat ik wou en Hij bracht me buiten mezelf.

Hij veranderde van onderwerp en Hij vervolgde:

“Kijk eens hoe ondankbaar de mensen tegenover Mij zijn!

Het zonlicht vervult de hele aarde van het ene einde tot het andere.

Er is geen land dat niet geniet van de weldaden van het licht.

En er is niemand die kan klagen dat hij die weldadige invloed niet kan ervaren.

In feite bekleedt de zon het hele universum en neemt het a.h.w. in de hand om licht te kunnen geven aan allen.

Enkel degene die zich gaat verbergen op donkere plaatsen zijn, ontglipt aan zijn stralen en kan klagen over gebrek aan licht.

En toch blijft de zon zijn beminnelijke taak vervullen en houdt niet op wat glimpen licht door zijn vingers te laten glippen.

Zo is mijn Genade. De zon is er een beeld van.

Mijn Genade bedeeft de mensen overal overvloedig:

- arm en rijk,
- onwetend en geleerd,
- christenen en ongelovigen.

Niemand, echt niemand kan zeggen dat hij niets krijgt.

Het Licht van de Waarheid en de invloed van mijn Genade vervullen de aarde immers meer dan de zon op de middag.

Maar wat een pijn voor Mij als Ik mensen zie die

- met gesloten ogen in dit Licht lopen en
- mijn Genade tegemoet gaan met de walgelijke stroom van hun ongerechtigheden,
- dit Licht uit de weg gaan en
- vrijwillig op duistere plekken leven te midden van wrede vijanden.

Zij worden blootgesteld aan duizend gevaren.

Zonder Licht kunnen zij immers niet zeker weten

- of zij zich bevinden te midden van vrienden of vijanden en
- of zij de gevaren vermijden die hen omgeven.

Ach,

- als de zon verstand had en
- als de mens het licht zou kunnen beledigen en
- als sommigen van hen zo ondankbaar werden om het licht te ergeren en het niet te zien, dat ze hun ogen zouden uitrukken om met meer zekerheid in het duister te leven,

ach, in plaats van licht uit te zenden,

- zou de zon jammeren en wenen van verdriet
- en zo de hele natuur ontwrichten.

Dat wat je echter tot ieders afschuw niet kan doen met het natuurlijk licht, doet de mens in zijn extravagantie met mijn Genade, door Haar op deze wijze te behandelen.

Mijn Genade is echter steeds welwillend tegenover hen.

Zij zendt te midden van die duisternis en de krankzinnigheid van hun blindheid altijd enkele lichtflitsen.

Mijn Genade laat immers niemand in de steek.

Het is de mens, die vrijwillig van mijn Genade wegloopt.

En de Genade, die hem niet binnenin zichzelf heeft, probeert hem te volgen met wat lichtflitsen”.

Bij deze woorden was mijn lieve Jezus zeer bedroefd.

Ik deed al het mogelijke om Hem te troosten.

En ik smeekte Hem zijn bitterheid in mij uit te storten.

Hij vervolgde: “Als Ik voor jou een oorzaak van droefheid ben, draag het dan samen met Mij. Soms ben Ik immers genoodzaakt om mijn pijn vanwege de ondankbaarheid van de mensen aan mijn geliefde zielen mee te delen, om hun harten ertoe te bewegen
- om eerherstel te brengen voor zulk een extravagantie, en
- om medelijden te hebben met die mensen”.

En ik: “Heer, ik zou zo graag willen dat U mij het delen in uw Pijnen niet ontzegt”. Toen ik probeerde nog iets te zeggen ging Hij weg.. En ik keerde opnieuw terug in mezelf.

BvdH 3 - 49 - 10 maart 1900 - De effecten van het lijden en van de gehoorzaamheid.

Deze morgen na de Communie zag ik mijn lieve Jezus als kind. Hij had een lans in zijn hand met de bedoeling mijn hart te doorboren. Hij wilde mij berispen over iets dat ik tegen mijn biechtvader had gezegd. **Jezus zei mij:**

“Jij wilt het lijden uit de weg gaan en Ik wil dat je een nieuw leven begint van lijden en gehoorzaamheid”.

Terwijl Hij dit zei doorboorde Hij mijn hart met de lans.

Toen vervolgde Hij: “Net zoals het vuur brandt naargelang de hoeveelheid hout dat erop gegooid wordt. Het brandt dus heviger als er veel opgegooid wordt.

En hoe groter het vuur, hoe groter de hitte en het licht.

Dit geldt ook voor het lijden en de gehoorzaamheid. Hoe heviger het lijden is, hoe beter de ziel in staat is de materie te vernietigen. En de gehoorzaamheid geeft de gewenste vorm, als zachte was”.

BvdH 3 - 50 - 11 maart 1900 - Ontmoeting met een ziel in het Vagevuur.

Het blijft altijd verder gaan op dezelfde wijze.

Deze morgen zag ik mijn goede Jezus bedroefder dan anders.

Hij dreigde dat veel mensen zouden sterven
En ik zag dat in bepaalde steden velen inderdaad stierven.

Daarna kwam ik langs het Vagevuur.
Toen ik een overleden vriendin van mij herkende, vroeg ik haar
verschillende dingen over mijn toestand,
- vooral of mijn toestand de Wil van God was en
- of het Jezus is die komt of de duivel.

Dus zei ik haar: “Omdat jij voor de Waarheid staat en je dingen met
grote helderheid kent, zonder dat je je kunt laten misleiden,
kan je me de waarheid vertellen omtrent mij”.

Zij zei me: “Wees niet bang.
Jouw toestand is de Wil van God en Jezus bemint je zeer veel.
Daarom komt Hij graag bij jou”.

Ik maakte sommige van mijn twijfels aan haar duidelijk.
En ik vroeg
- of ze zo vriendelijk wilde zijn om in het licht van de waarheid te zien
of deze waar of vals waren en
- of ze zo lief wilde zijn om me dit te komen vertellen
Als tegenprestatie zou ik voor haar een H. Mis laten opdragen”.

Zij vervolgde:

“Als de Heer het wil, want wij gaan zo op in God dat we zelfs niet met
onze ogen kunnen knippen, als Hij het er niet mee eens is.
We verblijven in God zoals iemand verblijft in een ander lichaam,
die alleen kan denken, spreken, kijken, werken en lopen in zoverre
dat lichaam dat hem omgeeft, het hem toestaat.

In feite is het voor ons niet zoals voor jullie die jullie laten leiden door
jullie vrije wil, jullie eigen wil.
Voor ons is er geen sprake van onze wil.
Onze wil is enkel de Wil van God :
- daarvan leven wij,
- daarin vinden wij al onze voldoening en
- Hij maakt al het goede en onze glorie uit.

Zij straalde een onbeschrijfbare voldoening uit over deze Wil van God.
En toen gingen we uit elkaar.

BvdH 3 - 51 - 14 maart 1900 - Hoe zielen aan te trekken naar het katholicisme.

Mijn biechtvader had mij opgedragen om de Heer te vragen dat Hij me zou tonen wat er gedaan moet worden:

- om zielen naar het katholicisme te trekken en
- om zoveel ongeloof uit te roeien.

Ik bad hiervoor verscheidene dagen. Maar de Heer verwaardigde zich niet om Zich op dit punt uit te spreken.

Tenslotte bevond ik me deze morgen buiten mezelf

Ik werd overgebracht naar een tuin,

- die de tuin van de Kerk leek te zijn.

Daar waren vele priesters en andere waardigheidsbekleders, die over dit onderwerp spraken.

Terwijl zij in gesprek waren, kwam er een enorme grote en sterke hond tevoorschijn. De meesten waren zo bang en zo krachteloos, alsof zij gebeten waren door dat beest

En zij maakten zich als lafaards uit de voeten.

Die woeste hond kreeg geen kans om degenen te bijten,

- die Jezus als het centrum in hun hart hadden,
- bij wie Jezus aldus de kern vormde van hun daden, gedachten en verlangens.

Oh ja, Jezus beschermde deze mensen en dat beest werd zo zwak dat het zelfs geen kracht had om te ademen.

Welnu, toen zij in gesprek waren hoorde ik **Jezus achter mij zeggen:**

“Alle anderen gemeenschappen weten wie er bij hen horen.

Enkel mijn Kerk weet niet wie haar kinderen zijn.

De eerste stap is te weten komen wie tot Haar behoren.

En dat kan je te weten komen door op een dag een bijeenkomst te organiseren waarop je hen uitnodigt. Zo kan wie katholiek is naar de afgesproken plaats komen. En daar gaan ze, met de hulp van katholieke leken, beslissen wat raadzaam is om te doen.

De tweede stap is die katholieken die daar zijn aan te zetten om te biechten. Dit is het belangrijkste om de mens tot vernieuwing te brengen en echte katholieken te vormen.

En dit geldt niet enkel voor hen die aanwezig zijn. Zij moeten de leiders verplichten dat zij hun kerkgangers laten biechten.

Als dat niet lukt op een vriendelijke manier moeten zij hen uitsluiten.

Wanneer elke priester een kern van katholieken heeft gevormd, dan kunnen zij verder gaan met volgende stappen.

In feite lijkt

- het zien van gepaste ogenblik,
 - de manier waarop je contact maakt met andere gemeenschappen en
 - hoe voorzichtig je bent,
- op het snoeien van bomen, wat zorgt voor grote en rijpe vruchten.

Als de boom niet wordt gesnoeid heeft hij inderdaad een mooie opbrengst van blad en bloem. Maar van zodra er vorst komt of het waait vallen de bloemen af en blijven de bomen kaal.

De bomen hebben immers geen sappen genoeg en geen energie om zoveel bloesems uit te laten groeien tot vruchten.

Hetzelfde gebeurt wat betreft godsdienst:

eerst moet er een geschikte gemeenschap van katholieken zijn om andere gemeenschappen te kunnen ontmoeten.

En dan kun je dieper doordringen in andere gemeenschappen om één gemeenschap te vormen”.

Hierna hoorde ik Hem niet meer en zelfs zonder Hem te zien, bevond ik me terug in mezelf. Wie kan mijn pijn verwoorden,
- dat ik de gezegende Jezus de hele dag niet gezien had
en de tranen die ik heb vergoten!

BvdH 3 - 52- 15 maart 1900 - Jezus voelt zich ontwapend door de slachtofferzielen.

Hij bleef weg en ik werd verteerd door verdriet .

Ik voelde me zo koortsachtig dat ik leek te ijlen.

Welnu, omdat mijn biechtvader kwam om het H. Misoffer op te

dragen, kreeg ik de Communie.

Ik kon echter mijn lieve Jezus niet zien zoals gewoonlijk.

En ik begon met mijn onzin:

“Zeg me toch, mijn hoogste Goed, waarom laat U zich niet zien?

Deze keer lijkt het me dat ik geen aanleiding heb gegeven om U terug te trekken! Hoe kunt U me zo achterlaten!

Ach, zelfs vrienden op deze aarde gedragen zich niet zo.

Als ze moeten afscheid nemen, zeggen ze elkaar tenminste ‘tot ziens’.

En U? U zegt me zelfs niet ‘tot ziens’!

Hoe is dat mogelijk? Is dat nu een manier om te handelen?

Vergeef me dat ik zo spreek.

Het is de koorts die me doet ijlen en me tot dwaasheid brengt”.

Wie beschrijft al de nonsens die ik Hem zei!

Het lijkt op verkwisting van tijd.

Welnu, terwijl ik ijde en weende, toonde Jezus eerst een hand, dan een arm. Toen zag ik mijn biechtvader die me opdroeg de kruisiging te ondergaan en Jezus toonde zich als het ware gedwongen door de gehoorzaamheid. En ik zei Hem onmiddellijk:

“Waarom liet U zich niet zien?”

Zeer ernstig, zei Hij: “Het is niets... Ik wil de aarde kastijden.

En als Ik zelfs maar met één schepsel een goede relatie heb,

- voel Ik Mij ontwapend en

- heb Ik geen kracht om de kastijdingen door te laten gaan.

Als Ik Mij laat zien en jij ziet dat Ik kastijdingen moet zenden,

begin jij te zeggen: ‘Stort die in mij – laat mij lijden!’

Ik voel Mij dan door jou daarvan afgehouden. Dan kan Ik nooit de kastijdingen zenden en de mensen worden steeds brutaler”.

Mijn biechtvader bleef de eis van de gehoorzaamheid herhalen, om mij de kruisiging te laten ondergaan.

Jezus reageerde echter slechts zeer langzaam bij deze eis van de gehoorzaamheid. Het was niet zoals de andere keren, dat Hij onmiddellijk wenste dat ik me onderwierp.

Hij zei: “En jij, wat wil jij doen?”

En ik: “Heer wat U maar wil”

Zich wendend tot mijn biechtvader zei Hij hem met een ernstig Gelaat: “Wilt ook u Mij aan banden leggen door haar in gehoorzaamheid te laten lijden?”

Terwijl Hij dit zei begon Hij mij te laten delen in de pijnen van het kruis. Hij leek tot rust gebracht en stortte zijn bitterheid uit

Toen vervolgde Hij: “Waar is je biechtvader?”

En ik: “Heer, ik weet niet waar hij naar toe ging. ik zie hem inderdaad niet meer bij ons”.

En Hij: “Ik wil hem zien, omdat Ik hem wil verkwikken , zoals hij Mij verkwikte”.

BvdH 3 - 53- 17 maart 1900 - Het verdriet van de Paus. Nederigheid.

Deze morgen toonde de gezegende Jezus me de Paus met gespreide vleugels. Hij was op zoek naar zijn kinderen om hen te verzamelen onder zijn vleugels

Ik kon zijn klachten horen: “Mijn kinderen, mijn kinderen, hoe dikwijls heb ik geprobeerd jullie te verzamelen onder mijn vleugels!

En jullie ontsnappen mij!

Oh, alsjeblief, luister naar mijn klagen en heb medelijden met mijn verdriet”.

Terwijl Hij dit zei weende hij bitter.

Het leek alsof niet enkel de leken de Paus in de steek lieten, maar ook priesters. En deze bezorgden de Paus nog groter verdriet.

Hoe meelijwekkend was het om de Paus in deze situatie te zien.

Hierna zag ik Jezus die zich voegde bij het klagen van de Paus.

Hij voegde eraan toe: “Weinigen zijn trouw gebleven en deze weinigen trekken zich terug als vossen in hun holen.

Zij zijn bang zich bloot te geven om hun kinderen weg te houden van de wolven. Zij spreken, zij doen voorstellen, maar het zijn allemaal

woorden die wegwaaien in de wind. Zij komen nooit tot daden”.
Na deze woorden verdween Hij.

Een ogenblik later kwam Hij terug.

Ik voelde me vanbinnen tot niets herleid worden in de aanwezigheid van Jezus. Hij zag dat en **Hij zei**: “Mijn dochter, hoe meer je jezelf binnenin jou vernedert, des te meer ben Ik geneigd Me te vernederen tegenover jou en je te vervullen van mijn Genade.
Zo wordt nederigheid de drager van Licht”.

BvdH 3 - 54 - 20 maart 1900 - Jezus wordt gedwongen om te kastijden en de slachtofferziel probeert Hem tevreden te stellen.

Na de Communie nodigde mijn lieve Jezus me uit om met Hem op stap te gaan, Maar ik mocht Jezus niet tegenhouden van te kastijden als Hij hiertoe gedwongen werd door de zonden.

Op deze voorwaarde gingen we op pad, de aarde rond.
Aanvankelijk begon ik gebieden te zien, niet zo ver van ons weg, die alle verdord waren, vooral op bepaalde plaatsen.

Ik keerde mij tot Jezus en **ik zei**: “Heer, hoe kunnen deze arme mensen verder als zij geen voedsel hebben?
O alstublieft! U kunt alles:
- net zoals U het liet verdorren, maak het weer groen alstublieft!”.

Hij droeg de doornenkroon en ik reikte hem mijn hand. **Ik zei**:
“Mijn hoogste Goed, wat hebben deze mensen U aangedaan?
Hebben zij U deze doornenkroon opgezet?
Welaan dan, geef haar aan mij. Dan bent U tevreden en zal U hen voedsel geven zodat ze niet omkomen”.
Ik nam haar van Hem af en duwde haar op mijn hoofd.

Terwijl ik dit deed **zei Jezus**: “Het lijkt dat Ik jou niet mee kan nemen, want jou meenemen en niets meer kunnen doen is hetzelfde”.
En Ik: “Heer, ik heb niets gedaan; vergeef me als U weet dat ik iets verkeerd heb gedaan, maar O, alstublieft neem me met U mee!”
En Hij: “Jouw manier van doen bindt Mij overal vast”.

En Ik: “Het is niet ik die dit doe. Uzelf laat me zo handelen omdat ik als ik bij U ben, zie dat alles van U is. En als ik niet zorg voor uw aangelegenheden lijkt het of ik geen zorg draag voor Uzelf.

Daarom moet U me vergeven dat ik zo te werk ga.
Ik doe dat immers uit liefde voor U.
En daarom kan U me toch niet wegsturen!”

Dus gingen wij verder rond. Ik vertelde Hem zo weinig mogelijk over bepaalde dingen opdat Hij niet zou kastijden,
om geen aanleiding te geven
- dat ik weg moest gaan en
- dat ik zijn lieve Aanwezigheid zou moeten missen.

Maar waar ik niet anders kon, begon ik Hem tegen te spreken.
Wij kwamen op een plaats in Italië, waar zij een plan beraamden dat grote wanorde zou veroorzaken.
Maar ik begreep niet wat het was.
Toen ik begon te zeggen: “Heer, sta dit niet toe: arme mensen! Hoe moeten ze verder?” zag Jezus dat ik aandrong en het Hem wilde beletten. En **Hij zei mij uitdrukkelijk**: “Ga weg, ga weg!”

Hij deed een gordel met spijkers en pinnen af
- die Hij droeg en
- die in zijn vlees drong en
- die Hem erg veel pijn deed.

En Hij vervolgde:

“Ga weg en neem deze gordel mee.
Dat zal me immers veel verlichting geven”.

En ik: “Ja ik zal die zelf dragen in uw plaats,
maar laat me toch bij U zijn!”

En Hij: “Nee, ga weg!”

En Hij zei dit met zoveel gezag, dat ik r geen weerstand kon bieden.
En in één ogenblik bevond ik me terug in mezelf.
En ik kon niet begrijpen waar dat plan over ging.

BvdH 3 - 55 - 25 maart 1900 - Het Mens-geworden Woord is als een Zon voor de zielen.

Toen mijn aanbiddelijke Jezus deze morgen kwam zei Hij:
“Net zoals de zon het licht van de wereld is, zo werd het Woord van God, door Mens te worden, het Licht voor de zielen.

De materiële zon geeft licht voor allen en voor elk persoonlijk.
Iedereen kan ervan genieten alsof zij zijn eigen bezit is,

Op dezelfde wijze is het Woord, terwijl het Licht geeft aan iedereen,
de Zon voor elk persoonlijk. Zo bezit elkeen deze goddelijke Zon alsof
Zij van hem alleen is”.

Wie kan zeggen wat ik begreep over dit Licht en de weldadige
overvloedige uitwerking in de zielen die deze Zon behouden alsof het
hun bezit is!

Het komt mij voor dat de ziel die dit Licht bezit de duisternis verdrijft,
net zoals de materiële zon, wanneer zij aan de horizon verschijnt,
het duister van de nacht verdrijft.

Als de ziel koud is, verwarmt dit goddelijk Licht haar.
Als zij zonder deugd is, bevrucht het haar.
Als zij wordt overmand door de lastige ziekte van de lauwheid,
neemt zij met haar warmte dat slechte sap op.

Kortom, om het niet te lang te maken, deze goddelijke Zon
- die haar binnentrekt in het centrum van haar sfeer,
bestraalt de ziel en transformeert de ziel uiteindelijk in puur Licht.

Omdat ik me hierna zeer moe voelde, zei Jezus omdat Hij me wat wilde
opmonteren: “Deze morgen wil Ok wat behagen scheppen in jou” En
Hij begon met zijn gebruikelijke liefdes-strategieën.

BvdH 3 - 56 - 1 april 1900 - Begeerten veranderd in deugden.

Na lang wachten verscheen mijn lieve Jezus in mijn hart.
Het kwam mij voor dat ik een stralende zon zag.

En toen ik in het centrum van deze zon keek, kon ik het Gelaat van onze Heer zien.

Maar wat me verbaasde was, dat ik binnenin mijn hart, veel jonge vrouwen zag. Zij waren gekleed in het wit, met een kroon op hun hoofd, rondom deze goddelijke Zon. Zij koesterden zich in de stralen van deze Zon. Oh, wat waren zij mooi:

- bescheiden, nederig,
- vol aandacht voor Jezus, vol vreugde omwille van Hem.

Ik begreep de betekenis hiervan niet. En een beetje ongerust vroeg ik Jezus me uit te leggen wie die jonge vrouwen waren.

Jezus zei: “Deze jonge vrouwen waren jouw begeerten, die nu door mijn Genade veranderd zijn in vele deugden: zij vormen mijn edele hofhouding en allen staan tot mijn beschikking.

Als beloning blijf Ik hen voeden met mijn voortdurende Genade”.
Oh Heer, ik voel me echter zo slecht dat ik me schaam!

BvdH 3 - 57 - 2 april 1900 - Jezus oordeelt naargelang de wil waarmee je handelt.
--

Deze morgen had ik zeer veel te lijden vanwege de afwezigheid van mijn lieve Jezus.

Hij herstelde mijn pijn door een verlangen van mij te vervullen:
Ik wou nl. iets weten, wat ik al zeer lang wou weten.

Ik dwaalde toen rond op zoek naar Jezus.

Nu eens riep ik om Hem in gebed, dan met tranen, dan weer met gezang (wie weet werd Hij geraakt door mijn stem en liet Hij zich zo vinden). Maar het was allemaal tevergeefs.

Ik herhaalde mijn klachten. Ik vroeg naar Hem bij iedereen die ik tegenkwam. Tenslotte, toen mijn hart dreigde te sterven en niet meer verder kon, vond ik Hem. Maar ik kon Hem enkel op de rug zien

En toen ik me herinnerde dat ik Hem wat weerstand bood,
- omtrent wat ik wil noteren in het boek van mijn biechtvader,
vroeg ik Hem om vergiffenis.

Dus leek het me dat we het eens waren.

En Hij vroeg mij Zelf wat ik wou.

En ik zei Hem: “Leer me alstublieft uw Wil kennen wat betreft mijn toestand, vooral wanneer ik een beetje te lijden heb en U niet komt. En als U wel komt is het maar heel eventjes. Als ik U niet zie, voel ik mijn zintuigen actief in mij en in deze toestand heb ik het gevoel

- dat ik iets van mezelf toevoeg en
- dat het niet nodig is te wachten op mijn biechtvader om mij uit die toestand te bevrijden.

En Jezus: “Of je nu lijdt of niet, of Ik kom of niet, jij bent steeds een slachtofferziel. Dit is immers mijn Wil en ook jouw wil. Ik oordeel niet over de werken die gedaan worden, maar over de wil waarmee gewerkt wordt.”

“Mijn Heer, ik ben blij met wat U zegt. Maar het lijkt mij dat ik nutteloos ben en ik veel tijd verspil. Ik voel me ongerust en bang. En als mijn biechtvader komt, dan is mijn ziel gekweld omdat het misschien niet uw Wil is”.

En Hij: “Het is de zonde waarvoor je moet oppassen, zelfs een schaduw ervan. Over de rest hoef je je geen zorgen te maken.”

En ik: “als het uw Wil niet is, waarom dan daarin blijven?”

En Hij: “Oh, het lijkt erop dat mijn dochter de toestand van slachtofferziel wil ontvluchten hè!”

En ik, met een hoogrode kleur:

“Nee Heer, ik zeg dit voor wat betreft de keren dat U me niet laat lijden en U niet komt. Laat me toch lijden, dan heb ik geen zorgen”.

En Jezus: “Het lijkt me dat je wil vluchten. Bovendien weet jij wanneer ik van plan ben te komen en mijn pijnen aan je overdraag, of dat nu het eerste, tweede, derde of zelfs het laatste uur is?”

Door je te verstrooien en te willen ontsnappen, hou je jezelf bezig met iets anders. En als Ik dan kom, zal Ik je onvoorbereid vinden en Ik zal omkeren en ergens anders naartoe gaan”.

En ik, zeer geschrokken: “Moge dit nooit gebeuren, o Heer! Ik wil niets anders dan uw allerheiligste Wil”.

En Hij: “Blijf kalm en wacht op je biechtvader”.
Toen Hij dit gezegd had verdween Hij.

Het leek een heel stuk lichter door deze woorden van Jezus.
De smartvolle pijn wanneer Jezus me berooft van Hemzelf is echter niet minder geworden.

BvdH 3 - 58 - 9 april 1900 - Overgave in God.

Deze morgen na de Communie werd ik overmand door bitterheid,
omdat ik mijn hoogste Goed, Jezus niet zag.

Ik voelde me zeer ongerust. Toen liet Hij zich plotseling zien
En bijna verwijtend, **zei Hij mij**: “Weet je niet, dat je niet overgeven
aan Mij, hetzelfde is als je de rechten van mijn Godheid willen toe-
eigenen en Me zo erg beledigen?

Geef je daarom over, zoek kalmte in Mij en je zal vrede vinden.
En als je vrede vindt, zal je Mij vinden”.

Na dit gezegd te hebben, verdween Hij plots.

En Hij liet zich niet meer zien.

Ach, Heer, brengt U zelf mij tot overgave en houdt Uzelf mij goed vast
in uw armen zodat ik nooit meer ontsnap. Anders zal ik steeds terug
porberen te ontsnappen, al is het maar efkens.

BvdH 3 - 59 - 10 april 1900 - Het verlangen om Jezus te zien trekt Hem naar de ziel.

De gezegende Jezus blijft steeds weg.

O God, wat is Hem missen een onuitsprekelijke pijn!

Ik probeerde zoveel ik kon de vrede te bewaren en me aan Hem over
te geven, maar – nee! Mijn arm hart kon het niet meer uithouden.

Ik probeerde het te kalmeren en **ik zei**:

“Mijn hart, laat ons nog eventjes wachten. Wie weet komt Hij.

Laat ons wat listen toepassen om Hem naar hier te trekken”.

Dus richtte ik me tot Hem en ik zei:

“Heer, kom nu toch, het wordt al laat en u bent er nog niet!

Deze morgen probeerde ik zo kalm mogelijk te blijven.

En toch laat U zich niet vinden.

Heer, ik bied U het martelaarschap aan van U te missen,

- als een bewijs van liefde en

- als een geschenkje om U aan te zetten om te komen.

Het is waar dat ik niet waardig ben, maar het is niet vanwege mijn waardigheid dat ik naar U zoek. Ik doe het eerder uit liefde en omdat ik zonder U geen leven meer in mij voel”.

Omdat Hij niet kwam zei ik Hem:

“Heer, of U komt, of ik blijf U vermoeien met mijn woorden.

En als U het genoeg vindt... zelfs dan gaat U niet komen, hè!

Maar wie kan al die nonsens navertellen?

Ik zei Hem zoveel dat het te ver zou voeren om alles te zeggen.

Hierna zag ik mijn lieve Jezus eventjes bewegen in mijn binnenste alsof Hij net wakker werd. Dan kon ik Hem helderder zien.

Hij bracht me buiten mezelf en Hij zei:

“Net zoals een vogel zijn vleugels uitslaat als hij gaat vliegen, zo slaat de ziel de vleugels van nederigheid uit als haar verlangens haar in beweging brengen. En op dat ogenblik zendt ze een magneet die Mij aantrekt En terwijl ze haar vleugels uitslaat om naar Mij te komen, sla Ik de mijne uit om naar haar te gaan”.

Ach Heer, dit laat zien dat ik de magneet van de nederigheid mis! Als ik de magneet van de nederigheid overal op mijn levenspad zou kunnen gebruiken, zou ik niet zoveel moeite hebben om steeds maar te wachten op uw komst.

BvdH 3 - 60 - 16 april 1900 - De drie stempels op het paspoort voor de gelukzaligheid op aarde. Een complot tegen de Kerk.

Na bittere dagen van ontbering en verwijten van de gezegende Jezus vanwege mijn ondankbaarheid en verzet tegen zijn Wil en zijn genaden, zei Hij Deze morgen toen Hij kwam: “Mijn dochter, het paspoort voor de gelukzaligheid die de ziel op deze aarde kan

bereiken moet drie stempels hebben:

- overgave,
- nederigheid en
- gehoorzaamheid.

Volmaakte overgave aan mijn Wil:

- is de was die onze willen versmelt tot eenheid,
- het is suiker en honing.

Bij een weinig verzet tegen mijn Wil:

- valt de was uiteen,
- de suiker wordt bitter en
- de honing wordt vergif.

Welnu, het is niet voldoende om *zich over te geven*.

De ziel moet overtuigd zijn dat altijd mijn Wil doen

- het grootste goed voor haarzelf is en
- de beste manier om Mij te verheerlijken”.

Hier is de stempel van *de nederigheid* nodig,
omdat nederigheid deze kennis voortbrengt.

Maar wie veredelt deze twee deugden?

- Wie versterkt hen,
- wie maakt hen volhardend,
- wie bindt hen zo aan elkaar dat ze niet te scheiden zijn,
- wie kroont hen?

Gehoorzaamheid.

O ja, als je je eigen wil en alles wat materie is volledig op ze zet,
bezielt de gehoorzaamheid alles en wordt als een kroon rondom jou.
Aldus worden *overgave en nederigheid* zonder *gehoorzaamheid*
wankel, maar met gehoorzaamheid worden zij stevig en stabiel.

Hier blijkt de absolute noodzaak van de stempel van de
gehoorzaamheid.

Dit paspoort geeft toegang tot het rijk van spirituele gelukzaligheid,
waarvan de ziel hier beneden kan genieten.

Zonder deze drie stempels zal het paspoort geen waarde hebben
En de ziel zal de toegang worden geweigerd tot het rijk van de
gelukzaligheid.

Zij zal enkel kunnen blijven in het rijk van rusteloosheid, angst en gevaren. En zij zal tot haar ongeluk zichzelf als god hebben. En dit als gevolg hoogmoed en opstand”.

Hierna bracht Hij me buiten mezelf, in een tuin, die de tuin van de Kerk leek. Daar zag ik vijf, zes mensen, priesters en leken die verdwaald waren en die samen met vijanden van de Kerk een revolutie begonnen.

Hoe meelijwekkend was het om de gezegende Jezus te zien wenen omwille van de droevige toestand van deze mensen.

Toen keek ik naar de lucht en ik zag een wolk waaruit veel grote stukken ijs op de aarde vielen.

Welke ramp veroorzaakten die voor de oogst en voor de mensheid! Maar ik hoop dat Hij zal kalmeren.

Ongeruster dan ervoor, kwam ik terug tot mezelf.

BvdH 3 - 61 - 20 april 1900 - Het Kruis schenkt ons de gelaatstrekken en de gelijkenis met Jezus.
--

Mijn aanbiddelijke Jezus blijft komen, maar enkel eventjes, als een schaduw. Zelfs als Hij komt zegt Hij niets.

Deze morgen hernieuwde Hij zelfs twee keer de pijnen van het Kruis in mij. Ik had krampen door het inslaan van de nagels. Hij keek zeer liefdevol naar mij en **Hij zei:**

“*Het kruis* is een spiegel waarin de ziel de Godheid bewondert.

En als zij zichzelf hierin weerspiegelt krijgt ze de gelaatstrekken en de gelijkenis van God.

Het kruis moet niet alleen bemind en begeerd worden, maar je moet het beschouwen als een eer en een glorie.

Dit is handelen als God en worden als God door deelname.

Ik werd immers enkel verheerlijkt door het kruis.

En het lijden beschouwde Ik als een eer.

Ik beminde het zozeer dat Ik gedurende mijn gehele Leven geen ogenblik zonder het kruis wou zijn”.

Wie kan zeggen wat ik door deze Woorden van de gezegende Jezus begreep over het Kruis?

Maar ik val stil als ik het in woorden wil uitdrukken.

Ach Heer, ik smeeek U mij altijd aan het kruis genageld te houden
Dan mag ik, met deze goddelijk spiegel altijd voor ogen, mijn ziel
zuiveren en steeds meer gelijken op uw schoonheid.

**BvdH 3 - 62 - 21 april 1900 - Meer dan een sacrament, drukt het
Kruis de stempel van God in de ziel.**

Zoals gewoonlijk, of liever een beetje ongerust over iets wat hier niet
verteld hoeft te worden, zei mijn lieve Jezus, toen Hij kwam:

“Jullie lichamen zijn als vele heilige vaten waarin Ik verblijf.
Daarom is het nodig dat Ik die af en toe reinig:
dit wil zeggen dat ik wat leed veroorzaak zodat Ik er in kan verblijven
met meer luister. Wees daarom kalm!”

Toen Hij later, na de Communie, in mij de pijnen van de kruisiging
hernieuwde vervolgde Hij: “Mijn dochter, hoe kostbaar is *het kruis*!

Zie, als Ik mezelf geef aan de ziel in de Communie, verenigt het
Sacrament van mijn Lichaam haar met Mij
Het vormt haar zodanig om, dat zij één wordt met Mij.
Maar als de gedaanten zijn verteerd houdt de vereniging, die er
werkelijk was, op te bestaan.

Dat is niet het geval met *het kruis*.
Het Kruis verenigt God voor altijd met de ziel en tekent haar voor altijd
met de zegel van het Kruis. Daarom drukt het kruis Gods stempel in
de ziel, zodat er nooit scheiding is tussen God en de gekruisigde ziel.

BvdH 3 - 63 - 23 april 1900 - Overgave is olie die zalft.

Deze morgen bevond ik me buiten mezelf en ik zag mijn lieve Jezus
zeer veel lijden.
Ik smeekte Hem zijn pijnen met mij te delen en Hij zei: “Jij lijdt ook.

Beter gezegd, Ik zal jouw plaats innemen en jij neemt de taak van mijn verpleegster op jou”.

Dus leek het mij dat Jezus op mijn bed ging liggen. Ik lag naast Hem en begon zijn Hoofd te controleren. Ik verwijderde de doornen uit zijn Hoofd, één voor één.

Toen ging ik naar zijn lichaam en verzorgde al zijn Wonden.

Ik verwijderde het Bloed, kuste hen, maar ik had niets om hen te zalven en zo de krampen te milderen. Toen merkte ik dat er olie uit mijn lichaam kwam. Ik zalfde daar de Wonden van Jezus mee, maar met enige bezorgdheid omdat ik niet begreep wat de betekenis was van die olie die uit mij kwam.

De gezegende Jezus maakte me duidelijk dat *overgave aan de goddelijke Wil* olie is, die zalft en mildert:

- niet enkel onze pijn , maar ook tegelijkertijd,
- de krampen van Jezus' Wonden.

Nadat ik deze taak een tijdje voor mijn lieve Jezus verricht te hebben, verdween Hij en ik kwam terug tot mezelf.

BvdH 3 - 64 - 24 april 1900 - De Eucharistie en het Lijden.
--

Deze morgen na de Communie leek mijn biechtvader de bedoeling te hebben om mij de kruisiging te laten ondergaan.

On op hetzelfde ogenblik zag ik mijn engelbewaarder: hij legde mij op het kruis om me te laten lijden.

Hierna zag ik mijn lieve Jezus. Hij had medelijden met mij en **Hij zei:** “Ik ben jouw verkwikking en mijn verkwikking is jouw lijden”.

En Hij toonde zich onuitsprekelijk tevreden met mijn lijden en met mijn biechtvader, die door middel van de gehoorzaamheid me vroeg om te lijden en Hem zo deze verlichting had verschaft.

Toen vervolgde Hij:

“Omdat *het sacrament van de Eucharistie de vrucht is van het kruis*, voel Ik me meer geneigd om je te laten lijden als je mijn lichaam ontvangt.

Als Ik je zie lijden lijkt het Me in feite dat Ik mijn lijden verderzet voor het heil van de zielen – niet mystiek maar werkelijk.
Dit is een grote verlichting voor Mij, omdat Ik de ware vruchten van het Kruis en van de Eucharistie samen oogst”.

Hierna zei Hij:

“Tot nu toe was het de gehoorzaamheid die je deed lijden.
Wil je me een plezier doen door Mij de kruisiging met mijn eigen handen te laten hernieuwen?”

En ofschoon ik veel leed en de pijnen van het kruis opnieuw in mij hernieuwd werden zei ik: “Heer, ik ben in uw handen, doe met mij wat U maar wilt”.

Zeer tevreden begon Jezus dus weer de nagels in mijn handen en voeten te slaan. Ik voelde zo’n intense pijn dat ik zelf niet weet hoe ik in leven bleef, maar ik was tevreden omdat ik Jezus tevreden stelde.

Na de spijkers omgebogen te hebben ging Hij bij me staan en zei: “Maar hoeveel neemt je schoonheid toe in je lijden! O, wat heb Ik je lief! Mijn ogen worden getroffen als Ik naar je kijk, omdat zij mijn eigen beeld in jou zien”.

En Hij zei nog veel meer, niet nodig om te herhalen.
Ten eerste: omdat ik slecht ben,
Ten tweede: omdat ik mezelf niet zo zie als de Heer me zegt,
voel ik me verward en schaam ik me om deze dingen te zeggen.

Maar ik hoop dat de Heer me werkelijk goed en mooi zal maken.
En dan als mijn schaamte verdwijnt zal ik het kunnen schrijven.
Dus hier houd ik op.

BvdH 3 - 65 - 25 april 1900 - Zuiverheid van handelen is Licht.
--

Zoals gewoonlijk vond ik mijn lieve Jezus niet en ik moest overal rondkijken op zoek naar Hem. Tenslotte vond ik Hem in de armen van de Koningin Moeder, terwijl Hij moedermelk dronk.
Hoeveel ik ook zei of deed, Hij leek geen aandacht aan mij te besteden. Meer nog, Hij keek zelfs niet naar mij.

Wie beschrijft de pijn van mijn arme hart, toen ik zag dat Jezus geen aandacht voor me had!

Toen ik mijn tranen de vrije loop liet en Hij medelijden met me kreeg, kwam Hij in mijn armen en gaf me uit zijn mond een beetje van de melk die Hij bij de Koningin Moeder had gedronken.

Hierna keek ik binnen in zijn borst en zag een kleine parel, zo schitterend dat deze de allerheiligste Mensheid van onze Heer totaal in het Licht zette. Nieuwsgierig naar de betekenis ervan, vroeg ik Jezus wat die parel betekende. Deze leek zo klein, maar Hij verspreidde zoveel Licht.

En Jezus: “Het is de zuiverheid van jouw lijden die de oorzaak is van zoveel licht, hoewel die parel klein is, omdat jij alleen uit liefde voor Mij lijdt en meer voor Mij zou willen lijden als Ik het je toestond.

Mijn dochter, zuiverheid van handelen is zo groots dat iemand die enkel handelt met de bedoeling om Mij alleen te behagen, niets anders doet dan Licht verspreiden bij al zijn handelen.

Wie niet met de juiste intentie handelt, zelfs in een goede zaak, verspreidt alleen maar duisternis”. Toen keek ik in de Borst van onze Heer en ik zag een zeer heldere spiegel. Het leek me dat wie de juiste weg bewandelden geheel zichtbaar bleven in die spiegel. Degenen echter die dat niet deden bleven erbuiten konden geen afdruk van het beeld van de gezegende Jezus krijgen.

Ach, Heer, neem mij helemaal op in deze goddelijke spiegel, zodat er geen andere intentie insluipt in mijn handelen.

BvdH 3 - 66 - 1 mei 1900 - De Eucharistie en het Kruis. De Vruchten van het Kruis. Je hoeft geen schrik te hebben van lijden.

Na de Communie toonde mijn lieve Jezus zich zeer minzaam. Toen het leek dat mijn biechtvader aanstuurde op de kruisiging voelde ik als tegenzin om me te onderwerpen.

Om me wat aan te moedigen **zei mijn lieve Jezus:**

“Mijn dochter, als de Eucharistie de waarborg is voor de toekomstige glorie, is het kruis de betaling waarmee je die kunt verwerven.

De Eucharistie is het zaad dat

- bederf voorkomt,
(zoals aromatische kruiden die bij lijken verval voorkomen,)
- en onsterfelijkheid schenkt aan ziel en lichaam.

Het Kruis op zijn beurt, verfraait de ziel .

En het is zo machtig dat als er schulden zijn,

het kruis borg staat en je zeker kwijtschelding krijgt voor de schuld.

En als het elke schuld vereffend heeft, wordt het voor de ziel de zeer stralende troon in de toekomstige glorie.

O ja, het kruis en de Eucharistie wisselen elkaar af.

En de ene werkt krachtiger dan de andere”.

Toen vervolgde Hij: “**Het kruis is mijn bloembed**”:

- niet omdat Ik geen folterende krampen onderging,
 - maar omdat Ik door middel van het kruis veel zielen begenadigde.
- En Ik zag veel prachtige bloemen bloeien die veel hemelse vruchten zouden voortbrengen.

Bij het zien van zoveel goeds, beschouwde Ik dat lijdens-bed als mijn vreugde en Ik schiep behagen in het kruis en in het lijden.

Doe ook zo, mijn dochter:

- beschouw pijnen met vreugde en
- schep behagen in de kruisiging op mijn kruis.

Nee, nee, *Ik wil niet dat je bang bent voor het lijden*,

- dat je je bijna gedraagt als een luiaard.

Kom, wees moedig.

Wees dapper en stel je uit eigen beweging beschikbaar om te lijden”.

Toen Hij dit zei, zag ik dat mijn engelbewaarder klaar stond om me te kruisigen. Ik strekte uit eigen beweging mijn armen en de engel kruisigde me. O, hoeveel vreugde schiep Jezus in mijn lijden!

En wat was ik tevreden dat zulk een ellendige ziel Jezus zoveel vreugde kon bezorgen. Het leek me een grote eer om uit liefde voor Hem te lijden.

BvdH 3 - 67 - 3 mei 1900 - Het Feest van het Kruis in de Hemel.

Deze morgen bevond ik me buiten mezelf en ik zag de hele Hemel bezaaid met kruisen:

- sommige klein, andere groot,
- nog andere ertussen in.

Sommigen die groter waren straalden meer.

Het was zo verrukkelijk om zoveel kruisen te zien als versiering van het firmament, meer lichtgevend dan de zon.

Toen leek het of de Hemel openging en je kon het feest mee beleven dat de heiligen vierden ter ere van het Kruis.

Degene die meer geleden hadden werden deze dag meer vereerd. Men kon op een bijzondere manier de martelaren herkennen en degenen die op een verborgen wijze hadden geleden.

O hoe werd het kruis gewaardeerd en degenen die meer hadden geleden in die gezegende woning!

Toen ik dit zag klonk er **een Stem** door de hele Hemel **die sprak**:

- “Als de Heer geen kruisen naar de aarde zou zenden,
zou Hij zijn als een vader die zijn eigen kinderen niet bemint:
- die hen arm en eerloos wil zien in plaats van geëerd en rijk”.

Voor het overige dat ik zag tijdens dit feest heb ik geen woorden. Ik kan het inwendig voelen, maar ik kan het niet uitdrukken. Dus zwijg ik.

BvdH 3 - 68 - 9 mei 1900 - Luisa ziet het mysterie van de allerheiligste Drie-Eenheid in de vorm van drie zonnen.

Nadat ik dagen had doorgemaakt niet alleen van gemis, maar ook van verwarring kwam mijn aanbiddelijke Jezus deze morgen.

Ik was nog meer verward over mijn ellende en **Hij zei:**
“Door zo rusteloos te zijn heb je mijn zoete rust verstoord.
Ach ja, je laat me niet meer rusten”.

Wie kan zeggen hoe gepijnigd ik achter bleef, toen ik hoorde dat ik
Jezus Christus beroofd had van zijn rust!
Desondanks werd ik gedurende een paar uur kalmer.
Daarna voelde ik me nog rustelozer dan tevoren, zo erg dat ik zelf niet
meer weet hoe dit deze keer moet eindigen.

Na die paar woorden van Jezus, bevond ik me buiten mezelf
Toen ik naar het hemelgewelf keek zag ik drie zonnen:
- één in het oosten,
- de andere in het westen en
- de derde in het zuiden.

De pracht van de stralen die zij uitzonden was zo immens!
dat zij met elkaar verenigd werden en zo één Zon werden.

Het leek of ik het mysterie van de Allerheiligste Drie-Eenheid zag en
de mens die met de drie vermogens geschapen werd als zijn Beeld.

Ik begreep ook dat degene die verbleef in dat Licht,
zou omgevormd worden:
- *de wil* in de Vader,
- *het verstand* in de Zoon,
- *het geheugen* in de H. Geest.
Hoeveel dingen begreep ik. Maar ik kan ze niet duidelijk zeggen.

BvdH 3 - 69 - 13 mei 1900 – Het missen van Jezus.
--

Ik bleef in dezelfde toestand en misschien nog wel erger. Ik deed toch
mijn uiterste best om de vrede te bewaren, zonder in de war te
geraken. De gehoorzaamheid vraagt dat immers.

Maar desondanks blijf ik de zwaarte van het gemis voelen dat mij
drukt en me bijna verplettert.
O, God, welke toestand is dit!

Zeg me toch:

- waardoor heb ik U beledigd?
- Wat is de oorzaak hiervan?

Ach, Heer, als U zo door wilt gaan, dan denk ik dat ik het niet langer meer kan verdragen!

Toen liet Hij zich eventjes zien

Hij hield uit medelijden zijn hand onder mijn kin en **Hij zei:**

“Arme dochter, wat heb je jezelf verzwakt!”

Hij deelde zijn Pijnen met mij en Hij verdween opnieuw in een flits.

Hij liet me nog droeviger achter dan ervoor, alsof Hij helemaal niet geweest was.

Of liever, ik heb het gevoel alsof Hij een hele tijd niet geweest is.

Ik voel me zo bedroefd dat ik hoewel ik leef, voortdurend in doodsangst leef. Ach. Heer, help me toch, en laat me niet aan mijn lot over, hoewel ik dat verdien.

BvdH 3 - 70- 17 mei 1900 - De macht van de slachtofferzielen.
--

Ik bleef in dezelfde toestand van gemis en overgave.

Toen ik buiten mezelf was, zag ik water stromen vermengd met hagel. Het leek erop dat verscheidene steden door die regen van hagel aanzienlijke schade leden.

Toen ik dit zag, was ik erg ontsteld, omdat ik die stroom wilde tegenhouden.

Ik was echter alleen en omdat Jezus niet bij mij was, wist ik dat mijn armzalige armen te zwak waren om daartoe in staat te zijn.

Tot mijn verrassing zag ik toen een maagd komen (het leek me dat ze uit Amerika kwam). En samen, - zij van de ene kant en ik van de andere kant- speelden wij het klaar om het grootste deel van de gesel die ons bedreigde te voorkomen.

Toen we hierna bijeen kwamen zag ik hoe zij de tekens van de Passie en de doornenkroon droeg, net zoals ik.

Iemand die op een engel leek, **zei:** “O, de macht van slachtofferzielen!

Wat ons engelen niet gegeven is, kunnen zij met hun lijden.

O, als de mensen eens wisten wat voor goeds zij teweeg brengen – omdat zij er zijn voor het algemeen en het persoonlijk heil – zij zouden niets anders doen dan God smeken om meer van deze zielen op aarde te hebben”.

Hierna spraken wij af dat wij elkaar zouden aanbevelen bij de Heer. En wij gingen uit elkaar.

BvdH 3 - 71 - 18 mei 1900 – Je innerlijk vullen met God.

Ik was nog steeds zonder mijn aanbiddelijke Jezus.
Hoogstens zag ik wat schaduwen
Oh, wat een bitterheid hierdoor, hoeveel tranen heb ik geweend.

Na veel wachten en zoeken, trof ik Hem deze morgen aan op mijn bed. Hij was zeer bedroefd en Hij had een kroon van doornen die in zijn Hoofd staken. Ik nam die heel voorzichtig van zijn Hoofd en plaatste die op het mijne.

O, hoe slecht voelde ik mij in zijn aanwezigheid!
Ik had niet de kracht om een woord te zeggen.

Jezus had medelijden met mij en **Hij zei**: “Wees blij! Wees niet bang. Probeer je innerlijk te vullen met **Mij** en met alle deugden zodat ze zelfs naar buiten stromen

Als je deze stroom teweeg brengt, dan zal Ik je in de Hemel opnemen en dan zullen alle ontberingen voorbij zijn.”

Hierna **voegde Hij er** met een bedroefd gelaat **aan toe**:

“Mijn dochter, bid, want er komen drie dagen, telkens met tussenpozen, met storm, hagel, bliksem en overstromingen? die grote schade zullen veroorzaken aan mensen en planten”.

Na dit gezegd te hebben verdween Hij, mij een beetje meer opgelucht achterlatend, maar wel met **de gedachte**: Wie weet wanneer ik te maken krijg met deze stroom? En als ik het nooit doe, zal ik dan misschien altijd ver van Hem verwijderd zijn?

BvdH 3 - 72 - 20 mei 1900 - Alles heeft zijn oorsprong vanuit het niets. Noodzaak van rust en innerlijke stilte.

Ik bevond me buiten mezelf en het leek me nacht te zijn.

Ik kon het hele universum zien, de hele orde van de natuur, de hemel vol sterren, de stilte van de nacht...

Kortom, het leek of alles een betekenis had.

Terwijl ik dit zag, dacht ik **Onze Heer** te zien **die begon te spreken** over wat ik zag:

“De hele natuur nodigt uit tot rust; maar **wat is ware rust?**

Het is de innerlijke rust en het zwijgen van alles wat niet God is.

Kijk naar

- *de sterren* die twinkelen met getemperd licht, niet verblindend zoals de zon.
- *de slaap en de stilte* van de hele natuur, van de mens en ook van de dieren – allen zoeken naar een plaats, een hol, waar zij zwijgend kunnen uitrusten van de vermoeienissen van het leven.

Zoals dit nodig is voor het lichaam, is het nog meer nodig voor de ziel om te rusten in haar eigen centrum en dat centrum is God.

Maar om te kunnen rusten in God is **innerlijke stilte** nodig, net zoals uiterlijke stilte voor het lichaam nodig is om vredig in slaap te vallen.

Maar **wat is innerlijke stilte?**

Het is zijn eigen begeerten tot zwijgen brengen,

- door die op hun plaats te houden,
- het is begeerten, neigingen en genegenheid het zwijgen opleggen, kortom alles wat geen beroep doet op God.

Welnu, **wat is het middel om dit te bereiken?**

Het enige, absoluut noodzakelijk middel voor de ziel is haar wezen (a.h.w.) te niet doen en zichzelf herleiden tot niets, zoals ze was vooraleer ze geschapen werd.

En als ze haar wezen eenmaal heeft herleid tot niets, moet zij zich weer hechten aan God.

Mijn dochter, alles heeft zijn oorsprong vanuit het niets.
Als deze machinerie van het universum dat je bewondert om zijn wetmatigheid, vol was geweest van andere dingen vóór Ik het schiep, zou mijn scheppende Hand het niet met zoveel meesterschap en zo schitterend en sierlijk hebben kunnen maken.

Hoogstens zou Ik het hebben ontdaan van alles wat er aanwezig was om het dan te herdoen volgens mijn eigen voorkeur.

Maar het komt neer op het volgende:

al mijn werken hebben hun oorsprong vanuit het niets.

En als er een vermenging plaats vindt met andere dingen, past het mijn Majesteit niet om af te dalen in de ziel en er werkzaam te zijn.

Maar als de ziel zichzelf herleidt tot niets en opstijgt naar Mij en haar wezen laat opnemen in het Mijne, dan ben Ik werkzaam als de God die Ik ben.

En de ziel komt echt tot rust.

En hier beginnen alle deugden:

- van nederigheid tot de ontlediging van zichzelf ”.

Wie kan zeggen hoeveel ik begreep van wat de gezegende Jezus me zei? O, hoe gelukkig zou mijn ziel zijn, als ik ertoe zou komen mijn armzalig wezentje leeg te maken om van mijn God zijn goddelijke Wezen te ontvangen!

O, hoe veredeld zou ik worden, hoe geheiligd!

Maar wat een dwaasheid van mijn kant.

Waar is mijn verstand, dat ik het nog steeds niet doe!

Wat een menselijke ellende – in plaats van te zoeken naar het waarachtig goede en een hoge vlucht te nemen, neem ik het genoegen met een leven in slijk en bederf!

Hierna bracht mijn geliefde Jezus me naar een tuin waar veel mensen zich klaar maakten om naar een feest te gaan.

Maar enkel diegenen die speciale kleding kregen konden het feest bijwonen. En slechts weinigen kregen deze speciale kleding.

Een groot verlangen kwam bij me op om die kleding te krijgen en ik spande me zo in opdat ik mijn doel bereikte.

Dus toen ik de plaats bereikte waar je deze zou ontvangen, kleepte een respectabele dame die de leiding had, me eerst in het wit

en toen hing ze me een lichtblauwe schouderband om waarop een medaille hing met het Gelaat van Jezus.

Het was een gelaat maar ook een spiegel en als je er naar keek kon je zeer vage vlekken ontdekken die de ziel met behulp van een licht dat van binnen uit dat Gelaat kwam, gemakkelijk kon verwijderen. Het leek me dat die medaille een mysterieuze betekenis had.

Toen nam ze een mantel van het fijnste goud en deed hem over alles heen. Gekleed op deze wijze leek het of ik kon wedijveren met de maagden in de Hemel.

Terwijl dit gebeurde, **zei Jezus me**: “Mijn dochter, laat ons terug gaan om te zien wat de mensen aan het doen zijn.

Voor jou is het voldoende om zo gekleed te zijn. Als het feest begint, zal Ik je daar naartoe brengen om het bij te wonen”.

Nadat we wat rondgelopen hadden bracht Hij me naar mijn bed.

BvdH 3 - 73 - 21 mei 1900 - De meest verheven toestand is zijn eigen wil af te staan aan de Wil van God en van Zijn Wil te leven.

Deze morgen kwam mijn aanbiddelijke Jezus niet.

Na lang wachten kwam Hij en mij liefkozend **zei Hij**:

“Mijn dochter, weet je wat mijn plan is met jou, en de toestand waarin Ik je wil”?

En na een korte stilte, **vervolgde Hij**: “Mijn plan met jou:

- houdt geen spectaculaire dingen in, en
- houdt ook geen dingen in, die Ik in jou wil bewerken om mijn Werk te tonen.

Mijn Plan is vooral:

- jou op te nemen in mijn Wil,
- je één te maken met mijn Wil, en
- je te maken tot een volmaakt voorbeeld van éénmaking van jouw wil met de Mijne.

Dit is de meest verheven staat,
- het is het grootste wonder,
- het is het wonder van alle wonderen
dat Ik in jou wil bewerken.

Mijn dochter, om er in te slagen haar wil volkomen één te maken met
de Onze, moet de ziel zich onzichtbaar maken.
Zij moet Mij navolgen.

Ik vul de wereld door haar in mezelf ingesloten te houden.
En om niet door haar opgeslorpt te worden, maak Ik Mezelf
onzichtbaar. Ik toon immers Mezelf aan niemand.

Dit betekent dat er geen materie is in Mij,
maar dat alles zuivere geest is.

In de Mensheid die Ik aannam betrok Ik ook de materie.
Dat was om Mezelf in alles aan de mens gelijk te maken en om hun
een zeer volmaakt voorbeeld te geven hoe deze materie te
vergeestelijken.

Dus de ziel moet alles vergeestelijken en tenslotte onzichtbaar
worden. Zo zal zij op een eenvoudige manier in staat zijn haar wil te
verenigen met mijn Wil. Wat onzichtbaar is kan immers worden
opgenomen door een ander object.
Als je van twee objecten één object wil maken is het nodig dat één
van de twee zijn gestalte verliest. Anders kan je er nooit in slagen één
enkel wezen te vormen.

Wat een geluk voor jou dat je een volledig goddelijke gestalte kan
aannemen door je zelf zo leeg te maken dat je tenslotte onzichtbaar
wordt!

Nog sterker, door in Mij opgenomen te worden en Ik in jou,
- één enkel wezen vormend,
zal je de goddelijke Bron binnen jezelf bezitten.

Omdat mijn Wil alle Goeds bevat dat ooit heeft bestaan en zal
bestaan, zal je alle Goeds, alle Gaven, alle Genaden bezitten.
En je hoeft deze nergens anders te zoeken dan in jezelf.

Deugden hebben geen grenzen. Maar als de ziel in mijn Wil is, zal zij zover gaan als mogelijk en zij zal hun grenzen ontdekken. Mijn Wil doet haar immers de meest heldhaftige en verheven deugden verwerven. En deze zijn onovertreffbaar.

De volmaaktheid van een ziel in mijn Wil is zo groot dat zij tenslotte werkzaam is zoals God. En dit is niet zo verwonderlijk, daar haar wil leeft niet meer in haar, Maar de Wil van God Zelf. Hierdoor houdt iedere verbazing op:

Als zij met deze Wil leeft, bezit zij immers ook de Macht, de Wijsheid en Heiligheid en al de andere Eigenschappen die God zelf bezit.

Ik zeg je dit
- om je te motiveren en
- om je, zo goed als je kan te doen meewerken met Hem om zoveel Goeds te kunnen bezitten.
De ziel die enkel leeft van Mijn Wil,
is de koningin van alle koninginnen.

En haar troon is zo hoog dat zij de Troon van de Eeuwige bereikt. Zij treedt binnen in de geheimen van de meest verheven Drie-Eenheid. En zij deelt in de wederzijdse Liefde van de Vader, de Zoon en de H. Geest.

O, hoe zullen alle engelen en heiligen haar eren, de mensen haar bewonderen en de demonen haar vrezen!
Zij zien immers het goddelijk Wezen in haar.”

Ach Heer, wanneer zorgt U ervoor dat dit met mij gebeurt!
Want uit mezelf kan ik niets!
Wie kan alles verwoorden wat de Heer me, via een verstandelijk Licht, over deze éénmaking van willen ingaf!

Het niveau van die begrippen is zo hoog dat mijn tong, die niet zo verfijnd is, geen woorden vindt om het uit te drukken.
Ik kan maar zo weinig zeggen, van wat de Heer me door zijn zeer levendig Licht liet verstaan, en dat is nog nonsens ook.

BvdH 3 - 74 - 24 mei 1900 - De wil van Luisa is één met de Wil van Jezus.

Ik was zeer bedroefd omdat ik mijn aanbiddelijke Jezus zo miste. Hoogstens komt Hij voor heel eventjes. Ik voel echt dat ik niet meer verder kan als Hij zo door wil gaan! Op het toppunt van mijn ellende, liet Hij zich heel even zien, zeer vermoeid, alsof Hij een opmontering nodig had

Hij sloeg zijn armen om mijn hals en **Hij zei**: “Mijn geliefde, breng Mij een beetje bloemen en verberg Mij daarin. Ik smacht immers naar liefde. Mijn dochter, de geur van jouw bloemen zal Mij opmonteren en zal mijn zorgen verdrijven, want Ik versmacht en voel Mij zwak”.

Onmiddellijk **vervolgde ik**: “En U, mijn geliefde Jezus, geef me wat fruit omdat ledigheid en weinig lijden mij meer doet versmachten zodat ik zo zwak word dat ik voel dat ik ga sterven. Dan zal ik U niet alleen bloemen kunnen geven, maar ook fruit om U minder te doen smachten”.

Jezus vatte zijn woorden samen: “O, hoe goed werken wij samen, nietwaar. Jouw wil lijkt zo één met de Mijne”.

Ik was een beetje opgelucht op dit moment. Het leek dat de toestand waarin ik me bevond zou verdwijnen. Maar een poosje daarna herviel ik terug in dezelfde doffe onverschilligheid als voorheen:

- zonder mijn hoogste Goed,
- in de steek gelaten en alleen.

BvdH 3 - 75 - 27 mei 1900 - De Liefde van God en de Genade dringen door in de meest intieme delen van de mens.

Deze morgen voelde ik me meer dan ooit bedroefd vanwege het gemis van mijn hoogste Goed. Hij liet zich toen eventjes zien.

En Hij zei:

“Een krachtige wind valt de mens aan en doordringt hem, zelfs tot in zijn ingewanden. Hij schudt de hele persoon door elkaar.

Zo ook heffen mijn Liefde en Genade hem op de vleugels van de wind op, en doordringen zijn hart, geest en zijn intiemste delen.

Maar desondanks verwerpt de ondankbare mens mijn Genade en beledigt Mij. Wat een bittere smart!”

Ik was helemaal in de war en tot niets herleid.

Ik durfde geen woord te zeggen.

Waarom komt Hij niet?

En zelfs als Hij komt, zie ik Hem niet duidelijk;

Het lijkt mij dat ik niet meer klaar zie.

Zal ik nog ooit zijn mooie Gelaat duidelijk kunnen zien zoals vroeger?

Terwijl ik dit dacht **vervolgde mijn welwillende Jezus**:

“Mijn dochter, waarom ben je bang?

Jouw toestand is juist zeer gunstig voor de vereniging van onze Wil!”

Hij wilde me bemoedigen en Hij had medelijden met mijn pijnlijke toestand. **En Hij zei** :

“Je bent mijn moderne Job.

Zet jezelf niet zo hevig onder druk als je me niet zo klaar ziet.

Ik heb je al gezegd dat als Ik niet kom zoals gewoonlijk,

dan is dat omdat Ik de mensen wil straffen.

En als je Mij klaar zou zien, zou je begrijpen wat Ik aan het doen ben.

Jouw hart is geënt op het Mijne en daarom weet Ik dat je zou lijden zoals mijn Hart lijdt, omdat Ik me gedwongen voel om mijn schepselen te straffen. Dus om je deze pijnen te besparen laat Ik Mezelf niet duidelijk zien”.

Wie kan zeggen hoe dit mijn arme hart doorboorde!

Ach, Heer, geef me de kracht om die pijn te verdragen!

BvdH 3 - 76 - 29 mei 1900 - Dreiging van kastijdingen. Jezus wordt in de steek gelaten en is alleen.

Dezelfde toestand bleef duren. Ik voelde me bedrukt en ik had steun nodig om het gemis van mijn hoogste Goed te kunnen verdragen.

Uit medelijden toonde de gezegende Jezus, vanuit mijn hart, mij

efkens zijn Gelaat, Maar ik zag Hem niet duidelijk.
En met zeer warme stem **zei Hij**:
“Houd moed, mijn dochter, nog even volhouden!
Laat Mij de kastijdingen voltooien.
Nadien zal Ik opnieuw komen zoals vroeger”.

Toen Hij dit zei, **zei ik in gedachten** :
“Met wat voor kastijdingen bent u begonnen?”

En Hij: “De aanhoudende stortregen is meer dan hagel.
En hij heeft droevige gevolgen voor de mensen”.

Hierna verdween Hij en ik bevond me buiten mezelf in een tuin. Van daaruit kon je zien hoe de oogst in de wijngaarden vernietigd was.

In gedachten bleef ik zeggen:

“Arme mensen arme mensen, hoe moeten die verder?”
Terwijl ik dit zei kwam een jongetje die tuin in, zo luid wenend en schreeuwend dat horen en zien je verging.
Maar niemand had medelijden met hem.
Hoewel iedereen hem zo hevig kon horen wenen, maakte niemand zich druk over hem en zij lieten hem aan zijn lot over, helemaal alleen.

Ineens **kwam het in me op**: “Wie weet is het Jezus! Maar ik was er niet zeker van. Ik ging naar Hem toe en **ik zei**: “waarom huil je, lief kind? Wil je met me mee, omdat ze je allemaal in de steek hebben gelaten met jouw tranen en verdriet?
Wat raakt je zo diep dat je zo luid schreeuwt?

Maar niets hielp! Wie zou Hem kunnen bedaren?
Hij antwoordde doorheen zijn snikken dat Hij inderdaad wilde komen.
Dus nam ik Hem bij de hand en nam Hem met me mee en tegelijkertijd bevond ik me terug in mezelf.

BvdH 3 - 77 - 3 juni 1900 - Luisa is gekozen uit duizenden. Gebrek aan respect voor anderen is gebrek aan ware nederigheid.
--

Deze morgen in mijn gebruikelijke toestand zag ik mijn aanbiddelijke Jezus heel eventjes, binnen in mijn hart in slaap
En door zijn Slaap viel mijn ziel in slaap samen met Hem.

Ik sliep zo diep dat al mijn innerlijke vermogens sliepen zonder nog werkzaam te zijn.

Af en toe probeerde ik te ontwaken, maar ik kon het niet.

Toen ontwaakte de gezegende Jezus een ogenblik en blies drie maal zijn adem in mij. Het leek of Hij helemaal in mij werd opgenomen. Nadien leek het of Jezus de adem die Hij mij had ingeblazen weer terug opnam in Zichzelf .

En ik voelde me totaal getransformeerd in Hem.

Wie kan zeggen wat er in mij gebeurde vanwege deze Goddelijke Adem! Ik heb geen woorden om die onverbreekbare vereniging tussen Jezus en mij uit te drukken.

Hierna kon Ik wakker worden en Jezus verbrak de stilte en Hij zei:
“Mijn dochter, Ik keek en keek, Ik zocht en zocht over de hele wereld, maar op jou viel mijn oog.

In jou vond Ik voldoening en Ik koos je uit duizenden”.

Toen keerde Hij zich tot bepaalde mensen die ik kon zien en Hij berispte hen met de woorden:

“Gebrek aan respect voor anderen is gebrek aan ware christelijke nederigheid en vriendelijkheid.

Een nederige en vriendelijke geest weet iedereen te respecteren en kan de dingen van anderen altijd positief uitleggen”.

Na deze woorden verdween Hij, zonder dat ik Hem ook maar iets gezegd had. Moge Hij altijd gezegend zijn omdat Hij dit zo wil en moge alles zijn voor zijn Glorie.

BvdH 3 - 78 - 6 juni 1900 - De gekruisigde Luisa vrijwaart Corato van kastijdingen.
--

Mijn aanbiddelijk Jezus ging verder met zich niet duidelijk te laten zien. En deze morgen na de Communie had mijn biechtvader het voornemen me te laten kruisigen.

Midden in dit lijden, bijna aangetrokken door mijn pijnen, toonde de gezegende Jezus zich met grote helderheid.

O, God! Wie kan de pijnen beschrijven die Jezus leed en zijn moeilijke toestand. Terwijl Hij genoodzaakt was te kastijden, deed Hij zichzelf zoveel geweld aan, want Hij wilde niet kastijden.

Hem in deze toestand zien wekte zoveel medelijden op, dat, als de mensen Hem zo konden zien, hun hart van aandoening zou breken als breekbaar glas, zelfs als ze een hart van steen hadden.

Dus begon ik Hem te smeken toch te kalmeren en genoeg te nemen met mij te laten lijden en zo de mensen te sparen.

Ik vervolgde: “Heer, als U niet naar mijn gebeden wil luisteren weet ik dat ik dat verdien. Als U geen medelijden wil hebben met de mensen, hebt U gelijk, want onze ongerechtigheid is groot.

Maar ik vraag a.u.b.: ‘heb toch medelijden met Uzelf’.

Heb medelijden met het geweld dat U Uzelf aandoet door uw evenbeeld te straffen. O, ja! Ik vraag U, omwille van Uzelf, straf uw kinderen niet door hen het brood te ontnemen en hen op die manier te laten sterven.

Ach nee! Dat is niet uw ware aard om zo te werk te gaan.

En dat is de oorzaak van het geweld dat U voelt in uw Hart, dat U het leven zou kosten als dit daartoe in staat was.

En heel bedroefd zei Hij: “Mijn dochter,

- het is de Gerechtigheid die Mij geweld aandoet en
- de Liefde voor de mensen doet Me zelfs meer geweld aan, zodat mijn hart in doodsangst geraakt door de schepselen te straffen”.

En ik: “Heer, ontlaad daarom de Gerechtigheid op mij.

Uw Liefde zal niet langer lijden onder het geweld van de Gerechtigheid en zal niet meer gedwongen worden om de mensen te straffen. Waarlijk! Hoe moeten zij verder, als U de dingen doet die U me toonde : alles wat dient als voedsel voor de mens vernietigen !

O alstublieft, ik smeeek U, laat mij lijden en spaar hen,
- als het niet helemaal is, dan toch voor een deel”.

En Jezus, a.h.w. gedwongen door mijn smeken,
kwam dicht bij mijn mond en stortte in mij iets van zijn bitterheid:
- zo compact en walgelig
dat van zodra ik het doorslikte, veroorzaakte het zovele verschillende
pijnen dat ik het gevoel had dat ik zou sterven.

Toen ondersteunde de gezegende Jezus mij bij deze pijnen.
Anders zou ik gestorven zijn.
Nochtans had Hij slechts een klein beetje uitgestort.
Hoeveel pijn berokkende dat aan zijn aanbiddelijk Hart dat zoveel
had!

Hij slaakte een zucht alsof Hij zich van een zware last ontdaan had
En **Hij zei**: “Mijn dochter, mijn Gerechtigheid had besloten om alles te
vernietigen. Nu Ik door jou een beetje ontlast ben, sta Ik uit liefde
voor jou toe, dat een derde van het voedsel voor de mens behouden
blijft”.

En Ik: “Och Heer, dat is te weinig – kies tenminste voor de helft”.

En Hij: “Nee, mijn dochter, wees tevreden”.

En Ik: “Nee Heer, als U me niet tevreden wilt stellen ten bate van
iedereen doe het dan voor Corato en voor degenen die bij mij horen”.

En Jezus: “Vandaag komt er hagel, die grote schade moet
aanrichten. Blijf jij met de pijnen op het kruis.

Treed buiten jezelf en begeef je in de lucht in de gedaante van de
gekruisigde en verjaag de demonen boven Corato.

Zij zullen de gestalte van de gekruisigde niet kunnen weerstaan en
naar ergens anders gaan”.

Dus trad ik buiten mezelf als gekruisigde en ik zag hoe hagel en
bliksem dreigden boven Corato.

Wie beschrijft de angst van de demonen:

- hoe sloegen zij op de vlucht toen ze mij gekruisigd zagen!
- hoezeer baten zij op hun vingers van woede!

Zij werden zeer kwaad op mijn biechtvader.

Deze had me deze morgen in gehoorzaamheid opgedragen om de
kruisiging te ondergaan.

Zij konden inderdaad niet kwaad worden op mij;
integendeel, zij werden gedwongen van mij weg te vluchten vanwege

het teken van de verlossing dat zij zagen.

Na hen op de vlucht gejaagd te hebben, kwam ik weer terug tot mezelf, met een aanzienlijke dosis lijden.
Moge alles zijn voor de glorie van God.

BvdH 3 - 79 - 7 juni 1900 - Jezus draagt Luisa de sleutels van de Gerechtigheid over en geeft haar een Licht om haar te onthullen.

Als ik leed, leek het dat dit lijden een zachte ketting was die mijn goede Jezus bijna voortdurend deed komen. En het leek me dat die pijnen Jezus opriepen om meer bitterheid in mij uit te storten.

Als Hij kwam, nam Hij me nu eens in zijn armen om me kracht te geven, dan weer stortte Hij iets in mij uit.

Af en toe zei ik Hem echter: “Heer, nu ik binnen in mij een deel van uw pijnen voel, smee ik U mij tevreden te stellen, zoals ik gisteren zei, door mij minstens de helft te geven van het voedsel voor de mens”.

En Hij: “Mijn dochter, om je tevreden te stellen overhandig ik je de sleutels van de Gerechtigheid en het inzicht dat het absoluut noodzakelijk het is om de mens te straffen.
En doe hiermee wat je het liefste doet. Ben je nu tevreden?”

Toen ik Hem dit hoorde zeggen was ik getroost en ik zei bij mezelf: “Als ik het kon bepalen, zou ik, helemaal niemand kastijden”.

Maar hoe verdween die illusie toen de gezegende Jezus me een sleutel gaf en me binnen voerde in het centrum van een Licht. Kijkend binnen in dat Licht, kon ik al de eigenschappen van God zien. Ik kon ook de gerechtigheid zien. O, hoe geordend is alles in God!

Als de Gerechtigheid straft is dat vanuit de orde. En als zij niet straft, is dat niet in harmonie met de andere eigenschappen.

Dus zag ik me zelf als een ellendige worm midden in het Licht. Want als ik de loop der Gerechtigheid wilde belemmeren, verstoorde ik die orde en zou ik de mensen schade toebrengen

Ik begreep immers dat Gerechtigheid voor hen zuivere Liefde betekent.

Ik voelde me erg verward en in verlegenheid gebracht
En om dit kwijt te geraken zei ik tot onze Heer: “Door dit Licht waarmee U me omgaf, zag ik dingen helemaal anders.
En als U het aan mij overlaat doe ik het slechter dan U.

Daarom aanvaard ik deze kennis niet en ik doe afstand van de sleutel van de gerechtigheid. Wat ik aanvaard en wil is dat U me laat lijden en de mensen spaart. Voor het overige wil ik er niets over weten”.

Jezus glimlachte om mijn woorden en Hij zei:

“Je wil wel van de sleutels van de gerechtigheid van af geraken.
zonder te redeneren.

Je zet Mij wel onder meer druk door Mij deze twee dingen te zeggen:
- laat me lijden en
- spaar hen”.

En ik: “Heer, het is niet dat ik niet redelijk wil zijn.
Om gerechtigheid toe te passen is uw taak, niet de mijne.
Mijn taak is slachtoffer te zijn. Doet U daarom uw taak
en ik doe de mijne, nietwaar, mijn lieve Jezus?”
En als om zijn goedkeuring te tonen verdween Hij.

BvdH 3 - 80 - 10 juni 1900 - De taak van slachtoffer. Kastijdingen.
--

Het lijkt of de aanbiddelijke Jezus de Gerechtigheid blijft halveren door een beetje in mij uit te storten en de rest over de mensen.
Vooral deze morgen, toen ik bij Jezus was, werd mijn ziel gekweld toen ik zag hoe zijn liefdevol Hart gefolterd werd door de kastijding van de mensen.

Zijn lijden was zo erg dat Hij niets anders deed dan voortdurend kreunen. Hij had een zware doornenkroon op zijn hoofd, helemaal verzonken in zijn vlees, zodat zijn hoofd één en al doorn was.

Om zijn lijden een beetje te verlichten zei ik: “Zeg me toch eens, mijn hoogste Goed, wat is het, dat U zoveel doet lijden?

Sta mij toe deze doornen te verwijderen die U niet weinig kwellen!”
Maar Jezus antwoordde niet
Nog erger: Hij luisterde niet eens naar wat ik zei.

Dus begon ik die doornen één voor één te verwijderen en bracht die dan aan op mijn hoofd.
Welnu, terwijl ik dit deed, zag ik ergens ver weg een aardbeving die een slachtpartij onder de bevolking aanrichtte.
Toen ging Jezus van mij weg en ik kwam weer terug tot mezelf.
Maar ik was zeer erg gekweld door de gedachte aan het lijden van Jezus en de tragedies bij de mensen in hun ellende.

BvdH 3 - 81 - 12 juni 1900 - De gehoorzaamheid doet Luisa aan Jezus vragen haar te laten lijden om kastijdingen te voorkomen.
--

Deze morgen toen mijn lieve Jezus kwam begon ik te spreken:
“Heer, wat doet U?” Ik denk dat U te ver gaat met de Gerechtigheid”.

Ik wilde verder spreken om de menselijke ellende te verontschuldigen, legde **Jezus** me het zwijgen op met de woorden:
“Wees kalm, als je wil dat Ik bij jou blijf
Kom, kus Mij en aanbid Mij zoals gewoonlijk in al mijn lijdende ledematen”.

Dus begon ik bij zijn Hoofd en dan één voor één de andere ledematen. O, hoeveel diepe wonden in dat allerheiligste Lichaam. Het boezemde afschuw in, alleen al bij de aanblik.
van zodra ik ermee ophield verdween Hij.
Hij liet me achter met zeer weinig lijden en met de angst:
- wie weet wat Hij de mensen zal aandoen!
Omdat Hij zich niet verwaardigde zijn bitterheid in mij uit te storten!

Even daarna kwam mijn biechtvader en ik vertelde hem wat ik net heb gezegd. Hij zei: “Als je vandaag je meditatie doet, moet je enkel uit gehoorzaamheid, Hem vragen dat je de kruisiging mag ondergaan en dat Hij ophoudt met de geselingen”.

Dus, toen ik mijn meditatie deed, vroeg ik Hem wat de gehoorzaamheid me had opgedragen. Hij liet zich maar heel even

zien, maar zonder aandacht aan mij te besteden.

integendeel,

- of Hij stond met zijn rug naar de mensen
- of Hij sliep zodat Hij niet door mij kon worden lastig gevallen.

En zelfs toen ik me voelde sterven,

bekommerde Hij zich niet om mijn gehoorzaamheid.

Dus raapte ik al mijn moed bij elkaar en vol vertrouwen in de heilige gehoorzaamheid raakte ik een arm aan om Hem wakker te schudden I

ik zei: “Heer, wat doet U nu?

Is dit nu uw liefde voor uw zo geliefde deugd van gehoorzaamheid!

Is dit nu de lof die U zo dikwijls gebracht heeft aan deze deugd!

Is dit nu de eer die U zo kwistig hebt uitgestort,

zodat U zei

- dat U geroerd was en niet kon weerstaan aan de deugd van gehoorzaamheid en

- dat U zich onderworpen voelde aan de ziel die zich overgeeft aan deze deugd?

En nu lijkt het of het U niet aangaat dat ik gehoorzaam!”

Terwijl ik dit en nog andere dingen zei,

– het zou te ver voeren als ik het zou opschrijven, verroerde de gezegende Jezus zich.

Alsof Hij plotseling een zeer hevige pijn kreeg,

barstte Hij in tranen uit en snikkend zei Hij:

“Ik wil ook helemaal geen geselingen, maar het is de Gerechtigheid die Mij bijna met geweld dwingt.

Maar met jouw woorden raak je Mij tot in de ziel.

En je beroert een snaar die te gevoelig is en zo geliefd is door Mij, dat Ik geen andere eretitel wens dan gehoorzaamheid.

Welnu, om je te tonen dat Ik me wel degelijk bekommer om jouw gehoorzaamheid, wil Ik je, ondanks het feit dat mijn Gerechtigheid Mij dwingt om het niet te doen, laten delen in de pijnen van het kruis”.

Intussen verdween Hij,

- mij tevreden achterlatend omdat Hij me liet gehoorzamen en

- met verdriet in mijn ziel, alsof ik de oorzaak was geweest dat de

Heer weende om mijn lijden.
Ach. Heer, ik smeeek U, vergeef me.

BvdH 3 - 82 - 14 juni 1900 - De effekten van het kruis.

Ik leed een beetje. Mijn aanbiddelijke Jezus had bij zijn komst medelijden met mij en **Hij zei**: “Mijn dochter, waarom lijd je zoveel? Laat Mij je wat verlichting brengen”.

Hoewel Jezus meer leed dan ik, gaf Hij me een kus en als de gekruisigde, bracht Hij me buiten mezelf.
Hij legde mijn handen en voeten op de Zijne, terwijl mijn hoofd steunde op zijn Hoofd en het Zijne op dat van mij.

Wat was ik tevreden in die houding!
Hoewel de spijkers en de doornen van Jezus mij pijn deden, gaven die pijnen me toch vreugde, omdat zij werden geleden voor mijn Geliefde. Ik zou eigenlijk hebben gewild dat die erger werden.

Ook Jezus leek tevreden met mij en Hij hield me dicht tegen Zich aan in die houding. Het leek of Jezus me verkwikte en of ik voor Hem een verkwikking was.

Toen veranderden wij van houding en toen wij mijn biechtvader zagen smeekte ik Hem direct om in zijn behoeften te voorzien.
En ik vroeg de Heer zich te verwaardigen om mijn biechtvader te laten horen hoe zoet en lieflijk de stem van de Heer is.

Om me tevreden te stellen richtte Jezus zich naar hem.

En **Hij sprak over het kruis**:

“Het kruis

- neemt de Godheid op in de ziel,
- doet haar gelijken op mijn Mensheid en
- vermenigvuldigt mijn eigen werken in haar”.

Nadien gingen wij nog wat rond en wij zagen:
oh, zovele smartelijke taferelen die de ziel als het ware doorboorden!

Wij zagen de ernstige ongerechtigheid van de mensen,
- die zich zelfs voor de Gerechtigheid niet inhouden.
Integendeel, zij gaan nog heviger tekeer,
- alsof ze de Wonden willen vermenigvuldigen.
En we zagen de grote ellende die ze zichzelf aandoen.

Zeer bedroefd, trokken wij ons terug..
Jezus verdween en ik kwam terug tot mezelf.

BvdH 3 - 83 - 17 juni 1900 - In God zijn is in vrede zijn.

Deze morgen kwam de gezegende Jezus niet.
En ik begon binnenin een beetje onrustig te worden over het feit dat Hij niet kwam. Toen Hij kwam zei Hij: “Mijn dochter,
- in God zijn, is hetzelfde als
- de grenzen van de vrede niet overschrijden.

Dus als je merkt dat je een beetje onrustig wordt,
is dat een teken dat je iets van God verwijderd geraakt.

In Hem verblijven en niet volmaakt in vrede zijn, kan niet samen gaan.
Meer nog, vrede is onbegrensd.
Nog sterker, alles wat God toebehoort is één en al vrede”.

Toen voegde Hij er aan toe: “Weet je niet dat ontbering goed doet aan de ziel, zoals de winter aan de planten
Deze vormen dan diepere wortels. De winter sterkt hen en zorgt ervoor dat ze opnieuw groen worden en in mei bloeien.”

Hierna bracht Hij me buiten mezelf.
Nadat ik verschillende noden bij Hem aanbeval, ging Hij van me weg.
Ik bevond me terug in mezelf, met een verlangen om altijd in God te blijven en zo altijd in vrede te leven.

BvdH 3 - 84 - 18 juni 1900 - De hele Schepping verwijst naar de Liefde van God. Het gewonde Lichaam van Jezus verwijst naar de naastenliefde.
--

Jezus kwam nog steeds niet. Ik probeerde dan het mysterie van de geseling te overwegen. Terwijl ik dit deed, zag ik heel eventjes de gezegende Jezus één en al Wonde en vol stromend Bloed.

Hij zei me: “Mijn dochter,
de hele hemel en de hele schepping verwijst naar de liefde van God.
Mijn verwonde lichaam verwijst naar de naastenliefde.
Ik vormde één geheel van twee naturen:
- mijn Mensheid verenigd met mijn Godheid.

Ik maakte hen onafscheidelijk. Ik moest immers
- niet enkel de Goddelijke Gerechtigheid voldoening geven,
- maar ook de redding van de mensen bewerkstelligen.

En opdat iedereen deze verplichting van:
- de liefde tot God en
- de liefde tot de naaste,
op zich zou nemen, maakte Ik er niet enkel één geheel van.
Ik maakte dit tot een goddelijk Voorschrift.

Aldus spreken mijn Wonden en mijn Bloed,
als even zovele tongen, die iedereen onderrichten:
- elkaar te beminnen en
- te zorgen voor de redding van de anderen”.

Nadien zag Hij er wat droeviger uit en **Hij zei:**
“Welke meedogenloze tiran is de Liefde voor Mij !

Het gehele verloop van mijn sterfelijk Leven was één voortdurende
offergave, tot de dood toe, leeggebloed aan een kruis.
En Ik gaf Mezelf als een eeuwig slachtoffer
in het sacrament van de Eucharistie.

En dat niet alleen, Ik heb ook nog al mijn geliefde ledematen?
die als slachtoffer een leven leiden van voortdurend lijden,
- ten bate van de redding van de zielen.

Uit velen heb Ik precies jou gekozen om slachtoffer te blijven uit Liefde
voor Mij en de mensen. Ach ja, mijn Hart vindt geen rust als het geen

zielen vindt. En de mens ... hoe antwoordt hij Mij?
Met de allergrootste ondankbaarheid!”
Toen Hij dit gezegd had, verdween Hij.

BvdH 3 - 85 - 20 juni 1900 - De meest volmaakte nederigheid geeft de meest intieme vereniging van God en de ziel.
--

Deze morgen toen ik buiten mezelf was, kon ik mijn hoogste Goed niet vinden. Ik keek overal rond op zoek naar Hem
Toen ik zo moe werd dat ik bijna het bewustzijn verloor,
voelde ik dat Hij van achter mij, mijn schouder ondersteunde.

Dus strekte ik mijn arm en trok Hem naar voor en ik zei: “Mijn liefste, U weet dat ik niet zonder U kan en toch laat U me zo lang wachten. U bent dan ook de oorzaak dat ik het bewustzijn bijna verlies.

Vertel me tenminste wat de reden hiervan is.
Hoe heb ik U beledigd dat U me onderwerpt:
- aan zulke wrede kwellingen,
- aan zo’n pijnlijk martelaarschap?
Want het moeten missen van U is zo!

Jezus onderbrak me en Hij zei: “Mijn dochter, mijn dochter, voeg toch niet nog meer kwellingen toe aan mijn Hart.
Het is vervuld van bitterheid. Het levert een voortdurende strijd levert vanwege het geweld waaraan Ik voortdurend wordt blootgesteld.

De ongerechtigheid van de mensen oefent geweld op Mij uit.
Zij roepen de Gerechtigheid over zich zelf af
en zij dwingen Mij om hen te kastijden
De Gerechtigheid is in een voortdurend gevecht met de Liefde die Ik voor de mensen heb.
Dit kwelt mijn Hart zo pijnlijk, dat dit Mij voortdurend doet sterven.

Je oefent geweld uit op Mij omdat je niet rustig blijft wanneer Ik kom.
omdat je de kastijdingen kent die Ik verspreid. Jij forceert Mij, je oefent geweld op Mij uit en je wil niet dat Ik bestraf.

Ik weet dat je niet anders kan handelen in mijn aanwezigheid
Daarom kom Ik niet. Dan vermijd ik dat mijn Hart nog een heviger
gevecht moet leveren.

Wil Mij daarom niet forceren om nu te komen
Laat Mij mijn woede uiten en vermeerder mijn pijnen niet door jouw
spreken.

Voor het overige wil Ik niet dat je er over nadenkt
De volmaaktste, de meest verheven nederigheid bestaat in:

- het loslaten van het begrijpen en
- geen discussie te voeren over het hoe en waarom,
- het zichzelf loslaten in het eigen 'niets-zijn'.

Wanneer de ziel dit doet, dan, zonder het te beseffen,
voelt zij zich opgenomen in God.

Dit brengt in de ziel de intiemste vereniging teweeg,
- de volmaaktste liefde voor zijn hoogste Goed.

Dit is echter een zeer groot geschenk voor de ziel.

Door haar eigen begrijpen los te laten,

- zal zij immers 'goddelijk begrijpen.

Door iedere discussie over zichzelf los te laten

- of ze koud of warm is,
 - of de dingen die haar overkomen haar bevallen of niet,
- zal zij een taal gaan spreken die totaal hemels en goddelijk is.

Bovendien geeft de nederigheid de ziel een veiligheid.

Dit wil zeggen de ziel, gewikkeld in het kleed van veiligheid,

- in haar diepste wezen kalm blijft en
 - zich in alles mooier maakt,
- om haar dierbaarste en geliefde Jezus te behagen”.

Hoe verbaasd liet Hij me achter door zo te spreken.

Ik had geen woorden om Hem te antwoorden.

Na een ogenblikje verdween Hij.

En ik bevond ik terug in mezelf.

Ik was kalm ja, maar zeer diep bedroefd:

- Op de eerste plaats vanwege het verdriet en de strijd waarin mijn Jezus verweekeld was
- Ten tweede uit angst dat Hij niet zou komen.

Wie kan dit verdragen!

Hoe zal ik mezelf kunnen verdragen in zijn afwezigheid?

Ach, Heer, geef me de kracht om dit zo harde martelaarschap uit te houden, zo onverdraaglijk als het is voor mijn arme ziel.

Ondanks alles, zeg wat U maar wil.

Ik zal echter geen middel onbenut laten,

- ik zal alle wegen bewandelen, alle listen gebruiken £
om U ertoe te bewegen om te komen.

BvdH 3 - 86 - 24 juni 1900 - Het Kruis is voedsel voor de Nederigheid.

Na een paar dagen van het missen van Jezus.

Ik zag hoogstens een schaduw of een flits van Hem.

Ik had het gevoel dat al mijn vermogens ingeslapen waren,
zodat ik zelf niet kon begrijpen wat er gebeurde in mijn binnenste.

In my sleeping state, only one pain remained awake in my soul, and it was the knowledge that a man experiences who loses his sight or all of his riches while he sleeps. That wretched man can neither grieve, nor defend himself, nor take any steps to free himself from his misery.
Poor man

In deze slaaptoestand was er maar één pijn in mijn binnenste duidelijk. Het was de kennis die een man heeft, die terwijl hij slaapt, het zicht verliest of al zijn rijkdommen.

Zo'n ongelukkig iemand kan

- niet treuren,
- noch zich verdedigen,
- noch middelen benutten om zich te bevrijden van zijn ongeluk.
Sukkelaar, in wat voor meelijwekkende toestand bevindt hij zich!
Maar wat is de oorzaak hiervan? Zijn slaap.

Want als hij wakker was geweest zou hij zeker geweten hebben hoe zich te verdedigen tegen zijn ongeluk.

Dit is mijn ellendige toestand.

Het is me zelfs niet gegeven een klacht te uiten of een verzuchting of een traan te laten, omdat ik het zicht verloren heb op Degene die

- geheel mijn liefde is,
- heel mijn heil, en
- die al mijn tevredenheid uitmaakt.

Het komt mij voor dat Hij me in slaap laat vallen,

- om me niet te laten lijden onder zijn afwezigheid,
- en dan van me weg gaat.

Ach Heer, maakt U me zelf terug wakker.

dan kan ik mijn ellende zien en weet ik tenminste wat mij ontnomen is!

In deze toestand hoorde ik vanuit mijn binnenste mijn gezegende Jezus onophoudelijk kreunen. Dat gekreun raakte pijnlijk mijn oor.

Toen ik wat helderder werd, zei ik: “Mijn enige Goed, door uw gekreun merk ik in welke pijnlijke toestand U zich bevindt. Dat komt omdat U alleen wilt lijden en mij niet wil laten delen in uw pijnen.

Erger nog, om mij niet in uw gezelschap te hebben, laat U me in slaap vallen en U laat me alleen zonder me ook maar iets te laten begrijpen. Ik begrijp waarom dit alles gebeurt: zo bent U vrijer om te kastijden.

Maar, o alstublieft, heb medelijden met mij, want ik ben blind zonder U. En het is altijd goed om in alle omstandigheden iemand te hebben - die U gezelschap wil houden.

- om uw gemoed te luchten
- om uw woede te kalmeren.

In feite bent U nu vastbesloten en U gaat kastijden.

Maar als U uw evenbeeld ziet omkomen van ellende, zat U nog meer kreunen dan nu.

En wellicht zal U me zeggen: “Ach,

- als je ijveriger geprobeerd had Mij te behagen,
 - als je de pijnen van de mensen op jou had genomen,
- zou Ik mijn eigen ledematen niet zo zien lijden”.

Is het niet zo, mijn zeer geduldige Jezus?

O, alstublieft, ontlast U zelf een beetje en laat mij lijden in Uw plaats”.

Terwijl ik dit zei kreunde Hij onophoudelijk,
- alsof Hij bijna beklaagd wilde worden en ontlast.
Maar Hij wilde deze opluchting bijna afdwingen.

Welnu, na mijn onbescheiden aanhouden, bracht Hij zijn
vastgespijkerde handen en voeten in mijn binnenste.
En Hij liet mij een beetje delen in zijn pijnen.

Hierna verminderde zijn kreunen een beetje en **Hij zei** :
“Mijn dochter, deze droevige tijden dwingen mij hiertoe.
De mensen worden immers zo brutaal en hoogmoedig,
dat iedereen denkt dat hij zijn eigen God is.
En als Ik de geselingen niet zendt, zou Ik hun zielen schaden
Enkel het kruis is immers voedsel voor de nederigheid.

Dus als ik dit niet doe,
dan zou Ik zelf veroorzaken dat zij de middelen missen
- om vernederd te worden en
- om zich los te maken van hun vreemde krankzinnigheid.
Hoewel de meerderheid van hen Mij zelfs nog meer beledigt.

Maar Ik doe dit als een vader,
- die het brood breekt voor allen die gevoed moeten worden,
- brood dat sommigen van zijn kinderen niet willen eten.
Sterker nog, zij gebruiken het om het in hun vaders gezicht te gooien.

Wat heeft de arme vader verkeerd gedaan? Dat ben Ik.
Daarom, heb medelijden met Mij in mijn verdriet”.

Na dit gezegd te hebben verdween Hij
Hij liet mij half wakker en half slapend, niet wetend
- of ik helemaal wakker moet worden
- of ik terug moet gaan slapen.

BvdH 3 - 87 - 27 juni 1900 - De ziel moet zichzelf in Jezus erkennen, niet in zichzelf.
--

Ik blijf slaperig. Deze morgen was ik een paar minuten helder en ik besepte mijn ellendige toestand. Ik voelde de bitterheid mijn hoogste

en enig Goed te moeten missen. Ik kon alleen een paar tranen wegpinken en ik zei Hem:

“Mijn altijd goede Jezus, waarom komt U niet?

Dit kunt U toch niet doen: een ziel kwetsen en haar dan verlaten.

En nog erger: haar niet laten weten wat U doet en haar in slaap laten vallen. Alstublieft, kom, laat me toch niet zolang wachten.

Terwijl ik dit en nog meer nonsens zei, kwam Hij onmiddellijk.

En Hij bracht me buiten mezelf.

Ik wilde Hem spreken over mijn armzalige toestand, maar Jezus legde me het zwijgen op en Hij zei:

“Mijn dochter, wat Ik van je verlang is,

- dat je niet langer jezelf herkent in jezelf, maar

- dat jezelf alleen herkent in Mij.

Dus zal je je niet langer jezelf herinneren en ook niet jezelf herkennen.

Je zal je Mij herinneren en jezelf niet herkennend, zal je enkel Mij herkennen.

Naargelang je jezelf zult vergeten en negeren,

- zal je Mij beter leren kennen en

- zal je jezelf alleen herkennen in Mij.

Als je dit alles eenmaal gedaan hebt,

- zal je niet langer denken met jouw geest, maar met de Mijne.

Je zal

- niet kijken met jouw ogen,

- niet spreken met jouw mond.

Jouw hart zal niet kloppen,

jouw handen zullen niet werken,

jouw voeten zullen niet lopen.

Je zult

- kijken met mijn ogen,

- spreken met mijn mond,

Mijn hart zal in het jouwe kloppen.

Je zal werken met mijn Handen, lopen met mijn Voeten.

Om dit te laten gebeuren, dat betekent, om zichzelf alleen te herkennen in God, moet de ziel

- naar haar oorsprong gaan en terugkeren naar haar begin: God,

uit wie ze ontstond.

– en alles van zichzelf laten overeenstemmen met haar Schepper.

En alles wat ze van zichzelf vasthoudt en niet overeenstemt met hoe ze begon, moet ze teniet doen en tot niets herleiden.

Alleen op deze wijze, ontdaan van zichzelf,

- kan ze terugkeren naar haar oorsprong,
- kan ze zich alleen in God herkennen en
- kan ze werkzaam zijn volgens het doel waarvoor ze werd geschapen.

Daarom moet de ziel om volledig gelijkvormig te worden aan Mij, zich één maken met Mij, onafscheidbaar van Mij.

Toen Hij dit zei zag ik de vreselijke kastijding van planten die afsterven en wat daarna zou volgen.

Ik kon enkel zeggen:

“Ach Heer, hoe moeten die arme mensen verder!”

En alsof Hij niet wilde luisteren verdween Hij in een oogwenk.

Wie kan de bitterheid van mijn ziel beschrijven, toen ik tot mezelf kwam en geen kans had gehad Hem ook maar een woord te zeggen

- over mezelf en mijn naaste en
 - over mijn neiging in slaap te vallen,
- zonder mij te kunnen ertegen verzetten.

BvdH 3 - 88 - 28 juni 1900 - De kastijdingen van dit ogenblik zijn niets anders dan de voorbereiding voor toekomstige kastijdingen.

Deze morgen was ik zeer bedroefd over het weg blijven van mijn lieve Jezus. Ik zag Hem heel eventjes en Hij zei: “Mijn dochter, hoe velen zullen ontmaskerd worden in deze tijden van kastijdingen. In feite zijn de huidige kastijdingen enkel de voorbereidingen voor al de kastijdingen die Ik je in de loop van het afgelopen jaar heb getoond”.

Toen Hij dit zei dacht ik: “Als de Heer zo doorgaat dat:

- Hij niet komt omdat Hij wil straffen, en
 - Hij zijn pijnen niet met mij wil delen en
 - Hij mij op zo’n ongewone manier behandelt,
- wie is in staat dat te verdragen?

Wie zal me de kracht geven om deze toestand vol te houden?”

Jezus beantwoordde mijn gedachte en Hij zei vol mededogen:

“Zou je willen dat Ik je eventjes onthef van je taak als slachtofferziel en je die later weer teruggeef?”

Toen Hij dit zei voelde ik me zo verward en bitter

- want het leek me of de Heer me met dat voorstel van zich af duwde, dat ik geen ja of nee kon zeggen.

En ik hoorde ook niet wat de gehoorzaamheid me vroeg.

Zonder mijn woorden af te wachten, verliet Hij me.

En ik bleef achter alsof een spijker in mijn hart was geslagen, denkend dat Jezus me afwees.

De pijn was zo groot dat ik alleen maar bittere tranen weende.

BvdH 3 - 89 - 29 juni 1900 - Jezus en Luisa verkwikken elkaar.

Daar ik vol bitterheid bleef, kwam mijn aanbiddelijke Jezus omdat Hij medelijden met me had. En Hij ondersteunde me in zijn armen.

Hij bracht me buiten mezelf.

En ik merkte ik dat er overal diepe stilte heerste, droefheid en rouw.

De mensen zo te zien maakten zo’n indruk op mijn ziel, dat het mijn hart bekleemde.

Toen zei de gezegende Jezus alsof Hij mij apart nam:

“Mijn dochter, laten we wat ons bedroeft even terzijde laten en laat ons elkaar verkwikken”.

Terwijl Hij dit zei, begon Hij me te liefkozen en te kussen

Maar mijn verwarring was zo groot dat ik die kussen en liefkozingen niet durfde te beantwoorden.

En Hij vervolgde: “Wat is dat nu? Ik verkwik je met kussen en

liefkozingen en jij wil Mij niet verkwikken door die te beantwoorden?”
Daarna voelde ik zoveel vertrouwen dat ik zijn Liefde beantwoordde.
Tterwijl ik dit deed, verdween Hij.

BvdH 3 - 90 - 2 juli 1900 – Luisa hield een kastijding tegen door haar lijden.

Ik bleef vol bitterheid en bedroefd, bijna versuft.
Deze morgen kwam Hij helemaal niet.
Mijn biechtvader kwam en drong aan op de kruisiging.

Aanvankelijk stemde de gezegende Jezus hier niet mee in.
Maar nadat ik Hem smeekte mij te laten gehoorzamen, liet Hij zich eventjes zien en Hij zei:

“Wat wil je? Waarom wil je Mij geweld aandoen, wanneer het zo noodzakelijk is de mensen te kastijden?”

En ik zei: “Heer, niet ik, maar de gehoorzaamheid wil het zo”.

En Hij: “Welaan dan, omdat het de gehoorzaamheid is,
wil Ik je laten delen in mijn kruisiging.

En tegelijkertijd wil Ik Mezelf een beetje verkwikken”.

Bij deze woorden liet Hij me delen in de pijnen van het kruis
Terwijl ik leed, kwam Jezus dicht bij me en het leek me dat Hij zich verkwikte.

Terwijl ik zo bij Hem was, wees Hij op een pikzwarte wolk die naderde
en terreur en angst verwekte, enkel reeds bij het zien ervan.

Iedereen zei: “Deze keer sterven we”.

Terwijl iedereen doodsbang was verscheen er tussen mij en Jezus
een stralend Kruis dat bewoog in de richting van die storm en die
storm grotendeels verdreef, zodat de mensen leken te kalmeren.

Ik kan het niet zeker zeggen, maar het leek me een orkaan begeleid
door onweer en hagel, zo hevig dat die de kracht had hele fabrieken
weg te vagen

Het Kruis dat die orkaan grotendeels verdreef leek mijn geringe lijden te zijn, dat Jezus met mij had gedeeld. Moge de Heer gezegend zijn en moge alles zijn voor zijn eer en glorie.

BvdH 3 - 91 - 3 juli 1900 - Kastijdingen door besmettelijke en dodelijke ziekten.
--

Na de Communie deze morgen zei ik, van zodra ik mijn aanbiddelijke Jezus zag:

“Mijn geliefde Heer, waarom zendt U zo veel kastijdingen?
Waarom wilt U deze keer, om de een of andere reden niet kalmeren?
Het lijkt wel of alle middelen hebben gefaald:
- zowel het gebed als mijn woorden:
‘Heer, stort uw bitterheid over mij uit.’

Ach, het is nooit uw gebruikelijke manier van handelen geweest!”
Terwijl ik dit zei, onderbrak de gezegende Jezus mij
En **Hij antwoordde**: “Mijn dochter, toch zijn de kastijdingen die Ik overzend niets, vergeleken bij deze die Ik voorbereid heb.
Dus kwel jezelf hiermee niet.
Zij zijn immers geen aanleiding tot grote droefheid”.

Toen Hij dit zei zag ik voor mij vele mensen met besmettelijke ziekten die stervende waren. Overmand door afgrijzen, zei ik Hem:
“Ach Heer, dat is nu wat we nodig hebben! Wat doet U? Wat doet U?
Als U dit wil doen ,neem mij dan weg van deze aarde.
Mijn hart kan zulke droevige taferelen immers niet verdragen.

Bovendien, wie kan deze toestand waarin U me voortdurend brengt verdragen: dat U niet komt, of maar heel kort.
En dat is niet het enige : U laat me versuft en slaperig achter, zodat ik niets meer kan begrijpen. Toch zei U, dat U me zo wilde achterlaten tot U een beetje kwijt was van uw woede.
Maar nu stapelt U woede op woede.
En het lijkt me dat het voorlopig nog niet voorbij is.
Arme ik, arme ik!

Wie zal me de kracht geven om deze toestand te blijven verdragen!
Wie is in staat dit te verduren!”

Mijn droefheid kwam naar buiten en Jezus kreeg medelijden .
Hij zei: “Mijn dochter, maak je niet bezorgd over je slaperigheid.
Dit betekent dat Ik jou in dezelfde toestand heb gebracht als Ik ben bij
de mensen: alsof Ik hen niet hoor of zie.
Kortom weet je nog wat Ik laatst zei:
“Wil je dat Ik je rol van slachtofferziel opschort?”

En ik: “Heer, de gehoorzaamheid wil niet dat ik deze opschorting
aanvaard”.

En Hij: “Welaan dan, wat wil je van Mij? Wees kalm en gehoorzaam”.

Stel je voor hoe verdrietig ik achterbleef!
En niet enkel dat! Het leek of mijn innerlijke krachten zo overmand
werden door slaap dat ik leef zonder te leven.
Ach Heer, heb medelijden met mij! Laat me niet in de steek in zulk
een meelijwekkende en droevige toestand!

BvdH 3 - 92 - 9 juli 1900 - Niet alleen vóór God leven, maar in God.

Dezelfde toestand blijft duren en misschien zelfs nog slechter.
En als Hij Zich soms laat zien, zie ik slechts schaduw en flitsen en
bijna altijd in stilte.

Deze morgen op het toppunt van ellende en sufheid vanwege die
voortdurende slaap, liet Hij zich heel even zien en Hij zei:
“Moed, mijn dochter, de ziel die Mij echt toebehoort moet niet alleen
vóór God leven maar in God.
Tracht jij in ieder geval te leven in Mij, want in Mij vind je de
voedingsbodem voor alle deugden.

En als je daar tussenin loopt, zal je hun geur zo overvloedig
opsnuiven dat je verzadigd wordt.
En jijzelf zal niets anders doen dan licht en hemelse geur afgeven.

In Mij leven is immers de ware deugd.

Zij heeft het vermogen

- om de ziel dezelfde gestalte te geven als de goddelijke Persoon waarin zij verblijft en

- om haar te transformeren in dezelfde goddelijke deugden waarmee zij zichzelf voedt”.

Hierna verdween Hij als in een flits en toen ik die flits probeerde te volgen bevond mijn ziel zich buiten zichzelf.

Maar Hij was al ontsnapt.

En het was me niet gegeven om Hem te vinden.

Vol bitterheid zag ik vreselijke hagelbuien, die grote verwoesting hadden aangericht; en bliksemflitsen die brand leken te hebben veroorzaakt en andere dingen die voorbereid waren.

Toen ik dit had gezien bevond ik me weer in mezelf, verdrietiger dan tevoren.

BvdH 3 - 93 - 10 juli 1900 - Het verschil tussen leven vóór God en leven ín God.

Terwijl ik nog steeds in verwarring leefde, toonde Hij zich in een flits. Hij gaf me te verstaan dat ik niet alles opgeschreven had wat Hij me de dag ervoor had gezegd:

nl. dat de ziel niet alleen voor God moet leven, maar in God.

Dus herhaalde de gezegende Jezus

wat het verschil is tussen leven voor God en leven in God:

“Als de ziel leeft vóór God kan zij onderhevig zijn aan:

- verwarring, bitterheid, labiliteit,

- de zwaarte van hartstochten,

betrokken raken bij aardse aangelegenheden.

Maar *leven in God* – nee dat is iets heel anders. Het belangrijkste voor iemand die wil gaan verblijven in een ander,(in God),

is immers dat hij alles loslaat wat hem toebehoort,
- dat hij zich ontdoet van alles,
- dat hij ook zijn eigen hartstochten opgeeft,
in één woord,
- dat hij alles loslaat om alles in God te vinden.

Welnu, als de ziel zich niet alleen ontdoet van uiterlijke zaken
Maar zich ook innerlijk van alles ontdoet,
dan zal ze binnen kunnen gaan in de smalle deur van mijn Hart
om in Mij te leven
- op mijn manier en
- vanuit mijn eigen Leven.

Zelfs hoewel mijn Hart onmetelijk is zodat het geen grenzen kent,
is haar deur eigenlijk echter buitengewoon smal
En enkel iemand die zich van alles heeft ontdaan kan er binnengaan.

En terecht.! Ik ben immers de Allerheiligste.
Ik zal nooit iemand toelaten om in Mij te leven,
- die buiten mijn heiligheid leeft.
Daarom, mijn dochter, tracht in Mij te leven.
En je zal nu al het paradijs bezitten”.

Wie kan zeggen hoeveel ik begreep van dit Leven in God?
Toen verdween Hij, en ik bleef achter in dezelfde toestand.

BvdH 3 - 94 - 11 juli 1900 - Het lijden van Luisa zal de kastijdingen milderer.
--

Deze morgen, na de Communie was ik nog steeds in dezelfde staat
van verwardheid. En ik was alleen met mezelf.
Toen zag mijn aanbiddelijke **Jezus** in grote haast naar me toe komen
met de woorden:
“Mijn dochter, temper mijn woede een beetje, anders...!”
Erg geschrokken zei ik: “Wat wilt U dat ik doe om uw woede te
bedaren?” **En Hij**: “Door mijn Lijden binnenin jezelf te trekken zal je
mijn woede bedaren”.

Op dat ogenblik leek Hij door middel van een lichtstraal mijn biechtvader te roepen. En deze maakte me onmiddellijk duidelijk dat ik de kruisiging zou ondergaan.

De gezegende Jezus werkte onmiddellijk mee en ik werd betrokken in zoveel lijden dat ik, vanwege de intensiteit van de pijnen, mijn ziel uit mijn lichaam voelde gaan.

Toen ik dacht dat ik op het punt stond van mijn laatste adem uit te blazen en ik was tevreden dat Jezus mijn ziel zou ontvangen. ik zag echter dat mijn biechtvader mij opnieuw terug riep in mezelf door te zeggen: “genoeg, genoeg”.

Toen zei Jezus me: “De gehoorzaamheid roept je”.

En ik: “Ach Heer, ik wil zo graag komen”

En Jezus: Wat kan Ik doen? De gehoorzaamheid blijft je roepen”.

En dus leek het of deze nieuwe gehoorzaamheid niet toestond dat het lijden door zou gaan.

Het is voor mij inderdaad een wrede gehoorzaamheid, omdat ik in het zicht van de haven was en er buiten werd gezet, om terug verder te varen.

Nadien had ik, zelfs al bleef ik al lijdend achter, niet langer het gevoel dat ik op het punt stond te sterven.

Mijn welwillende Heer vervolgde:

“Mijn dochter, als je vandaag mijn woede niet getemperd had, was het zo ver gekomen dat Ik niet alleen planten had vernietigd, maar ook mensen.

En als je biechtvader zelfs niet had ingegrepen door mijn Lijden op jou over te dragen, had Ik zelfs met hem geen rekening gehouden.

Het is waar dat kastijdingen nodig zijn, maar af en toe, als mijn woede toeneemt, is het noodzakelijk dat je die kalmeert.

Hoeveel meer geselingen, mijn dochter, zou Ik anders toegebracht hebben”.

Terwijl Hij dit zei, leek het of ik Hem, totaal uitgeput hoorde kreunen:

“Mijn dochter...” of

“Mijn kinderen, arme kinderen van Me, wat zie Ik jullie in aantal afnemen”.

En tot mijn verbazing deed Hij me verstaan,
- dat Hij na een beetje gekalmeerd te zijn, zijn woede weer op liet komen om met de kastijding door te gaan.
- en dat dit alleen gediend had om niet te hevig te keer te gaan tegen de mensen.

“Ach Heer, word toch kalm.
En heb medelijden met degenen die U zelf ‘mijn kinderen’ noemt”

BvdH 3 - 95 - 14 juli 1900 - Het besluit om te kastijden is getekend...
--

Het komt me voor dat ik een paar dagen heb doorgebracht zonder die diepe slaap. Ik was enige tijd samen met de gezegende Jezus. En we hebben elkaar wat verfrissing bezorgd. Maar ik ben zo bang dat Hij me weer onderdompelt in die diepe slaap.

Deze morgen verfriste Hij me een beetje met melk die Hij vanuit zijn mond in mij liet overvloeien. En ik Hem verkwikte door de doornenkroon van zijn Hoofd te nemen en die in mijn hoofd te duwen.

Hierna **zei Hij zeer bedroefd**:

“Mijn dochter, het besluit om te kastijden is getekend.
Er blijft enkel nog het moment van de uitvoering te bepalen”.

BvdH 3 - 96 - 16 juli 1900 - Kastijdingen dienen voor het heil van de mensen.
--

Deze morgen kwam mijn aanbiddelijke Jezus niet. Na lang wachten kwam Hij en **Hij zei**: “Mijn dochter, het beste voor jou is je toe te vertrouwen aan Mij en aan mijn Wil. Hierdoor, zelfs als je die kastijdingen zou zien, zou je de vrede bewaren zonder verward te geraken. Ik ben immers de Vrede zelf.

En ik: “Ach Heer, U komt telkens weer met die kastijdingen. Kalmeer nu definitief en zendt geen geselingen meer. Bovendien wat dit betreft kan ik me niet toevertrouwen aan uw Wil”.

En Hij: “Ik kan niet kalmeren. Wat zou je zeggen als je iemand naakt zag die i.p.v. zijn naaktheid te bedekken bezig was zich te amuseren met sieraden terwijl de lichaamsdelen, die bedekking nodig hebben, naakt zouden blijven?”

En ik: “Ik zou het afschuwelijk vinden en het zeker afkeuren”.

En Hij: “Welnu, zo zijn de zielen.

Helemaal naakt, zijn ze niet meer in staat zich te bedekken.

Daarom is het nodig dat Ik hen straf, gesel en hen alles ontnem, zodat ze weer bij zinnen komen en de naaktheid van hun zielen beseffen. Want dat is belangrijker dan het lichaam.

En als Ik dit niet doe, zou Ik aandacht schenken aan de sieraden, zoals de persoon die je berispte. Dat zijn dingen die betrekking hebben op het lichaam en dan zou Ik geen aandacht besteden aan het meest wezenlijke: de ziel

Deze hebben zij herleid tot zo iets monsterlijks,
- zodat zij niet meer te herkennen is”.

Hierna kwam leek Hij een touwtje in zijn hand te hebben.

Hij deed dat om mijn hals en om de Zijne.

Hetzelfde deed Hij met het hart en de handen.

Hiermee leek Hij me vast te binden aan zijn Wil.

Toen Hij dit gedaan had, verdween Hij.

BvdH 3 - 97 - 17 juli 1900 - Luisa schenkt Jezus wat verlichting. Hij toont hoeveel kastijdingen Hij heeft ingehouden.
--

Na de Communie zag ik de gezegende Jezus niet zoals gewoonlijk. Toen, na lang wachten voelde ik hoe ik uit mezelf trad en ik vond Hem. Toen ik Hem zag **zei Hij:**

“Dochter, Ik wachtte om een beetje in jou te kunnen rusten, want Ik kan niet meer. O, alsjeblieft, schenk Mij wat verlichting!”

Om Hem tevreden te stellen, nam ik Hem onmiddellijk in mijn armen. En ik zag dat Hij een diepe wonde aan zijn schouder had, die medelijden en weerzin opwekte bij het zien ervan.

Hij rustte zo een tijdje. Na die korte rust zag ik dat die wonde bijna helemaal genezen was. Ik was vol verbazing en verbijstering.

Toen ik zag dat Hij een beetje hersteld was, vatte ik moed en ik zei:
“Gezegende Heer, mijn arm hart wordt gekweld door angst,

- dat U me niet meer bemint.

Ik vrees dat ik uw verontwaardiging heb gewekt en dat U daarom:

- niet zoveel komt als vroeger,

- uw bitterheid niet in me uitstort en

- mij niet meer geeft wat goed voor me is nl. lijden;

En door mij dit te onthouden, onthoudt U mij Uzelf.

Oh, alstublieft! Geef vrede aan een arm hart!

Zeg me, verzeker me, zweer dat U me bemint.

Bemint U mij nog altijd?”

En Hij: “Ja, ja, ja, Ik bemin je”.

En ik: “Hoe kan ik daar zeker van zijn? Wanneer je iemand echt liefhebt, geef je hem toch alles wat hij verlangt?

Maar ik zeg U:

- “Kastijd de mensen niet” en U kastijdt hen.

- “Stort uw bitterheid in mij” en U doet het niet.

Integendeel, het lijkt dat U deze keer echt te ver gaat.

Hoe kan ik vertrouwen op uw liefde voor mij?

En Hij: “Mijn dochter,

jij houdt alleen rekening met de kastijdingen die Ik zend.

Maar deze die Ik achterwege laat, laat je buiten beschouwing.

Hoeveel meer kastijdingen zou Ik hebben moeten zenden,

- hoeveel meer bloedbaden zouden er geweest zijn en

- hoeveel meer bloed zou er vergoten zijn,

als Ik geen acht geslagen had op degenen die Mij liefhebben

en die Ik bemin met een bijzondere Liefde?”

Hierna leek Jezus zijn weg te vervolgen naar de plaats waar mensen werden afgeslacht. Ik wilde Hem volgen maar dat was me niet toegelaten en tot mijn zeer grote verdriet bevond ik me terug in mijzelf.

BvdH 3 - 98 - 18 juli 1900 - De zonden van de mensen vallen op hen terug en zij veroorzaken hun ondergang.

Ik was in mijn gebruikelijke toestand. Ik zag mijn aanbiddelijke Jezus maar heel eventjes in mijn hart. Hij was zeer bedroefd. Ik zag ook vele mensen die veel zonden begingen.

Deze zonden kwamen op mij af en verwonden mijn geliefde Jezus zelfs binnen in mijn hart.

Jezus wierp hen van Zich af en zij vielen terug op de mensen zelf. En door die val brachten zij hun eigen ondergang teweeg: zij veranderden in vele soorten geselingen van de mensen, die de hardste harten met afschuw vervulden.

Zeer bedroefd zei Jezus toen: “Mijn dochter, hoe ver reikt de blindheid van mensen! Terwijl ze Mij proberen te verwonden brengen zij zichzelf wonden toe met hun eigen handen”.

BvdH 3 - 99 - 19 juli 1900 - Luisa biedt zich aan om te lijden, zodat mensen worden gespaard.

Ik wachtte een ganse nacht en een groot deel van de morgen op mijn aanbiddelijke Jezus. Maar Hij kwam deze morgen niet.

Ik had er genoeg van om op Hem te wachten en ik probeerde ik uit mijn gebruikelijke toestand te geraken.

Ik veronderstelde dat het niet langer de Wil van God was.

Ik was ongeduldig in mijn pogingen er uit te geraken.

Toen bewoog mijn welwillende Jezus binnen in mijn hart.

Hij liet zich maar nauwelijks zien en Hij keek naar mij in stilte.

Ongeduldig **zei ik Hem:** “Mijn goede Jezus, hoe kunt U zo wreed zijn! Kan er grotere wreedheid zijn dan dit – een ziel in de steek laten die ten prooi is aan een meedogenloze liefdestiran die haar laat leven in voortdurende doodsangst?

O, wat bent U veranderd – eerst liefdevol, en nu wreed!”

Terwijl ik dit zei, zag ik veel verminkte menselijke ledematen voor mij.
Dus vervolgde ik: “Ach Heer, wat een verminkte menselijke lichamen!
Wat een bitterheid en pijn!

Ach, zou het niet minder wreed zijn geweest als U genoegdoening
had gevonden in dit lichaam van mij, door het in net zoveel stukken te
scheuren als U nu hebt teweeg gebracht bij deze lichaamsdelen.

Zou er niet minder ellende te zien zijn,
als er maar één zou lijden ipv zoveel arme mensen?”

Toen ik dit zei bleef Jezus’ blik op mij gericht alsof Hij geschokt was.
Ik kan niet zeggen of Hij ook pijnlijk getroffen was.

Hij zei: “Dit is nog maar het begin.
Dit is nog niets vergeleken bij wat nog gaat komen”.

Na dit gezegd te hebben verdween Hij uit mijn gezichtsveld en liet zich
niet meer zien, mij achterlatend in een zee van bitterheid.

BvdH 3 - 100 - 21 juli 1900 - De noodzaak van de zuivering.

Na een dag van onklarheid en slaperigheid zodat ik mezelf niet kon
begrijpen, voelde ik na de Communie hoe ik uit mezelf trad.
Maar ik kon mijn hoogste en enige Goed niet vinden.
Daarom begon ik uitzinnig rond te dwalen.

Terwijl ik dit deed voelde ik, geheel versluierd, iemand in mijn armen.
Ik kon niet zien wie het was.
Niet langer in staat me te bedwingen, trok ik die sluier kapot.
En zag ik mijn zo vurig begeerde Alles.

Toen ik Hem zag wilde ik beginnen te klagen en nonsens uit te
kramen, maar om mijn ongeduld en uitzinnigheid te doorbreken gaf
Jezus me een kus. Deze bracht leven en kalmte en doorbrak mijn
ongeduld, zodat ik niet in staat was ook maar iets te zeggen.

Toen vergat ik al mijn ellende – en ik heb veel ellende – en dacht ik
weer aan die arme mensen.

En ik zei tot Jezus: “Kalmeer toch en bespaar zoveel mensen zulke
wrede kwellingen. Laat ons samen gaan naar plaatsen waar zulke

dingen gebeuren dan kunnen we die arme christenen opbeuren en troosten in hun droevige toestand.

En Hij: “Mijn dochter, Ik wil je niet meenemen, want jouw hart zou zo’n hartverscheurend bloedbad niet doorstaan”.

En ik: “Ach Heer, hoe hebt U dit kunnen toestaan?”

En Hij: “Het is bittere noodzaak, omwille van de zuivering van iedere plaats, omdat op het veld dat Ik ingezaaid heb, het onkruid en de stekels uitgegroeid zijn tot bomen.

En deze stekelige bomen overwoekeren mijn veld en zij trekken alleen maar giftig en vuil water aan.

Het is zo erg dat als er al een korenaar blijft leven, dan ontstaat er niets dan doornen en stank, zodat er onmogelijk meer aren ontkiemen:

– ten eerste omdat er geen grond over is.

Hij staat vol met zoveel giftige planten.

- ten tweede, vanwege de doornen die hen voortdurend prikken en hen niet met rust laten.

Dus zie je de noodzaak van het bloedbad.

Zovele slechte planten moeten verwijderd worden.

En het bloed is nodig om mijn veld te zuiveren van giftig en vuil water. Word daarom niet verdrietig bij dit begin.

Want niet alleen daar waar Ik gekastijd heb, maar ook op alle andere plaatsen is zuivering noodzakelijk”.

Wie begrijpt hoe ontsteld mijn hart was toen ik Jezus dit hoorde zeggen! Dus drong ik weer aan dat ik wilde gaan kijken.

Maar Jezus luisterde niet naar mij en Hij verdween.

Alleen gelaten ging ik toch op pad.

Maar ik kwam een engel tegen, en dan zielen van het vagevuur, die me geboden terug te gaan.

En zo was ik gedwongen terug in mijn lichaam te gaan.

BvdH 3 - 101 - 25 juli 1900 - Er is absoluut geen wreedheid in Jezus. Alles is Liefde.

Deze morgen kwam mijn aanbiddelijke Jezus.

Hij toonde me een machine waarin, vele menselijke ledematen leken vernietigd te worden.

Hij toonde ook iets dat leek op twee voortekens van kastijdingen in de lucht, kastijdingen die paniek veroorzaakten.

Wie beschrijft de verbijstering in mijn hart toen ik dit alles zag!

Toen mijn gezegende Jezus zag hoe ik vol bitterheid was, **zei Hij**:
“Mijn dochter, laten we datgene wat ons zo kwelt eventjes van ons afzetten en laat ons elkaar opmonteren door een beetje samen te spelen.”

Wie kan onder woorden brengen wat er in dit spel zich afspeelde tussen Jezus en mij :

- subtiele tekens van liefde,
- liefdeslisten,
- kussen en tederheden die we elkaar bewezen.

Ik kon hetgeen mijn geliefde Jezus me gaf echter niet verwerken.

Ik zou in mijn zwakheid het bewustzijn verloren zijn.

Niet in staat op te nemen wat Hij me gaf, **zei ik**:

“Mijn geliefde, genoeg, genoeg, ik kan niet meer, ik bezwijk!
Mijn arm hart is niet groot genoeg om zoveel te ontvangen!
Genoeg voor dit ogenblik!”

Hij wou me berispen omwille van mijn woorden van de vorige dag.

Hij zei zeer lief: “Laat me je klachten eens horen. Zeg me eens:

- ben ik wreed?
- Is mijn liefde voor jouw gevoel veranderd in wreedheid?”

En ik, met een hoogrode kleur: “Nee Heer, als U komt bent U niet wreed, maar als U niet komt, dan noem ik U wreed”.

Glimlachend om mijn woorden **vervolgde Hij**: “Je blijft volhouden dat Ik wreed ben als Ik niet kom? Nee, nee, er kan helemaal geen wreedheid zijn in Mij : alles is Liefde! En weet dat als het is zoals je zegt, dan is juist mijn ‘wreedheid’ grotere Liefde”.

BvdH 3 - 102 - 27 juli 1900 - Visioenen van aanvallen op de kerk en vervolging in China.

Ik was zeer ongerust over mijn ellendige toestand, vooral omdat het misschien niet Gods Wil was.

En ik beschouwde mijn gebrek aan lijden en zijn voortdurende afwezigheid als een duidelijk teken hiervan.

Welnu, terwijl ik mijn hersentjes daarmee pijnigde en ik verwoede pogingen deed om er uit te komen, liet mijn altijd goede Jezus zich in een flits zien en Hij zei:

“Mijn dochter, wat wil je dat Ik doe?

Zeg het Mij en Ik zal doen wat je verlangt”.

Ik wist niets te zeggen bij dit onverwacht voorstel. Ik voelde me zo verward dat de gezegende Jezus zou doen wat ik wilde,
- terwijl ik moet doen wat Hij verlangt,
dat ik met stomheid geslagen was.

Toen Hij zag dat ik niets zei, verdween Hij in een flits .

Ik rende dat Licht achterna en ik bevond me buiten mezelf.

Maar ik vond Hem niet.

Dus dwaalde ik over de aarde, de hemelen, de sterren.

Ik riep Hem eerst met mijn stem, dan met gezang, met de idee

- dat de gezegende Jezus zou geraakt worden als Hij mijn stem en mijn gezang zou horen, en

- dat ik Hem dan zeker zou vinden.

Zo ronddwalend zag ik de wrede kwellingen die maar voortduren in de oorlog die in China de kerken verwoest.

Beelden van onze Heer worden op de grond gegooid...

En dit is nog niets.

Wat me het meest beangstigde was dat dit

- nu wordt gedaan door barbaren, door mensen van de wereld, maar

- later door valse religieuzen die hun maskers afzetten en zich later zien zoals ze zijn.

Zij zullen samenwerken met de openlijke vijanden van de Kerk en zo'n aanval beramen, onvoorstelbaar voor de menselijke geest.

O, hoeveel nog wredere kwellingen. Het lijkt dat zij elkaar hebben gezworen een eind te maken aan de Kerk.

Maar de Heer zal het hun vergelden door hen te vernietigen.
Dus er is bloed aan de ene kant en bloed aan de andere kant.

Toen bevond ik me binnen in een tuin die de Kerk leek te zijn.
Daarbinnen was een menigte mensen en daar vertoonden zich draken, serpente en andere razende beesten die deze tuin verwoestten en nadien naar buiten gingen en de mensen vertraptten.

Terwijl ik dit zag ontdekte ik mijn Lieve Heer in mijn armen en ik zei:
“Eindelijk hebt U zich laten vinden.
Bent U werkelijk mijn lieve Jezus?

En Hij: “Ja, ja, Ik ben jouw Jezus”.
En ik wilde Hem vragen zo veel mensen te sparen.
Maar zonder aandacht hieraan te besteden **vervolgde Hij** zeer bedroefd: “Mijn dochter, Ik ben nogal moe.
Laat ons naar je bed gaan als je wil dat Ik bij jou blijf”.
En bang dat Hij me zou verlaten bleef ik zwijgen.
En zo maakte ik het mogelijk dat Hij in slaap viel.

Even nadien kwam Hij terug in mijn binnenste en Hij liet mij gerustgesteld achter, maar wel zeer bedroefd.

BvdH 3 - 103 - 30 juli 1900 - Luisa houdt het zwaard van de Gerechtigheid tegen.

Een nacht en een dag bleef ik rusteloos.
Vanaf het begin voelde ik dat ik uit mezelf trad, zonder mijn aanbiddelijke Jezus te kunnen vinden
Ik zag niets dan dingen die schrik en angst in mij opriepen.
Ik kon een vuur zien opvlammen in Italië en een ander in China en beetje bij beetje kwamen die samen en werden één.

In dit vuur kon ik de koning van Italië zien die door een complot plotseling was gestorven. Dit was de aanleiding waardoor het vuur

ontstond en zich uitbreidde. Kortom, ik kon een revolutie zien, tumult, mensen die vermoord werden.

Na het zien van deze dingen, voelde ik dat ik in mezelf was. Ik voelde hoe mijn ziel gepijnigd werd, zo erg dat ik me voelde sterven. Te meer omdat ik mijn aanbiddelijke Jezus niet kon zien.

Na lang wachten verscheen Hij met een zwaard in zijn hand dat Hij naar het volk wilde werpen. Zeer angstig en toch 'n beetje stoutmoedig hield ik het zwaard tegen en ik zei: “Heer wat doet U nu? Ziet U niet hoeveel rampen er plaats vinden als U dit zwaard gebruikt? Wat me het felste raakt is dat ik zie dat u mikt op Italië.

Ach Heer, kalmeer toch, heb medelijden met uw evenbeeld! En als U zegt dat U me bemint bespaar me dan dit bittere verdriet”. En terwijl ik dit zei hield ik dit zwaard zo krachtig mogelijk tegen.

Met een diepe zucht zei Jezus zeer verdrietig: “mijn dochter, laat het los ! Laat het op het volk vallen, want Ik kan het niet meer verdragen”.

Ik zette nog meer kracht en ik zei: “Ik kan het niet los laten, ik heb er de moed niet voor”. En Hij: “Heb Ik je al niet dikwijls gezegd dat Ik wel gedwongen ben om je niets te tonen, anders ben Ik niet vrij om te doen wat Ik wil!”

En terwijl Hij dit zei, liet Hij zijn arm met het zwaard zakken en stond op het punt zijn woede te beteugelen. Even daarna verdween Hij en ik bleef achter met de angst dat Hij, wie weet zonder het me te tonen, het zwaard zou trekken en het naar het volk zou werpen. O, God! Hoe hartverscheurend, alleen al de gedachte!

BvdH 3 - 104 - 1 augustus 1900 - De Mensheid van Jezus weerspiegelt de Godheid. Kastijdingen.
--

Mijn aanbiddelijke Jezus bleef maar zelden komen, en maar kort. Deze morgen voelde ik me tot niets herleid en ik durfde bijna niet op zoek te gaan naar mijn hoogste Goed.

Maar Hij kwam, zoals altijd welwillend.

Hij wilde me moed inspreken en **Hij zei** :

“Mijn dochter, niemand kan blijven staan voor het Aanschijn van mijn Majesteit en voor mijn Zuiverheid.

Zij worden eerder bevangen door schrik en geraakt door de bliksem van mijn Heiligheid.

De mens zou bijna van Mij weg willen vluchten, omdat zijn ellende zo groot is, dat hij niet de moed heeft om voor het goddelijk Wezen te staan.

Daarom laat Ik mijn Barmhartigheid vrij stromen.

En Ik nam een mijn Mensheid aan, die de stralen van mijn Godheid wat tempert. Dit is het middel om de mens vertrouwen te schenken en moed om naar Mij te komen.

De mens kan voor mijn Mensheid verschijnen, die de stralen van mijn Godheid beperkt. En zo kan de mens de zegen genieten om zich te zuiveren, heiligen en zelfs vergoddelijken in mijn Vergoddelijkte Mensheid.

Blijf daarom altijd gericht op mijn Mensheid.

Gebruik haar als een spiegel waardoor je je zal zuiveren van alle smetten. En niet enkel dit: door deze spiegel waarin je jezelf ziet, zal je schoonheid bekomen en langzamerhand zal je steeds meer op Mij gaan gelijken.

In feite is het een eigenschap van een spiegel dat er een beeltenis op verschijnt gelijk aan degene die in de spiegel kijkt.

Als dit al gebeurt met een spiegel van tastbaar materiaal, hoeveel te meer geldt dit voor het goddelijke.

Mijn Mensheid dient voor de mens als een spiegel waarin mijn Godheid wordt weerspiegeld.

En zo komt het goede voor de mens voort uit mijn Mensheid”.

Terwijl Hij dit zei voelde ik zo’n vertrouwen in me opkomen dat de gedachte bij me opkwam met Hem te spreken over de kastijdingen:

- wie weet zou Hij naar me luisteren en zou ik kunnen bereiken dat Hij volkomen tot rust kon komen.

Toen ik op het punt stond dit te doen verdween Hij in een oogwenk . Ik rende Hem achterna en mijn ziel buiten mezelf.

Maar ik kon Hem niet meer vinden. Tot mijn groot verdriet zag ik vele mensen in de gevangenis gezet worden.

Anderen fanatiekelingen gingen op pad om aanslagen te plegen op koningen en andere leiders. Ik zag hoe ze in woede ontstaken, omdat zij nog geen middelen hadden om midden onder het volk te geraken en een slachting aan te richten. Toch zal hun tijd komen.

Nadien bevond ik me terug in mezelf, zeer angstig en bedroefd.

BvdH 3 - 105 - 3 augustus 1900 - God is werkzaam waar niets is.
--

In mijn gebruikelijke toestand, zocht ik vol verlangen naar mijn lieve Jezus. Na lang wachten kwam Hij tenslotte en **Hij zei:**

“Mijn dochter, waarom zoek je Me buiten jezelf, terwijl je me gemakkelijker in jezelf kunt vinden?

Als je Me wil vinden,

- ga dan binnenin jezelf,
- ga diep in je niets-zijn

En daar, zonder jezelf, in het cirkeltje van je niets-zijn, zal je de grondvesten vinden die het goddelijke Wezen in jou gelegd heeft en ook de gebouwen die Hij in jou heeft opgetrokken. Kijk en zie”.

Ik keek nog eens en ik zag solide gebouwen en zeer hoge muren die tot in het hemelgewelf reikten.

Wat me zo verbaasde was dat de Heer dit mooie werk had opgebouwd op mijn niets-zijn en de muren hadden geen openingen.

Er was slechts één opening in het gewelf te zien,

- die alleen uitkeek op de Hemel.

En in deze opening woonde onze Heer op een stabiele zuil, die oprees vanuit de basis, opgebouwd uit niets.

Terwijl ik nu keek, stomverbaasd, **vervolgde de gezegende Jezus:**

“De uit niets opgebouwde fundamenten betekent

- dat de goddelijke Hand werkzaam is vanuit het niets en
- dat zijn Werk nooit vermengd wordt met materie.

De muren zonder openingen rondom betekent:

dat de ziel niet in relatie moet staan met aardse dingen,

in die zin dat er geen risico mag zijn dat zelfs een weinig stof kan binnenkomen omdat alles degelijk ommuurd is.

De enige mogelijke relatie van deze muren is die met de Hemel – d.w.z. van ‘niets’ met de Hemel en van de Hemel met ‘niets’.
En dit is de betekenis van de opening in het gewelf.

De stabiliteit van de zuil betekent dat de ziel zo stabiel is in het goede dat er geen tegenwind bestaat die haar in beweging kan brengen.
En mijn verblijf daarboven is een duidelijk teken dat het Werk volledig goddelijk is”.

Wie kan zeggen wat ik hiervan begreep?
Maar mijn verstand is de draad kwijt en kan niets zeggen. Moge de Heer altijd gezegend zijn en moge alles zijn voor zijn eer en glorie.

BvdH 3 - 106 - 9 augustus 1900 - Alles wat je wil, moet je willen omdat God het wil.

Deze morgen kwam mijn aanbiddelijke Jezus niet.
Dus ik wachtte een hele tijd.
Toen liet Hij zich heel even zien en Hij zei:
“Net zoals een muziekinstrument aangenaam meetrilt met het gehoor van wie luistert, zo trillen
- jouw verlangens, jouw wachten,
- jouw verzuchtingen, jouw tranen,
mee met mijn Gehoor, als een zeer aangename melodie.

Maar opdat zij nog zoeter en vreugdevoller voor mijn Gehoor zouden zijn, wil Ik je een andere manier leren.:

Verlang niet naar Mij zoals jij verlangt, maar zoals Ik dit verlang, omdat Ik Mezelf zo graag aan jou wil tonen.

Kortom, alles wat je wil en verlangt, moet je willen en verlangen, omdat Ik het wil.

Dat betekent: neem het uit mijn binnenste en eigen het je toe.

Op deze wijze zal jouw melodie vreugdevoller zijn voor mijn gehoor, omdat het de melodie is die uit Mezelf is gekomen”.

Dan vervolgde Hij:

“Alles wat van Mij uitgaat komt opnieuw naar Mij terug.

De mensen klagen dat zij niet gemakkelijk bekomen waar zij om vragen. Het gaat dan om dingen die niet van Mij komen.

Dingen die niet van Mij komen kunnen niet gemakkelijk bij Mij binnen gaan en dan terug vanuit Mij komen om aan hen gegeven te worden.

In feite is alles wat van Mij komt en binnengaat in Mij:

- heilig, zuiver en hemels.

Welnu, is het verwonderlijk dat zij niet verhoord worden omdat wat zij vragen niet hemels is? Onthoud daarom goed :

- *dat alles wat van God komt, in God binnengaat”.*

Wie weet wat ik begreep van deze woorden!

Maar ik heb geen woorden om mezelf te verduidelijken.

Ach Heer, schenk me de genade om te vragen wat heilig is

- en dat het uw verlangen en uw Wil is,

zodat U zich overvloediger kunt meedelen aan mij.

BvdH 3 - 107 - 19 augustus 1900 - Steriele liefde en werkzame liefde.
--

Deze morgen na de Communie toonde mijn geliefde Jezus zich met de bedoeling mij te onderrichten.

Hij wilde een voorbeeld geven en **Hij zei:** “Mijn dochter, als een jonge man getrouwd is en zijn vrouw uit liefde voor hem

- onophoudelijk bij hem wil zijn,

- zonder ook maar een ogenblik van zijn zijde te wijken,

- zonder zich bezig te houden met haar andere vrouwelijke verplichtingen om deze jonge man gelukkig te maken,

wat zou hij dan zeggen?

Hij zou haar liefde wel op prijs stellen, maar hij zou zeker niet tevreden zijn over haar gedrag.

Deze liefde is immers slechts een steriele onvruchtbare liefde, die hem eerder zal schaden dan vrucht zal dragen voor die arme jonge man.

En langzamerhand zal deze vreemde liefde hem eerder vervelen dan vreugde geven, omdat deze liefde alleen voor de jonge vrouw bevredigend is.

En omdat steriele liefde niet beschikt over hout om het vuur aan te houden, zal er heel spoedig niets meer over zijn dan as.

Enkel werkzame liefde blijft immers duren.

De andere liefde gaat in rook op.

En dan

- geraak je tenslotte verdeeld en
- heb je geen aandacht,
- gaat je zelfs degene die je zo liefhad verachten.

Dat is het gedrag van de zielen die enkel aandacht hebben

- voor zichzelf,
- voor hun eigen voldoening, vurigheid en
- voor wat hun behaagt

Zij zeggen dat dit liefde voor Mij is terwijl het zelfbevrediging is.

In feite maken hun daden duidelijk dat zij niet opkomen voor mijn belangen en de dingen die Mij toebehoren

Als hen ontbreekt wat hen bevredigt,

- hebben ze niet langer aandacht voor Mij en
- komen ze er zelfs toe Mij te beledigen.

Ach dochter, alleen werkzame liefde onderscheidt:

de ware geliefden van de niet ware.

Al het andere is rook!”

Terwijl Hij dit zei, zag ik enkele mensen waaraan ik aandacht wilde besteden, maar **Jezus leidde me af door te zeggen:**

“Bemoei je niet met andermans zaken

Laat ons hen alleen laten, omdat alles zijn tijd heeft.

Als de tijd van het oordeel komt, is het tijd om de dingen te onderscheiden die gezift moeten worden, zodat men zal gaan zien

- wat het graan is,

- wat het stro en
- wat de onvruchtbare en giftige zaden.

O, hoeveel dingen die je hield voor graan,
zullen op die dag stro en steriel zaad blijken te zijn,
- enkel geschikt om in het vuur geworpen te worden”.

BvdH 3 - 108 - 20 augustus 1900 - Jezus kijkt naar de wereld vanuit het binnenste van Luisa.

Mijn aanbiddelijke Jezus kwam deze morgen niet.
Na lang wachten kon mijn arme hart het niet meer verdragen.
Hij toonde zich in mijn binnenste en **Hij zei:**
“Mijn dochter, kwel je zelf toch niet zo omdat je Me niet ziet.
Ik ben immers binnen in jou.
Van hieruit, door jou heen, kijk Ik naar de wereld”.
Toen bleef Hij zich nu en dan tonen, zonder me iets te zeggen.

BvdH 3 - 109- 24 augustus 1900 - Alles keert ten goede voor degenen die Jezus waarlijk beminnen.

Na een dag van rusteloosheid voelde ik me vol bekoringen en zonden. O God, wat een folterende pijn is het om U te beledigen.

Ik deed zoveel ik kon

- om in God te blijven om te berusten in zijn heilige Wil,
 - uit liefde voor Hem die rusteloze toestand op te dragen. -
 - geen aandacht te besteden aan de vijand,
 - heilige onverschilligheid te tonen,
- zodat ik hem niet zou prikkelen om mij meer in bekoring te brengen.

Ondanks dit alles hoorde ik toch gemompel dat de vijand rondom mij uitlokte. In mijn toestand zoals gewoonlijk durfde ik niet te verlangen naar mijn geliefde Jezus, zo lelijk en ellendig vond ik mezelf.

Altijd welwillend voor deze zondares, kwam Hij zonder dat ik het vroeg. En alsof Hij medelijden met me had **zei Hij**:

“Mijn dochter, moed, wees niet bang!

Weet je niet dat bepaalde koude en machtige wateren beter in staat zijn om een onbeduidende vlek van een ziel te verwijderen dan vuur? En bovendien alles keert ten goede voor degene die Mij werkelijk lief heeft”. Na dit gezegd te hebben verdween Hij en liet me gerustgesteld achter, maar wel zwak alsof ik koorts gehad had.

BvdH 3 - 110 - 30 augustus 1900 - Luisa gaat naar het vagevuur om de koning van Italië wat verlichting te schenken.

Na verschillende dagen van ontbering en bitterheid, ik zag Hem hoogstens een paar keer in een flits, ervaarde ik deze morgen het toppunt van bitterheid. Niet enkel dit, maar het leek of ik alle hoop verloren had om Hem ooit nog te zien.

Na de Communie kwam het me voor dat mijn biechtvader de bedoeling had me te laten kruisigen. De gezegende Jezus liet zich zien. En om mij te laten gehoorzamen liet Hij me delen in zijn pijnen.

Intussen zag ik de koningin Moeder die me aan Hem aanbood opdat Hij zou kalmeren. Jezus hield rekening met zijn Mama, nam het aanbod aan en leek een beetje rustigere te worden.

Hierna zei de koningin Moeder: “Wil je naar het vagevuur komen om de vreselijke pijnen van de koning te verlichten?” (*waarschijnlijk Umberto de Savola, vermoord in Monza op 29 juli 1900*)

En ik: “O Mama, als Hij dat wil”.

Zij nam me onmiddellijk mee en zij bracht mij doorheen de lucht naar een plaats met afschuwelijke dodelijke kwellingen.

De ongelukkige was daar, gaande van de ene kwelling naar de andere. Het leek of hij zo dikwijls de dood moest ondergaan als er zielen verloren waren gegaan door zijn toedoen.

Nadat ik toen zelf verschillende kwellingen had doorstaan was zijn

lijden een beetje verlicht. De koningin Moeder nam mij terug mee, weg van de plaats van pijn, en ik bevond me weer in mezelf.

BvdH 3 - 111 - 31 augustus 1900 - Zielen met een innerlijk leven komen niet in verwarring.

Ik was in een toestand zoals gebruikelijk
Mijn aanbiddelijke Jezus kwam niet en daarom was ik zeer bedroefd.
Ik was ook een beetje bezorgd waarom Hij niet kwam.

Na lang wachten kwam Hij. Ik zag dat er bloed uit zijn handen stroomde en smeekte ik Hem
- dat Hij *het bloed uit zijn linkerhand* zou laten stromen over de zondaars die op het punt stonden te sterven en het risico liepen verloren te gaan.
- dat Hij *het bloed uit zijn rechterhand* zou uitstorten over het vagevuur.

Hij luisterde welwillend naar mij en Hij kwam in beweging:
Hij stortte zijn Bloed uit over beide plaatsen.

Hierna zei Hij:

“Mijn dochter, in de zielen die innerlijk leven,
kan er geen verwarring ontstaan.
Als dit wel gebeurt, dan is het omdat de ziel naar buiten gericht is.

Als ze dat doet wordt ze haar eigen beul.
Wanneer zij naar buiten gericht is, zal zij immers gaan vastzitten aan vele dingen die niets met God te maken hebben en Hem niet toebehoren. En soms zijn dat dingen die zelfs niets te maken hebben met het ware heil van de ziel.

Terugkerend in zichzelf en bezig met dingen die niet bij haar horen,
- kwelt ze zichzelf en
- verzwakt ze zich hierdoor en
- mist zij ook genade.
Ga daarom door met innerlijk te leven en je zal altijd kalm zijn”.

Hoe leg ik uit hoe helder ik dit inzag en hoeveel waarheid ik ontdekte in deze woorden van Jezus?

Ach Heer, als het U behaagt mij te onderrichten, geef me dan de genade om baat te hebben bij uw heilige lessen, anders zal alles leiden tot mijn veroordeling.

BvdH 3 - 112 - 1 september 1900 - Gehoorzaamheid brengt vrede tussen God en de ziel.

Omdat Hij nog steeds niet kwam bleef ik zeggen:

“Mijn goede Jezus, laat me niet zo lang wachten. Deze morgen voel ik me niet kwaad worden en ik zoek U niet zo hevig dat ik moe word. Kom hoe dan ook vlug, vlug – zo eenvoudig is het”.

Toen ik zag dat Hij niet kwam bleef ik zeggen: “Het laat zien dat U wil dat ik vermoeid raak en dat ik zelfs op het punt sta kwaad te worden, anders komt U niet!”

Terwijl ik dit zei en andere nonsens, kwam Hij en Hij zei:

“Zou je me kunnen zeggen wat de relatie tussen de ziel en God in stand houdt?”

En ik zei, alleen maar door een licht dat van Hem kwam, “Gebed” .

En Jezus, mijn antwoord goedkeurend, vervolgde:

“Maar wat maakt, dat God tot intiem gesprek komt met de ziel?”

Ik wist niet wat te antwoorden, maar direct werd mijn verstand verlicht en ik zei: “Als mondgebed dient om de relatie in stand te houden, dan moet een vorm van innerlijke overweging dienen als voedsel om het gesprek tussen God en de ziel gaande te houden”.

Hiermee tevreden, vervolgde Hij: “Welnu, zou je Me kunnen zeggen wat de lieflijke conflicten oplost en het onbehagen te niet doet dat tussen God en de ziel ontstaat?”

Omdat ik niet antwoordde, zei Hij zelf: “Mijn dochter, alleen gehoorzaamheid heeft deze taak.

Zij alleen beslist immers over de dingen die Mij en de ziel aangaan.

En als er tegenstellingen ontstaan of wanneer wat ontevredenheid de

ziel vernedert, lost de gehoorzaamheid de tegenstellingen op,
- verwijderd het onbehagen en
- sticht vrede tussen God en de ziel”.

En ik: “Ach Heer, dikwijls lijkt het of gehoorzaamheid zelf niet tussen beide wil komen en die blijft dan onverschillig.

En dan wordt de arme ziel gedwongen in die toestand van tegenstellingen en kwaadheid te blijven.

En Jezus: “Zij doet dat voor een bepaalde tijd, omdat zij vreugde wil scheppen in de aanwezigheid van die liefdestegenstellingen
Maar dan neemt zij haar taak terug op en brengt alles tot vrede.
Daarom schenkt gehoorzaamheid vrede aan de ziel en aan God”.
Toen Hij dit gezegd had verdween Hij.

BvdH 3 - 113 - 4 september 1900. - Onzuiverheid en slecht uitgevoerde goede werken zijn walgelijk en smakeloos voedsel voor Jezus.

Na de Communie bracht mijn aanbiddelijke Jezus me buiten mezelf en toonde zich erg verdrietig en vol bitterheid.

Ik smeekte Hem zijn bitterheid op mij over te dragen.

Maar Jezus schonk geen aandacht aan mij.

Toen ik aandrang wilde Hij na een hele tijd het toch in mij uitstorten.

Nadat Hij een beetje bitterheid in mij had uitgestort vroeg ik:

“Heer, voelt u zich nu beter?”

En Hij: “Ja, maar wat Ik in je uitstortte gaf Mij niet zo veel pijn.
Het was eerder walgelijk en smakeloos voedsel dat Me niet met rust liet”.

En ik: “Stort een beetje in mij, dan zult U zich wat opgelucht voelen”.

En Hij: “Als Ik het niet kan verteren en verdragen, hoe kun jij het dan?”

En ik: “Ik weet dat mijn zwakheid groot is, maar U zult me genade en kracht geven en dus zal ik het binnenin mezelf kunnen houden”.

Ik begreep echter dat:

- het walgelijk voedsel de *onzuiverheden* waren en

- het smakeloze voedsel, de *goede werken die slecht uitgevoerd* waren.

Dat alles verdrong elkaar in een wanorde, kwelde onze Heer en was een zware last voor Hem.

Hij haatte hen bijna en niet in staat hen te verdragen, wilde Hij hen uitspuwen. Wie weet hoeveel werken van mezelf er bij waren!

Bijna gedwongen door mij, stortte Hij ook een beetje van dat voedsel in mij uit. Wat had Jezus gelijk!

Het bittere was beter te verdragen dan dat walgelijk en smakeloos voedsel. Als het niet uit liefde voor Hem was, zou ik het voor geen enkele prijs hebben geaccepteerd.

Hierna legde de gezegende Jezus zijn arm om me heen.

Hij legde zijn hoofd op mijn schouder en gedroeg zich of Hij wilde rusten. Terwijl Hij rustte merkte ik dat ik ergens was waar veel losse tegels lagen en daaronder de afgrond.

Bang dat ik zou vallen maakte ik Hem wakker en ik riep zijn hulp in.

Hij zei: “Wees niet bang, dit is het pad dat alles bedekt.

Je moet enkel goed opletten.

Aangezien de meesten nonchalant lopen, vallen er velen in de afgrond en maar weinigen bereiken de haven van het heil”.

Hierna verdween Hij en ik bevond me terug in mezelf.

Inhoudstafel

BvdH – Deel 3.....	3
BvdH 3 - 1 - 1 november 1899 - De ellendige toestand van de Kerk. Zuivering van de Kerk. Haar steun: de slachtofferzielen.	4
BvdH 3 - 2 - 3 november 1899 - Jezus vermaakt zich met Luisa....	6
BvdH 3 - 3 - 4 november 1899 - De aanwezigheid van Jezus en van de duivel hebben verschillende innerlijke effecten..	7
BvdH 3 - 4 - 6 november 1899 - Zuiverheid van intentie.	8
BvdH 3 - 5 - 10 november 1899 - Gehoorzaamheid aan de biechtvader.	9
BvdH 3 - 6 - 11 november 1899 – De Gehoorzaamheid belet Luisa zich neer te leggen bij de Gerechtigheid.....	10
BvdH 3 - 7 - 12 november 1899 - Jezus staat Luisa toe om een kastijding te voorkomen.	11
BvdH 3 - 8 - 13 november 1899 - Jezus lijdt als Hij schepselen ziet lijden. Luisa biedt zich aan om Hem te troosten.	12
BvdH 3 - 9 - 17 november 1899 - Het priesterlijk gezag moet samenwerken met de slachtofferziel.	14
BvdH 3 - 10 - 19 november 1899 - Het kwaad van de hoogmoed.	15
BvdH 3 - 11 - 21 november 1899 - Jezus wil zich verheugen in het zich weerspiegelen in Luisa, die wordt geholpen door de allerheiligste Maagd.	15
BvdH 3 - 12 - 24 november 1899 - Luisa wil de bitterheid van Jezus op zich nemen.....	16
BvdH 3 - 13 - 26 november 1899 - Vreugde bij de H. Drie-eenheid vanwege het lijden van Luisa.	17
BvdH 3 - 14 - 27 november 1899 – De Genade maakt de ziel gelukkig.	18
BvdH 3 – 15 - 28 november 1899 - Luisa aanvaardt lijden in het vagevuur om enkele zielen daaruit te bevrijden.....	19

BvdH 3 - 16 - 30 november 1899 - Zieke en gezonde ledematen van het Mystieke Lichaam van Christus.	21
BvdH 3 - 17 - 2 december 1899 - Welsprekende Lofzang op het Kruis.	22
BvdH 3 - 18 - 21 december 1899 - Luisa spreekt over maagdelijkheid en zuiverheid.....	25
BvdH 3 - 19 - 22 december 1899 - Hoe God onze liefde voor Hem probeert te winnen op drie manieren en hoe Hij zich op deze manieren aan de ziel openbaart.	27
BvdH 3 - 20 - 25 december 1899 - Jezus verlangt van de ziel een voortdurende offergezindheid.....	29
BvdH 3 - 21 - 27 december 1899 - Liefde moet als een mantel elke handeling omhullen.....	30
BvdH 3 - 22 - 30 december 1899 - Uitwerking van vernedering en versterving.	31
BvdH 3 – 23 - 1 januari 1900 - De Besnijdenis van Jezus. Hoe meer de ziel zich vernedert en zichzelf kent, hoe dichterbij de waarheid komt.	32
BvdH 3 - 24 - 3 januari 1900 - Vrede onder alle omstandigheden.	33
BvdH 3 - 25 - 5 januari 1900 - De effecten van de zonde en van de biecht.	34
BvdH 3 - 26 - 6 januari 1900 - Vertrouwen, de ladder om op te stijgen naar de Godheid.....	35
BvdH 3 - 27 - 8 januari 1900 - De zogenaamde dwalingen in deze Geschriften zullen het Goede bewerkstelligen. Vastberadenheid en standvastigheid bij het werk.	37
BvdH 3 - 28 - 12 januari 1900 - Verschil tussen zelfkennis en nederigheid. Alleen Jezus kan zich beroemen op ware nederigheid.	38
BvdH 3 - 29 - 17 januari 1900 – De boosaardigheid en de sluwheid van de mens.....	43

BvdH 3 - 30 - 22 januari 1900 - Beantwoording aan de genade....	44
BvdH 3 - 31 - 27 januari 1900 - De orde van de deugden in de ziel.	45
BvdH 3 - 32 - 28 januari 1900 - Wat versterving doet.	46
BvdH 3 - 33 - 31 januari 1900 - Genade en het antwoord erop.	47
BvdH 3 - 34 - 4 februari 1900 - Ontmoediging.	48
BvdH 3 - 35 - 5 februari 1900 - De cirkel van de waarheid van de zelfkennis.	49
BvdH 3 - 36 - 12 februari 1900 - Vrijwillige tekortkomingen vormen wolken.	50
BvdH 3 - 37- 13 februari 1900 - Versterving is als een citroen.	51
BvdH 3 - 38- 16 februari 1900 - Versterving moet de adem van de ziel zijn.	52
BvdH 3 - 39 - 19 februari 1900 - De eeuw van de hoogmoed. Jezus wil de harten van de zielen helemaal alleen voor Zich.	53
BvdH 3 - 40 - 20 februari 1900 - Jezus is de lamp van allen in de Hemel.	54
BvdH 3 - 41 - 21 februari 1900 - Zuiverheid wordt verkregen door versterving, en versterving maakt de ziel beminnenswaardig. ...	55
BvdH 3 - 42 - 23 februari 1900 - Het teken dat duidelijk maakt of iets de Wil van God is.	55
BvdH 3 - 43 - 24 februari 1900 - Luisa verzet zich tegen de gehoorzaamheid.	56
BvdH 3 - 44 - 26 februari 1900 - De Goddelijke Wil is de gelukzaligheid van allen.	57
BvdH 3 - 45 - 27 februari 1900 - De Goddelijke Wil bindt Jezus aan de ziel. Het grote kwaad van kletsen over iemand.	58
BvdH 3 - 46 - 2 maart 1900 - De vereniging van wil bindt de ziel het meest aan Jezus.	60
BvdH 3 - 47- 7 maart 1900 - De ziel die zich richt naar de Goddelijke Wil bindt God aan zich.	61

BvdH 3 - 48 - 9 maart 1900 - Genade is als de zon.	62
BvdH 3 - 49 - 10 maart 1900 - De effecten van het lijden en van de gehoorzaamheid.	64
BvdH 3 - 50 - 11 maart 1900 - Ontmoeting met een ziel in het Vagevuur.	64
BvdH 3 - 51 - 14 maart 1900 - Hoe zielen aan te trekken naar het katholicisme.	66
BvdH 3 - 52- 15 maart 1900 - Jezus voelt zich ontwapend door de slachtofferzielen.	67
BvdH 3 - 53- 17 maart 1900 - Het verdriet van de Paus. Nederigheid.	69
BvdH 3 - 54 - 20 maart 1900 - Jezus wordt gedwongen om te kastijden en de slachtofferziel probeert Hem tevreden te stellen.	70
BvdH 3 - 55 - 25 maart 1900 - Het Mens-geworden Woord is als een Zon voor de zielen.	72
BvdH 3 - 56 - 1 april 1900 - Begeerten veranderd in deugden.	72
BvdH 3 - 57 - 2 april 1900 - Jezus oordeelt naargelang de wil waarmee je handelt.	73
BvdH 3 - 58 - 9 april 1900 - Overgave in God.	75
BvdH 3 - 59 - 10 april 1900 - Het verlangen om Jezus te zien trekt Hem naar de ziel.	75
BvdH 3 - 60 - 16 april 1900 - De drie stempels op het paspoort voor de gelukzaligheid op aarde. Een complot tegen de Kerk. ...	76
BvdH 3 - 61 - 20 april 1900 - Het Kruis schenkt ons de gelaatstrekken en de gelijkenis met Jezus.	78
BvdH 3 - 62 - 21 april 1900 - Meer dan een sacrament, drukt het Kruis de stempel van God in de ziel.	79
BvdH 3 - 63 - 23 april 1900 - Overgave is olie die zalft.	79
BvdH 3 - 64 - 24 april 1900 - De Eucharistie en het Lijden.	80
BvdH 3 - 65 - 25 april 1900 - Zuiverheid van handelen is Licht. ...	81

BvdH 3 - 66 - 1 mei 1900 - De Eucharistie en het Kruis. De Vruchten van het Kruis. Je hoeft geen schrik te hebben van lijden.	82
BvdH 3 - 67 - 3 mei 1900 - Het Feest van het Kruis in de Hemel.	84
BvdH 3 - 68 - 9 mei 1900 - Luisa ziet het mysterie van de allerheiligste Drie-Eenheid in de vorm van drie zonnen.....	84
BvdH 3 - 69 - 13 mei 1900 – Het missen van Jezus.	85
BvdH 3 - 70- 17 mei 1900 - De macht van de slachtofferzielen. ...	86
BvdH 3 - 71 - 18 mei 1900 – Je innerlijk vullen met God.....	87
BvdH 3 - 72 - 20 mei 1900 - Alles heeft zijn oorsprong vanuit het niets. Noodzaak van rust en innerlijke stilte.....	88
BvdH 3 - 73 - 21 mei 1900 - De meest verheven toestand is zijn eigen wil af te staan aan de Wil van God en van Zijn Wil te leven.	90
BvdH 3 - 74 - 24 mei 1900 - De wil van Luisa is één met de Wil van Jezus.....	93
BvdH 3 - 75 - 27 mei 1900 - De Liefde van God en de Genade dringen door in de meest intieme delen van de mens.....	93
BvdH 3 - 76 - 29 mei 1900 - Dreiging van kastijdingen. Jezus wordt in de steek gelaten en is alleen.	94
BvdH 3 - 77 - 3 juni 1900 - Luisa is gekozen uit duizenden. Gebrek aan respect voor anderen is gebrek aan ware nederigheid.	95
BvdH 3 - 78 - 6 juni 1900 - De gekruisigde Luisa vrijwaart Corato van kastijdingen.	96
BvdH 3 - 79 - 7 juni 1900 - Jezus draagt Luisa de sleutels van de Gerechtigheid over en geeft haar een Licht om haar te onthullen.	99
BvdH 3 - 80 - 10 juni 1900 - De taak van slachtoffer. Kastijdingen.	100
BvdH 3 - 81 - 12 juni 1900 - De gehoorzaamheid doet Luisa aan Jezus vragen haar te laten lijden om kastijdingen te voorkomen.	101

BvdH 3 - 82 - 14 juni 1900 - De effecten van het kruis.....	103
BvdH 3 - 83 - 17 juni 1900 - In God zijn is in vrede zijn.	104
BvdH 3 - 84 - 18 juni 1900 - De hele Schepping verwijst naar de Liefde van God. Het gewonde Lichaam van Jezus verwijst naar de naastenliefde.	104
BvdH 3 - 85 - 20 juni 1900 - De meest volmaakte nederigheid geeft de meest intieme vereniging van God en de ziel.	106
BvdH 3 - 86 - 24 juni 1900 - Het Kruis is voedsel voor de Nederigheid.....	108
BvdH 3 - 87 - 27 juni 1900 - De ziel moet zichzelf in Jezus erkennen, niet in zichzelf.	110
BvdH 3 - 88 - 28 juni 1900 - De kastijdingen van dit ogenblik zijn niets anders dan de voorbereiding voor toekomstige kastijdingen.....	112
BvdH 3 - 89 - 29 juni 1900 - Jezus en Luisa verkwikken elkaar..	113
BvdH 3 - 90 - 2 juli 1900 – Luisa hield een kastijding tegen door haar lijden.....	114
BvdH 3 - 91 - 3 juli 1900 - Kastijdingen door besmettelijke en dodelijke ziekten.....	115
BvdH 3 - 92 - 9 juli 1900 - Niet alleen vóór God leven, maar in God.	116
BvdH 3 - 93 - 10 juli 1900 - Het verschil tussen leven vóór God en leven ín God.	117
BvdH 3 - 94 - 11 juli 1900 - Het lijden van Luisa zal de kastijdingen milderden.....	118
BvdH 3 - 95 - 14 juli 1900 - Het besluit om te kastijden is getekend... ..	120
BvdH 3 - 96 - 16 juli 1900 - Kastijdingen dienen voor het heil van de mensen.....	120
BvdH 3 - 97 - 17 juli 1900 - Luisa schenkt Jezus wat verlichting. Hij toont hoeveel kastijdingen Hij heeft ingehouden.	121

BvdH 3 - 98 - 18 juli 1900 - De zonden van de mensen vallen op hen terug en zij veroorzaken hun ondergang.....	123
BvdH 3 - 99 - 19 juli 1900 - Luisa biedt zich aan om te lijden, zodat mensen worden gespaard.	123
BvdH 3 - 100 - 21 juli 1900 - De noodzaak van de zuivering.	124
BvdH 3 - 101 - 25 juli 1900 - Er is absoluut geen wreedheid in Jezus. Alles is Liefde.	125
BvdH 3 - 102 - 27 juli 1900 - Visioenen van aanvallen op de kerk en vervolging in China.	127
BvdH 3 - 103 - 30 juli 1900 - Luisa houdt het zwaard van de Gerechtigheid tegen.....	128
BvdH 3 - 104 - 1 augustus 1900 - De Mensheid van Jezus weerspiegelt de Godheid. Kastijdingen.	129
BvdH 3 - 105 - 3 augustus 1900 - God is werkzaam waar niets is.	131
BvdH 3 - 106 - 9 augustus 1900 - Alles wat je wil, moet je willen omdat God het wil.	132
BvdH 3 - 107 - 19 augustus 1900 - Steriele liefde en werkzame liefde.	133
BvdH 3 - 108 - 20 augustus 1900 - Jezus kijkt naar de wereld vanuit het binnenste van Luisa.	135
BvdH 3 - 109- 24 augustus 1900 - Alles keert ten goede voor degenen die Jezus waarlijk beminnen.	135
BvdH 3 - 110 - 30 augustus 1900 - Luisa gaat naar het vagevuur om de koning van Italië wat verlichting te schenken.....	136
BvdH 3 - 111 - 31 augustus 1900 - Zielen met een innerlijk leven komen niet in verwarring.	137
BvdH 3 - 112 - 1 september 1900 - Gehoorzaamheid brengt vrede tussen God en de ziel.....	138
BvdH 3 - 113 - 4 september 1900. - Onzuiverheid en slecht uitgevoerde goede werken zijn walgelijk en smakeloos voedsel voor Jezus.....	139

Inhoudstafel	141
---------------------------	------------